

SEMESTER-V
CORE PAPER-IX
HISTORY OF EUROPE 1789 A.D- 1914 A.D

Objectives:

1. To understand the age of revolutions
2. To study the unification of Italy and Germany
3. To understand the importance world organizations to maintain peace

UNIT-I

French Revolution – causes. Works of the National Assembly – National Convention – Reign of Terror – Rise of Napoleon Bonaparte – Achievements of Napoleon – Fall of Napoleon.

UNIT-II

Congress of Vienna – Concert of Europe – Metternich – Louis XVIII to Napoleon III – Revolutions of 1830 and 1848 and their impact on Europe.

UNIT-III

Napoleon III – Unification of Germany – Bismarck – Unification of Italy

UNIT-IV

Germany from 1871 to 1914 – France from 1871 to 1914 – Italy from 1871-1914 – Russia from 1871 to 1917

UNIT-V

The Eastern Question – Serbia, Greece, Crimean War – Russo Turkish War – Balkan Wars - Causes for the World War I.

References

1. H.A. Davis Blount, An Outline History of the World, Read Books, New Delhi, 2007.
2. Eric Hobsbawm, The Age of Revolution: Europe 1789-1848, Phoenix Press, London, 1977.
3. The Age of Capital, 1848-1875, Phoenix Press, Weidenfeld & Nicolson, London, 1984.
4. The Age of Empire, 1875-1914, Weidenfeld & Nicolson, London, 1984.
5. The Age of Extremes: The Short Twentieth Century, 1914-1991. London.
6. C.D.M. Ketelbey, A History of Modern Times [from 1789], V Edition. Oxford University Press, London, 1973.
7. McKinley, Albert E., Arthur C. Howland & Matthew L. Dawn, World History Vol I & II, Atlantic Publishers, New Delhi, 1994
8. J.E. Swain, A History of World Civilization, Eurasia, Publishers, New Delhi 1970
9. Thomson David, Europe Since Napoleon, Penguin, London, 1966.
10. B.V. Rao, History of Modern Europe AD 1789 – 2002, III Edition, New Dawn Press INC., India, 2006.
11. V.D, Mahajan, History of Modern Europe, S. Chand & Company Ltd, New Delhi, 2011.

2. பிரெஞ்சுப் புரட்சி (The French Revolution - 1789)

1789-ல் ஏற்பட்ட பிரெஞ்சுப் புரட்சி உலக வரலாற்றில் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சியாகும். மன்னர்களின் எதேச்சதிகார ஆட்சிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து மக்களால் உருவாக்கப்படும் ஆட்சி அமைவதற்கு வழிவகுத்தது. மக்களாட்சி சகாப்தத்தின் ஆரம்பம்தான் பிரெஞ்சுப் புரட்சி! அரசியல் புரட்சியாக ஆரம்பித்து, பின்னர் இது ஒரு சமுதாயப் புரட்சியாக உருவெடுத்தது. ஐரோப்பாவின் வாழ்க்கை முறையில் புதிய, குறிப்பிடத்தக்க விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. 'சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம்' என்ற மூன்று கொள்கைகளை உலகிற்கு அளித்தது. இப்புரட்சியின் இறுதியில் பிரான்சில் நெப்போலியனின் வல்லாட்சி ஏற்பட்ட போதிலும் முடிவாக புரட்சிக் கருத்துக்களே வெற்றியடைந்தன. இப்புரட்சிக் கருத்துக்கள் அடுத்த ஒரு நூற்றாண்டின் உலக அரசியலில் பெரும் மாறுதல்களையும், சிறப்பான விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தியது.

'1789-ல் பிரான்சின் இப்புரட்சி வெடித்ததிலிருந்து ஐரோப்பிய வரலாறே ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டின், ஒரு குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சியின், ஒரு குறிப்பிட்ட மனிதனின் வரலாற்றுடன் ஒன்றி விடுகிறது. அந்த நாடு பிரான்ஸ், அந்த நிகழ்ச்சி பிரெஞ்சுப் புரட்சி, அந்த மனிதன் நெப்போலியன்'.

பிரெஞ்சுப் புரட்சி ஏற்படக் காரணங்கள்:

1. சமுதாயக் காரணங்கள்: (Social Causes)

a) பிரபுக்களும் மதகுருமார்களும் அனுபவித்து வந்த சிறப்புச் சலுகைகள்:

பிரெஞ்சுப் புரட்சி ஏற்பட முக்கியக் காரணமாக விளங்கியது பிரெஞ்சு சமுதாயத்தில் காணப்பட்ட ஏற்றத்தாழ்வே ஆகும். பிரெஞ்சு சமுதாயம், 'சலுகை பெற்ற பிரிவினர் மத்தியதரக் குடும்பத்தினரும், ஏழைத் தொழிலாளர்களும், விவசாயிகளுமே சலுகை பெறாதவர்கள். பிரான்சின் மக்கள் தொகையில் இரண்டு சதவீதமே உள்ள பிரபுக்களும், குருமார்களும் நாட்டின் வளமான நிலத்தில் மூன்றில் ஒரு பகுதி நிலப்பகுதிகு உரிமையாளர்களாக இருந்தார்கள். இவர்கள் சமூகத்தில் சிறுபான்மையினராக இருந்தாலும் எல்லாச் சலுகைகளையும்,

b) மேரி அன்டாய்னட் (Mary Antoinette):

15-ம் ஜூன் மன்னருக்குப் பின் பதவிக்கு வந்தவர் 16-ம் ஜூன் ஆவார். இவர் காலத்தில்தான் புரட்சி வெடித்தது. இவர் மிகவும் நல்லவர்தான். ஆனால் திறமையற்றவர். இவரது பொழுதுபோக்கு வேட்டையாடுதல், சாப்பிட்டுவிட்டு உறங்குதல் ஆகியவையாகும். அப்போது நாட்டை எதிர்நோக்கி இருந்த பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்குரிய திறமையோ, விவேகமோ, மனப்பக்குவமோ இல்லாதவர். எனவேதான் இவரது அழகான மனைவி அன்டாய்னட் நாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்பை தன்கையில் எடுத்துக் கொண்டு, திருப்பப்படி ஆட்சி புரியலானாள்.

ஆஸ்திரிய நாட்டுப் பேரரசி மரியதரசாவின் மகளான மேரி அன்டாய்னட் ஒரு பேரரசி. ஆடம்பர வாழ்க்கை வாழ அரசு பணத்தை செலவு செய்தாள். அரசு குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்த காரணத்தினால் ஏழை மக்களின் இன்னல்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. உதாரணமாக சாப்பாட்டிற்கு ரொட்டி கூட கிடைக்காமல் மக்கள் அரண்மனை முன்பு கூடி கோஷமிட்ட போது, 'ரொட்டி கிடைக்காவிட்டால் கேக் வாங்கி சாப்பிடுவது தானே' என்று கூறினார் அன்டாய்னட் (If they don't have bread let them eat cake). மக்கள் 'பற்றாக்குறை அரசி' (Madam deficit) என்று பட்டம் சூட்டப்பட்டார். ஏழாண்டுப் போரில் பிரான்ஸ் தோற்றுக் கேவலப்பட்டதற்கு இவரே காரணம். அரண்மனை விவகாரங்களில் தன்னை ஆதரித்தவர்கட்கு உயர்பதவி வழங்கினாள். தன்னை எதிர்த்தவர்களுக்குச் சிறை தண்டனை. இதனால் நிர்வாகம் சீர்கேடடைந்தது. பிரான்ஸ் இழிநிலைக்கு கொண்டுவந்த இவளை மக்கள் வெறுத்தனர். எனவே புரட்சி ஏற்பட முக்கியக் காரணங்களில் ஒன்றாக மேரி அன்டாய்னட்டை கருதலாம்.

c) சீர்கெட்ட நிர்வாகம்:

பிரான்சில் தனிமனித சுதந்திரம் இல்லை. பொதுக் கூட்டங்கள் நடத்துதல், சங்கங்கள் அமைத்தல் போன்ற உரிமைகள் மக்களுக்கு மறுக்கப்பட்டன. நாடு நாற்பது மாநிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு பகுதியிலும் பல வகையான சட்டங்களும் பல வகையான வழிமுறைகளும் செயல்பட்டு வந்தன. இதனால் நிர்வாகத்தில் குழப்பம் நிலவியது. அரசு பணியாளர்கள், சோம்பேறிகளாகவும், லஞ்சப் பேர்வழிகளாகவும், பகட்டான இன்பம் அனுபவிப்பவர்களாகவும் காணப்பட்டனர். எனவே நிர்வாக முடக்கம் மானிகையிலேயே காலம் கழிந்தது.

கொடுங்கோலாட்சி புரிந்தனர். 'பிரெஞ்சு அரண்மனை தேசத்தின் கல்வறை' என்று பழித்துக் கூறப்பட்டது.

ஊழல்களை எடுத்துக் கூறியவர்கள் விசாரணையின்றி சிறையிலடைக்கப்பட்டனர். தனக்குப் பிடிக்காத யாரையும் அரசன் எவ்விதக் காரணமும் கூறாமல், விசாரணையும் இல்லாமல் 'Letter-de-Cachet' என்ற 'அரசனின் முத்திரையிடப்பட்ட வாரண்டுகள்' மூலம் கைது செய்து சிறையிலடைக்க முடியும். இந்த வாரண்டுகளை அரசனிடமிருந்து பிரபுக்கள் பெற்றுக்கொண்டு தங்களை எதிர்த்த மக்களைச் சிறையிலடைத்தனர். சித்திரவதை செய்தனர். இவ்வாறு நாட்டு நிர்வாகம் சீர்கேடு அடைந்து காணப்பட்டது. இது புரட்சி ஏற்படக் காரணமானது.

d) குழப்பமான நீதித்துறை:

பிரான்ஸ் நாட்டின் சட்டம் மற்றும் நீதிமுறைகள் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தின. பிரான்ஸ் முழுவதிற்குமான ஒரே மாதிரியான சட்ட அமைப்பு இல்லை. அரசன் தீர்மானித்தவை எல்லாம் சட்டங்களாக அமுல் செய்யப்பட்டன. நாட்டில் முரண்பாட்டுடன் கூடிய சுமார் 285 வகையான சட்டத் தொகுப்புகள் காணப்பட்டன. எனவேதான் ஒரு சாதாரணக் குற்றத்திற்கு ஒரு நீதிமன்றம் சாதாரணத் தண்டனையும், பிரிதொரு நீதிமன்றம் பத்து ஆண்டு சிறைத்தண்டனையும் வழங்கும் அவலநிலை காணப்பட்டது. மேலும் சட்டங்கள் இலத்தீன் மொழியில் எழுதப்பட்டிருந்ததால், மக்கள் எளிதில் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பிரபுக்களில் சிலர் ஆயுள் முழுவதும் நீதிபதிகளாக இருந்தனர். வழக்கை விசாரணை செய்யும் முறை இல்லை. சித்திரவதை சர்வ சாதாரணமாக இருந்தது. மரணதண்டனை கொடுமான முறையில் நிறைவேற்றப் பட்டது.

இவ்வாறு சீர்கெட்ட நிர்வாகத்தினாலும், மோசமான நீதி முறையினாலும் மக்கள் இன்னலடைந்தனர். பொறுமையிழந்த மக்கள் புரட்சி செய்யத் தயாராயினர். ஆட்சிமாற்றத்தை விரும்பினர்.

3. பிரெஞ்சு நாட்டுத் தத்துவ ஞானிகளின் பங்கு: (French Philosophers)

18-ம் நூற்றாண்டில் பிரான்ஸ் அறிவு வளர்ச்சி இயக்கத்தின் (Enlightenment) பிறப்பிடமாக விளங்கியது. இந்த அறிவு வளர்ச்சியின் செல்வாக்கிற்குட்பட்ட சிந்தனையாளர்களும், தத்துவஞானிகளும் பகுத்தறிவின் அடிப்படையில் அப்போது நிலவிவந்த அரசியல், சமூக, சமய அமைப்புகளை ஆராய்ந்து விமர்சிக்க ஆரம்பித்தனர். அவற்றில் மலிந்து கிடந்த குறைபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டி அவற்றை அகற்ற

வேண்டியதின் அவசியத்தை வலியுறுத்தினர். வல்லாட்சி முறை நியாயமில்லையென்றும் சித்திரவதை செய்தல், அடிமை முறை போன்ற சீர்கேடுகளை களையவேண்டுமென்றும், மதத்தில் மலிந்து கிடந்துள்ள மூலங்களையும் திருச்சபையின் தவறான போக்கையும் மாற்றவேண்டுமென்றும் வலியுறுத்தினர்.

அரசாங்கத்தினாலும், திருச்சபையாலும் கொடுமைகளுக்கு உள்ளான பாமர மக்களின் நிலையை உயர்த்த வேண்டும், அவர்களின் கண்ணீரைத் துடைக்க வேண்டும் போன்ற முற்போக்குக் கருத்துக்கள் இந்த தத்துவ ஞானிகளால் வலியுறுத்தப்பட்டன. இவ்வாறு பழைய மரபுகள், அமைப்புகள், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றை கண்டித்தலின் மூலம் மக்கள் மனதில் புரட்சி உணர்வை ஏற்படுத்தி புரட்சி தோன்றுவதற்குச் சாதகமான சூழ்நிலையை உருவாக்கினர். எனவே இவர்கள் மக்கள் எண்ணங்களை புரட்சிப்பாதையில் செலுத்தியதே மூலம் புரட்சிக்கு முன்னோடிகளாக விளங்கினர். அவர்களில் முக்கியமானவர்கள் வால்டர், மாண்டஸ்க்யூ, ஸூசோ போன்றவர்கள் ஆவார்கள்.

a) வால்டர் (Voltaire-1694-1778):

இவரது இயற்பெயர் பிராங்காய் மரியா அரோட் (Francois Marie Arouet) என்பதாகும். ஆனால் தன்னை வால்டர் என்று அழைத்துக் கொண்டார். இவர் ஒரு சிறந்த எழுத்தாளர், சிந்தனையாளர், தத்துவஞானி, கட்டுரைகள் கவிதைகள், நாவல்கள் முதலியவற்றை எழுதி அதன்மூலம் நாட்டின் பழைய அமைப்பின் (Ancient regime) தூண்களாக விளங்கிய எல்லா நிறுவனங்களையும் கடுமையாகத் தாக்கினார். இவர் எழுதிய நூல்களுள் மிகச்சிறந்தவை, '14-ம் லூயியின் காலம்' Age of Louis XIV தத்துவ அகராதி, (Philosophical Dictionary), கேண்டிட் (Candid 1756) போன்றவையாகும். இவரது நூல்கள் அழியாப் புகழ் பெற்றவை.

நியூட்டன், லாக் போன்ற அறிஞர்களின் கோட்பாடுகளைக் கற்றறிந்த இவர் தன்காலத்து சமூக, அரசியல், சமய அமைப்புகளின் கானப்பட்ட ஊழல்களையும் சீர்கேடுகளையும் அநீதிகளையும் வளமையாகக் கண்டித்தார். முக்கியமாக கத்தோலிக்க மதத்தையும் திருச்சபையையும் கடுமையாகத் தாக்கினார். மனிதனின் சிந்திக்கும் ஆற்றலுக்கு ஒரு தடையாகவும், வெறியுணர்ச்சி, மூடநம்பிக்கைகளுக்கு ஒரு புகலிடமாகவும் திருச்சபை விளங்குகிறது என்றார். திருச்சபையின் தீவிரவாதப் போக்கைக் கண்டித்தார். மனிதனின் சிந்தனைகள் வளரவேண்டுமானால் திருச்சபையின் வேண்டுகோள்களை வேண்டாமென்றார்.

அரசியலில் மக்களாட்சியை இவர் விரும்பவில்லையென்றாலும் எதேச்சதிகார மன்னராட்சியும் இவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஒளியூட்டும் வல்லாட்சியை விரும்பினார். "நியாய, அநியாயங்களைப் பார்க்காமல், நாட்டிற்கு நன்மை செய்யும் மன்னரே சிறந்த மன்னர்" என்றார். "தான் நூறு எலிகளால் ஆளப்படுவதைவிட ஒரு சிங்கத்தால் ஆளப்படுவதையே விரும்பினார்". இக்கருத்துக்களைக் கொண்ட இவரது நூல்கள் ஆயிரக்கணக்கான மக்களால் படிக்கப்பட்டன. இவரது கருத்துக்களினால் ஏராளமான இளைஞர்கள் ஈர்க்கப்பட்டனர். முக்கியமாக திருச்சபையில் சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதையும், சமுதாயத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் அகற்றப்பட வேண்டும் என்பதையும் மக்களுக்கு உணரவைத்தது. இவரது கோட்பாடுகளேயாகும். இவரது பகுத்தறிவுக் கருத்துக்கள் பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்கு முக்கிய காரணமாகும். 'பகுத்தறிவுக் காலத்தின் விடிவெள்ளியாக' விளங்கினார் வால்டர்.

b) மாண்டஸ்க்யூ (Baron de Montesquieu-1689-1755):

பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்கு முன்னோடியாக இருந்த அறிவுப் புரட்சியை உருவாக்கியவர்களில் மாண்டஸ்க்யூவும் ஒருவர். இவர் ஒரு திறமைவாய்ந்த பிரெஞ்சு வழக்கறிஞர். சட்டத்தின் மேன்மையை நன்கு உணர்ந்தவர். இவர் இங்கிலாந்திற்குச் சென்று அங்கு நிலவிய, சுதந்திரத்தையும், சமத்துவத்தையும், அரசியலமைப்பையும் கண்டுணர்ந்தார். தனது கருத்துக்களை எல்லாம் தொகுத்து 'சட்டத்தின் கருப்பொருள்' (Spirit of laws) என்ற புத்தகத்தில் எழுதி 1748-ல் வெளியிட்டார். இப்புத்தகம் மக்களால் அதிகமாக விரும்பிப் படிக்கப்பட்டன. வெளியிட்ட 18 மாதங்களில் 22 பதிப்புகள் வெளியிடப்பட்டன என்றால் அதன் பெருமை புலப்படும்.

அப்புத்தகத்தில் இங்கிலாந்தில் நிலவிய 'வரம்புக்குட்பட்ட முடியாட்சியின் நன்மைகளையும், பிரான்சில் நிலவிய 'வரம்பு கடந்த முடியாட்சி'யின் தீமைகளையும் ஒப்பிட்டார். இங்கிலாந்தில் நிலவிய ஆட்சி அமைப்பு முறை போன்று, பிரான்சிலும் அமைக்கப்பட வேண்டுமென்றார். மாண்டஸ்க்யூவின் 'அதிகாரப் பிரிவினைக் கோட்பாடு' (Seperation of powers) மிகவும் பிரசித்தி பெற்றதாகும். "சட்டமியற்றும் துறை, நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை ஆகிய மூன்றும் ஒரே நபரின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கக்கூடாது. இவை தனித்தனி அமைப்பின் கீழ் சுதந்திரமாக இயங்க வேண்டும். அப்போதுதான் தனிமனிதன் சுதந்திரத்தை அனுபவிக்க முடியும். இவை மூன்றும் ஒரே நபரிடம் இருந்தால் அது கொடுங்கோன்மைக்கும், சர்வாதிகாரத்திற்கும் உட்படும்" என்றார்.

மாண்டஸ்க்யூவின் இந்த அதிகாரப்பிரிவினைக் கோட்டுப் பிரெஞ்சு மக்களிடையே பெரும் செல்வாக்குப்பெற்றது. புரட்சிகர இக்கருத்துக்களுக்கு மக்களிடம் நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. அவ் புதிய அரசியலை உருவாக்கத் துடித்தனர். புரட்சியாளர்களுக்கு அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு இக்கொள்கைகள் பெரிதும் உதவி என்று கூறலாம்.

ஜீன் ஜேக்கஸ் ரூசோ.

c) ரூசோ (Jean-Jacques Rousseau, 1712-1778):

பிரெஞ்சுத் தத்துவ ஞானிகளிலேயே மிகவும் சிறந்தவருள் தீவிரவாதியாகவும் விளங்கியவர் ஜீன் ஜேக்கஸ் ரூசோ ஆவார். இவ் கருத்துக்களை சாதாரண மக்கள் எளிதில் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை என்றாலும், அவர்களின் சிந்தனைகளை பெரிதும் தூண்டியது. பிரெஞ்சு புரட்சியைப் பொருத்தவரையில் ரூசோவின் கருத்துக்கள் வலியுறுத்தியவையாகக் காணப்பட்டன. இவர் எழுதிய நூல்களில் மிகவும் புகழ்பெற்றது **சமூக ஒப்பந்தம்** (Social contract) என்ற நூலாகும். இது 1762-ல் வெளியிடப்பட்டது. இப்புத்தகம் புரட்சிக் கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்ததால் பாரிக பாராளுமன்றம் இதனைத் தடை செய்து ரூசோ கவிச்சர்வாந்து ஒடிவிட்டார்.

புரட்சியாளர்களின் வேதனாவை என்று கருதப்படும் 'சமூக ஒப்பந்தம்' என்ற நூலில்தான் பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்குத் தந்த அடிப்படையை அளித்த ரூசோவின் முக்கியக் கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. இப்புத்தகத்தின் முதல் அத்தியாயத்தின் முதல் வரி இதோ "Man is born free, and everywhere..."

change come about? I don't know what can make it legitimate? That question, I think I can answer". இந்த நூலில் மனிதனைப் பற்றியும் மக்களாட்சியைப் பற்றியும் தெளிவாகக் கூறுகிறார் ரூசோ.

"இயற்கையில் மனிதன் சுதந்திரமாகப் பிறக்கிறான். ஆனால் அவன் எங்கும் கட்டுண்டு அடிமையாகக் கிடக்கிறான். நாகரிகமும், விஞ்ஞான வளர்ச்சியும் படிப்பும் மனிதனைக் கெடுத்துவிட்டன. ஆகவே மனிதன் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த "இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வுக்கு" மீண்டும் செல்ல வேண்டும் (Back to the State of Nature). அங்குதான் அவன் நீதியையும், அமைதியையும் மகிழ்ச்சியையும் பெற முடியும்" என்றார்.

"அரசாங்கமும், சட்டமும் மனிதனுடன் பிறக்கவில்லை. தனது நல்வாழ்க்கைக்காக பிற்காலத்தில் தானே ஓர் அரசு முறையை வகுத்துக் கொண்டான். ஆளும் பொறுப்பு மக்களிடமே உள்ளது. மக்கள் தான் அப்பொறுப்பை மன்னரிடம் அளித்தனர். எனவே தவறு செய்த, தனது கடமையை நிறைவேற்றத் தவறிய அரசாங்கத்தை நீக்கவும், மாற்றவும் மக்களுக்கு உரிமை உள்ளது. ஆளும்பொறுப்பு என்பது மக்களும் மன்னரும் சேர்ந்து ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஓர் ஒப்பந்தமே!" என்று கூறினார்.

இவ்வாறு ரூசோ தனது நூலில் 'இறைமை' மக்களிடத்தில் தான் உள்ளது என்றார். 'கொடுங்கோலாட்சியைப் புரட்சியின் மூலம் அகற்றும் உரிமை மக்களுக்கு உண்டு' என்ற கருத்தையும் வலியுறுத்தினார். இது மக்களைப் புரட்சி செய்யத் தூண்டியது. இந்த நூல் பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்கு ஒரு தீக்கொள்ளியைப் போலப் பயன்பட்டது. ரோபஸ்பியரை புரட்சியின் தலைமை மதகுருவாக்கியது. அவர் ரூசோவின் கருத்துக்களைச் செயல்படுத்த முற்பட்டார். 1789-ம் வருட 'மனித உரிமைப் பிரகடனத்'திலும், 1781-ம் வருட அரசியலமைப்பிலும் ரூசோவின் கோட்பாடுகளைக் காணலாம். ரூசோவின் 'சமுதாய ஒப்பந்தம்' சுதந்திரம், சமுத்துவம், சகோதரத்துவம் என்ற கோட்பாடுகளை உலகிற்கு அளித்தது. அடுத்த ஒரு நூற்றாண்டு காலத்தில் மக்களின் கருத்துக்களில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி இந்த நூலிலிருந்தே எழுந்தது என்று கூறலாம்.

d) டென்னிஸ் திடரோ (Denis Diderot), தி ஆலம்பர்ட் D'Alembert ஆகியோர் சேர்ந்து இருபத்தெட்டு பகுதிகளைக்கொண்ட, 'கலைக் களஞ்சியம்' ஒன்றை (Encyclopaedia of Science, Arts and Crafts) 1751 முதல் 1765 வரைக்குள் வெளியிட்டனர். அதில் தி ஆலம்பர்ட், வால்டர், ரூசோ, தர்கோ, மிராபோ போன்ற அறிஞர்கள் கட்டுரை எழுதினார்கள். பகுத்தறிவுதான் இவர்களுக்கு வழிகாட்டி. அக்காலத்தில் நிலவிய சமூக, பொருளியல் கருத்துக்களையும், நிறுவனங்களையும் நிறுவாய்வு செய்து

தங்கள் கருத்துக்களை வெளியிட்டனர். திருச்சபையையும், அரசைக் குறை கூறினர். தொழிற்சாலைகளில் அரசாங்கத் தலையீட்டை கண்டித்தனர். அரசு ஆணைப்படி இந்த நூல் பரிமூலம் செய்யப்பட்டது. ஆனால், பின்னர் மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்டது. இவர்கள் தவிர ஹெல்விசியஸ், ஹோல்பாக் ஆகியோர் மன்னி தவறுகளையும், மக்களின் அடிமைத்தனத்தையும் ஏடுத்துக் காட்டினர்.

இவ்வாறு பிரெஞ்சு அறிஞர்கள், சித்தனையாளர்கள் ஆகியோர் எழுத்துக்களும், பேச்சுக்களும் மக்களின் எண்ணங்களை வெகுவாக பாதித்தன. அவர்களிடையே ஒரு விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்திய தாங்கள் அந்திக்கு ஆளானவர்கள், கொடுமைப்படுத்தப்படுபவர்களின் உணர்வை மக்களிடம் ஏற்படுத்தி இதற்கு ஒரு முடிவு கட்டுவென்று மென்ற உறுதியை அவர்களுக்கு அளித்தன என்ற மிகையாகாது. பிரெஞ்சுத் தத்துவஞானிகளால் புரிந்துகொள்ளப்பட்டது என்றும் கூறலாம்.

4. அமெரிக்க சுதந்திரப் போரின் தூண்டுதல்:

1776-ல் அமெரிக்கக் குடியேற்றங்கள் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து சுதந்திரப்போரை ஆரம்பித்தன. இப்போரில் அமெரிக்காவில் ஆதரவாக பிரான்ஸ் பண உதவி, பாட உதவி செய்தது. இது இரண்டாம் பிரெஞ்சு அரசுக்கு அதிகச் செலவு ஏற்பட்டது. அரசு கருவியாக காலியாவது. இது பொருளாதார நெருக்கடியை அதிகப்படுத்தியது. இரண்டாவதாக இப்போரில் லபாயட் (Lafayette) என்பவரின் தலைமையில் ஒரு பிரெஞ்சுப் பாட அமெரிக்காவுக்கு ஆதரவாகப் போய் சேர்ந்தது. போரின் இறுதியில் அமெரிக்க குடியேற்றங்கள் வெற்றியடைந்தன. போரில் பங்கு கொண்டு நாடு திரும்பிய லபாயட் அவரது வீரர்களும் அமெரிக்காவின் வீரப்போராட்டத்தை மூலக்கருத்துக்களையும் எதிர்த்து அமெரிக்க மக்கள் வெற்றியடைந்ததைப் போல, தாங்களும் பிரெஞ்சு மன்னரின் எதிர்த்திகாரத்தை ஒழித்துக்கட்டு முடியும் என்று திடமாக நம்பினர். மக்கள் மனதிலும் இந்த எண்ணம் தோன்றி புரட்சிக்கு வழிவகுத்தது.

5. மோசமான பொருளாதார நிலை (பொருளாதாரக் காரணங்கள்):

பிரான்ஸ் நாட்டில் பொருளாதார நிலை மிகவும் மோசமான நிலைமையிலிருந்தது. 14-ம் ஜூன், 15-ம் ஜூன் ஆகியோரின் செலவுகளைப் போரின் போதும், ஆட்சிப் பதவி செலவுகளினாலும் அரசு கருவியாக

வற்றியது. இதனால் பிரான்சிற்கு கடன் ஏராளமாக இருந்தது. ஆண்டு தோறும் அக்கடன் வளர்ந்து கொண்டே இருந்தது. அதிக வட்டிக்கு கடன் வாங்கும் நிலை ஏற்பட்டதால் பொதுக் கடன் மேலும் அதிகமாகியது. "பொதுக்கடனுக்குச் செலுத்தப்படும் வட்டித் தொகையைவிட தேசிய வருமானம் குறைவாகவே இருந்தது". பிரான்ஸ் நாட்டின் மோசமான பொருளாதார நிலைக்கு மேலும் பல காரணங்கள் உண்டு.

a) முதலாவதாக, வரி மதிப்பீடு செய்வதில் பல தடைகள் காணப்பட்டன. சலுகைகள், வரிவிலக்கு ஆகியவற்றினால் வரி மதிப்பீடு சரிவரச் செய்ய முடியவில்லை. இதனால் நாட்டின் வருமானம் குறைந்தது. மேலும் வரிவசூல் செய்வதில் அதிகச் செலவும் ஊழலும் காணப்பட்டது.

b) இரண்டாவதாக, நாட்டில் வரவு செலவுத் திட்டம் செயல்படுத்தப்படவில்லை. அரசாங்க நிதியைத் திட்டமிட்டு செலவு செய்யாமல் போனதால் மக்களின் தேவைகளுக்கும், சீர்திருத்தங்களுக்கும் போதிய பணம் இல்லாமல் போனது. எனவே ஆட்சியின் செலவை ஈடுகட்ட புதிய வரிகள் விதிக்க நேரிட்டது. ஆனால் இந்த வரி விதிப்பு பாமர மக்களையும், நடுத்தர மக்களையும் தான் அதிகம் பாதித்தது.

c) மூன்றாவதாக ஒரு சில பணக்காரர்கள் அரசுக்கு அதிக அளவில் பண உதவி செய்து, அதற்கு ஈடாக, அதே அளவிற்கு வரிவசூலித்துக் கொள்ள உரிமை பெற்றுக் கொண்டனர். ஆனால் அவர்கள் தங்கள் கொடுத்த பணத்திற்கு அதிகமாகவே வரி வசூலித்தனர். இதனால் அரசாங்கத்திற்கு பெரு நஷ்டம் ஏற்பட்டது.

d) நான்காவதாக பிரான்ஸ் நாட்டில் ஒவ்வொரு பகுதியிலும், பொருட்களுக்கு கங்க வரி வசூலிக்கும் முறை இருந்ததாலும், ஒரு பகுதியிலிருந்து மற்றொரு பகுதிக்கு தானியங்கள் எடுத்துச் செல்லக் கூடாது என்று சட்டங்கள் இருந்ததாலும் வியாபாரிகளும், மக்களும் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். பஞ்சம் ஏற்பட்ட பகுதிகளில் உடனடி நிவாரணம் மேற்கொள்ள முடியவில்லை.

இவ்வாறு பிரான்ஸ் நாட்டில் காணப்பட்ட பொருளாதார நெருக்கடி மக்களைப் புரட்சியின் பாதைக்கு இழுத்துச் சென்றது.

பொருளாதார நெருக்கடியைத் தீர்க்க பதினாறாம் ஜூன் மீதம் கொண்ட பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள்:

1) நெற்புரிமை காரணமாக நாட்டின் பிரபுக்களும், செல்வந்தர்களும் வரிவசூலுக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் வரை பிரான்ஸ் நாட்டின் நிதி நிலையை மேம்படுத்தி நாட்டிற்குத் தேவையான வருவாயைப் பெறுவது

ராணுவ வெற்றிகளுக்கு ஒரு தொடக்கமாகவும் அமைந்தது.

11. தேசியக் கன்வென்ஷன் (National Convention) Sep. 1792.

புதிய அரசியலமைப்பின்படி வயது வந்த ஆண்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 749 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட தேசியக் கன்வென்ஷன் (or) தேசியப் பேரவை 1792 செப். 20-ல் கூடியது. இதில் சீவிரவாதிகளே பெரும்பான்மை பெற்றிருந்தனர். அரசனின் தலைவிதியை நிர்ணயம் செய்வது அந்நியர்கள் படையெடுப்பிலிருந்து நாட்டைக் காப்பாற்றுவது, உள் நாட்டுக் குழப்பங்கட்கு முடிவுகட்டி

பேராசிரியர் தேசிய அரங்கம் ஏற்படுத்துவது ஆகியவை
நாட்டிற்கு ஒரு புதிய அரசியலமைப்பை ஏற்படுத்துவது ஆகியவை
இக்கன்வென்ஷன் உடனடியாகக் கவனிக்க வேண்டிய பணிகளாக

a) 1792 செப். 21 முதல் பிரான்சில் முடியாட்சி ஒழிக்கப்பட்ட
பிரான்ஸ் ஒரு குடியரசு நாடாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. 16-ம்
மீது விசாரணை நடத்த முடிவு செய்யப்பட்டது. அரசியல் சட்ட
மீறியதாகவும், ஒடிப்போன பிரபுக்களுடன் சேர்ந்து தேசத்திற்கு எதிர்
சதி செய்தார் என்றும், திருச்சபைச் சட்டத்தை ஏற்க ய
குருமார்களுக்கு ஆதரவு அளித்தார் என்றும், அந்நியப் படைக
உதவி செய்து தேசத்துரோகச் செயலில் ஈடுபட்டார் என்றும் 16-ம்
மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டது. 1792- டிசம்பரில் விசாரணைக்குக் கொ
வரப்பட்டார். குற்றவாளி என்று தீர்மானிக்கப்பட்டு மரணதண்ட
விதிக்கப்பட்டது. 1793 ஜனவரி 21-ம் தேதி காலை 10-30 மணி அள
பாரிசிலுள்ள குடியரசுச் சதுக்கத்தில் சேம்சன் (Samson) எ
கொலையாளி மூலம் 16-ம் லூயி மன்னரின் தலை வெட்டப்ப
மரணதண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டது. அப்போது கூடியிருந்த
'குடியரசு வாழ்க' என்று முழக்கமிட்டனர். சிலர் அவர் ரத்தத்தைத் த
கைக்குட்டையில் லேசாக நனைத்து எடுத்துக் கொ
சந்தோஷப்பட்டனர்.

b) 16-ம் லூயி படுகொலை செய்யப்பட்ட செய்தி பரவியதும்
இடங்களில் முடியாட்சிக்கு ஆதரவாகக் கிளர்ச்சி ஏற்பட்ட
முக்கியமாக லாவண்டி (Lavendee) மாவட்டத்திலுள்ள குடியானவர்
குடியரசுக்கு எதிராகக் கலகம் செய்தனர். மேலும் லயான்
மார்சையில்ஸ் (Lyons, Marsailles) போன்ற நகரங்களிலும் இக் கிளர்
பரவியது. ஆனால் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் ஈவிரக்கமின்றி படுகொ
செய்யப்பட்டனர். பொதுவாக புரட்சியின் போது நடைபெ
படுகொலைகள் எல்லாம் டாக்டர் கில்லட்டின் (Dr. Guillotine) என்
கண்டு பிடித்த தலை வெட்டும் கருவி மூலமாக
நிறைவேற்றப்பட்டன. அந்த இயந்திரத்திற்கு அவருடைய பெய
குட்டப்பட்டது.

c) இவை தவிர தேசியக் கன்வென்ஷன் மேலும் சி
நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது. ஒடிப்போன பிரபுக்களின் நிலங்க
நிலமற்ற ஏழைகளிடையே பகிர்ந்து கொடுக்கப்பட்டது. குடியானவர்
செலுத்த வேண்டிய கடன்களும் கட்டணங்களும் ரத்து செய்யப்பட்ட
தேசியக் கல்வித்திட்டம் ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. புதி
சட்டத்தொகுப்பு தயார் செய்யப்பட்டது. புதிய காலண்டர் மு
புகுத்தப்பட்டது. 12 மாதங்கள் கொண்ட ஒரு ஆண்டு, மூன்று வாரங்கள்
கொண்ட ஒரு மாதம், 10 நாட்கள் கொண்ட ஒரு வாரம் என்
பெயர் இக்காலண்டர் இயந்திரம் மாதங்களுக்கு

12. பயங்கர ஆட்சி (Reign of Terror): 1793 ஜனவரி முதல் 1794 ஜூலை வரை.

1792 June to 1793 July

பிரான்சில் 1793, 1794-ம் வருடங்களில் தேசியக் கன்வென்ஷன் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளுக்குப் 'பயங்கர ஆட்சி' என்று பெயர்.

பயங்கர ஆட்சி ஏற்படக் காரணங்கள்:

a) 16-ம் லூயியின் படுகொலை ஐரோப்பிய அரசுகளை பெரும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. புரட்சியை எப்படியாவது ஒடுக்கி விட வேண்டுமென்று ஐரோப்பிய அரசுகள் தீர்மானித்தன. புரட்சிக்கருத்துக்கள் ஐரோப்பாவில் பரவி விடாமல் தடுக்கவும், பிரான்சில் மீண்டும் முடியாட்சியை ஏற்படுத்தவும், பிரான்சுக்கு எதிராக ஆஸ்திரியா, இங்கிலாந்து, பிரஷ்யா, ஸ்பெயின், ஹாலந்து, சார்டீனியா ஆகிய நாடுகள் சேர்ந்து முதல் கூட்டணியை ஏற்படுத்தின.

b) பிரான்சின் தென்கரையிலுள்ள டூலன் (Toulon) நகரை ஆங்கிலேயர் கைப்பற்றி அங்கு போட்டி அரசை நிறுவினர். பிரான்சின் பகைவர்கள் அதிகமாகிக் கொண்டே வந்தார்கள். பிரெஞ்சுப்படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டன. பிரான்சின் வீழ்ச்சி உடனடியாக ஏற்படும் போல் தோன்றின.

c) உள்நாட்டிலும் அரசியலமைப்புக்கு எதிராகவும், மீண்டும் முடியாட்சியைக் கொண்டுவரவும் அரசரின் ஆதரவாளர்கள் பல இடங்களில் கலவரம் செய்தனர்.

d) மேலும் தேசியக் கன்வென்ஷனில் தீவிரவாதிகளான ஜெக்கபியர் களின் கை ஒங்கி இருந்தது. அவர்களின் தலைவரான டாண்டன், அரசியற் சட்ட முறைகளைக் கையாள இயலாததால், தீவிர முறைகளைக் கையாண்டு உள்நாட்டு வெளிநாட்டு அபாயங்களைச் சமாளிக்க விரும்பினார். இவரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆட்சியே பயங்கர ஆட்சியாகும்.

3. நெப்போலியன் போனபார்ட் (NAPOLEON BONAPARTE 1769- 1821)

நெப்போலியன் எழுச்சி (வெற்றிகள்)

1. நெப்போலியன் வாழ்க்கைக் குறிப்பு:

'பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் குழந்தை' என்று அழைக்கப்பட்ட நெப்போலியன் போனபார்ட் மத்திய தரைக் கடலிலுள்ள கார்சிகா தீவில் பிறந்தார். இளமையிலேயே பேராற்றல் பெற்று விளங்கினார். துணிவு, தன்மனப்பிக்கை, கற்பனைத்திறன், ஆற்றல் ஆண்மை, விரிந்த பொதுநம்பிக்கை ஆகியவற்றின் மொத்த உருவமாக விளங்கினார். பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் அதிக ஈடுபாடு கொண்டார். பிரெஞ்சு ராணுவத்தின் சாதாரண பிரிவுப் படை வீரராகச் சேர்ந்த நெப்போலியன் உலகம் போற்றும் சாதனைகளை உருவாக்கும் ஆற்றலை படிப்படியாக வளர்த்துக் கொண்டார். தனது பேராற்றலின் விளைவாக பிரான்ஸ் நாட்டின் பேரரசராக உயர்ந்தார். முறையில் அவர் காண்பித்த திறமையாலும், சுறுசுறுப்பாலும் ஐரோப்பாவில் தனது எதிரிகளை எல்லாம் முறியடித்த ஐரோப்பாவையே ஆட்டிப்படைக்கும் ஆற்றல் பெற்றவராக விளங்கினார். ஆனால் இறுதியில் புரட்சிக் கருத்துக்கள் புறக்கணிக்கப்படும் தனது ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்த தேவையான போர்களில் ஈடுபட்டதாலும் மக்களிடம் மதிப்பிழந்து வீழ்ச்சியடைந்தார்.

மத்தியதரைக் கடலிலுள்ள கார்சிகா தீவின் தலைநகரான ஜூரியோவில் ஒரு சாதாரண நடுத்தரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த கார்லோ போனபார்ட், லடீஷியா ரமோலினி (Carlo Bonaparte, Latitcia Ramolini) என்பவர்களுக்கு மொத்தம் பிறந்த பதிமூன்று குழந்தைகளில் இரண்டாவது மகனாக 1769, ஆகஸ்ட் 15-ம் தேதி பிறந்தார் நெப்போலியன். அப்போது கார்சிகாத்தீவு பிரெஞ்சு ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது. நெப்போலியன் தனது ஆறாவது வயதில் கார்சிகாவிலுள்ள ஆரம்பப்பள்ளி ஒன்றில் படிப்பைத் தொடங்கினார். அப்போதிருந்தே நெப்போலியனிடம் துணிச்சலும், அஞ்சாமையும் வளர்ந்து வந்தன.

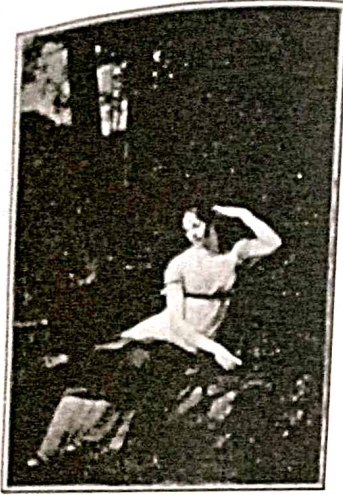
நெப்போலியன் பத்து வயது ஆன போது கார்சிகாவிலிருந்து பிரெஞ்சு ஆளுநர் 'மார்போ' (Marbow) என்பவரின் பரிந்துரையில் பேரில் பாரிசுக்கு அருகிலுள்ள 'பிரென்' (Brienne) என்ற இடத்திலுள்ள ராணுவப்பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டார். அங்கு படிக்கும் போது பல வரலாற்று நூல்களைப் படித்தார். எல்லாப் பாடங்களிலும் முதன்மையாகத் தேறினார். அப்போதிருந்தே ராணுவத் துறையின் மூலம் புகழ்பெற விரும்பினார் நெப்போலியன். 1779 முதல் 1784 வரை பிரென்லில் ஐந்தாண்டுப் பயிற்சியை முடித்த நெப்போலியன் இறுதித் தேர்வில் முதன்மையாகத் தேறினார். எனவே பாரிசிலுள்ள ராணுவக் கல்லூரியில் ஐராண்டு கால மேற்படிப்பிற்காக அனுப்பப்பட்டார். 1785-ல் அத்திலும் முதன்மையாகத் தேறினார்.

1785, அக். 28-ம் தேதி நெப்போலியன் வாலன்ஸ் (Valence) நகரிலுள்ள பிரங்கிப் படையின் உதவி அதிகாரியாக அவரது 16-வது வயதில் நியமிக்கப்பட்டார். அப்போது மன்னராட்சிக்கு எதிராக பிரான்ஸ் முழுவதிலும் கலவரம் மூண்டிருந்தது. 'ஆக்சோன்' என்ற இடத்திற்கு கிளர்ச்சியை அடக்க அனுப்பப்பட்டார். கிளர்ச்சியை வெற்றிகரமாக அடக்கிய நெப்போலியன் பதவி உயர்வு பெற்று பிரான்ஸ் நாட்டின் துணைத் தளபதியானார்.

2. டூலன் (Toulon) நகரம் மீட்கப்படுதல்:
பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் போது 1793-ல் அரசர் 16-ம் லூயி கொலை செய்யப்பட்டார். எனவே அரசரது ஆதரவாளர்கள் நாட்டெங்கிலும் டூலனில் அரச ஆதரவாளர்கள் புரட்சி அரசுக்கு எதிராக டூலன் மத்திய

கடற்படைத் தளமாகவும்
இங்கு இருந்தது. இந்த தகைத்தான் அங்கிருந்த அரச ஆதரவான
ஆங்கில-ஸ்பானியக் கூட்டுப்படைவிடம் ஒப்படைத்துவிட்டார்கள்.

ஜோசபைன்

இத்தகைத்த மீட்கும் பொறுப்பை நெப்போலியன்
ஒப்படைத்து புரட்சி அரசு அங்கு அவர் பிரங்கிப் படைத் தளபதி
நியமிக்கப்பட்டார். தனது தந்திரமான போர் நுணுக்க முறையால்
இரவில் லேவை மீட்டார். லேவில் நெப்போலியன் வலிமை வாய்
ஆக்கியப்படைவை வென்றார். இந்த வெற்றி அவரது எதிர்கால
வெற்றிகளுக்கும், புகழ்க்கும் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த
நெப்போலியனுக்குப் பாராட்டுகள் குவிந்தன. பாரிசில்
வெற்றிவீர நடைநடத்தப்பட்டது. நெப்போலியன் புகழ் நாடுநடு
பரவியது. மக்களும் நெப்போலியனை மனமாற வாழ்த்தி
வரவேற்றனர்.

1794-மார்ச் மாதம் இத்தாலியில் பிரங்கிப்படைத் தளபதி
(Brigadier general) ஜோசபைன் டீரோசுபைன், 1795 அக்டோபர் 4-ம்
புரட்சியாளர்களை இயற்றப்பட்ட புதிய அரசியலமைப்பிற்கு எதிர்ப்பு
பாக்கில் கவலாம் ஏற்பட்டது. இதனை அடக்கும் பொறுப்பு
நெப்போலியன்மீது தாப்பட்டது. இத்திகழ்ச்சியில் நெப்போலியனு
எதிர் பிரெஞ்சு மக்களைப் போர்களைப் பாரிசு, எனினும் கொடுக்கப்பட்ட
பொறுப்பை திறமையுடன் திறைவேற்றினார். கவலாம் ஒடுக்கப்பட்ட
அரசியலமைப்பு நிலை நாட்டப்பட்டது.

நெப்போலியனின் எழுச்சிக்கு முக்கியக் காரணமானது அப்போது
பிரான்சில் ஆட்சிபுரித்த தேசியப்பேரவை நெப்போலியனைப்
பாராட்டியது. பதவி உயர்வு அளித்தது ஆம். இவ்வாறு திரும்பி
நெப்போலியன் பிரெஞ்சுப் படைகளின் தளபதியைத் தளபதியாக
நியமிக்கப்பட்டார்.

திருமணம்: தன்னையே ஆறுவயது அதிகமான இரண்டு
பிள்ளைகளுக்குத் தாயான ஜோசபைன் என்ற கணவனை இழந்த
மங்கைவிடம் மனதைப் பறிகொடுத்தார் நெப்போலியன் இப்படி பற்
கொடுக்கக் காரணம் ஜோசபைனின் பேரழகம் 1796, மார்ச் 6-ம் தேதி
இவர்களின் திருமணம் எய்விதச் சமயச் சடங்குகளுமின்றி எலிய
முறையில் நடைபெற்றது.

3. நெப்போலியனின் முதல் இத்தாலியப் படையெடுப்பு: 1796

16-ம் ஜூனியின் படுகொலையின் விளைவாகப் பிரான்சுக்கு
எதிராக இங்கிலாந்து முதல் கூட்டணியை (First coalition)
அமைத்திருந்தது. அதில் சேர்ந்திருந்த நாடுகள் ஆஸ்திரியா, பிரஷ்யா,
ஸ்பெயின், ஹாலந்து, சார்மீனியர் ஆகியவையாகும் அப்போது பிரான்ஸ்
நாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்பு 'டைரக்டரி' என்ற ஐந்து பேர் அடங்கிய
குழுவிடம் இருந்தது. குழுவிலிருந்தவர்கள் பேரால் கார்னட்,
லெட்டர்னர், ரிபெல், லிபாக்ஸ் (Barres, Carnot, Letourneur, Rebell, Lepaux)
ஆகியோர் ஆவர். இவர்கள் திறமையற்றவர்கள். இவர்களது ஆட்சியில்
லஞ்சணமல் மலிந்து காணப்பட்டது. நாட்டின் நிதிநிலை மோசமானது.
அரசியலில் குழப்பநிலை காணப்பட்டது. ஆனால் மக்களிடையே
அதிருப்தி நிலவியிருந்த இந்த நிலையில் கூட அவர்கள் தங்கள்
போர்த்திட்டங்களைக் கைவிடவில்லை. கூட்டணியிலிருந்த பிரஷ்யா
தோற்கடிக்கப்பட்டதால் அது பிரான்சுடன் 'பாசல்' உடன்படிக்கை (Treaty
of Basel) செய்து கொண்டது. ஆஸ்திரியா, இங்கிலாந்து, சார்மீனியா
ஆகிய நாடுகள் மட்டும் தொடர்ந்து போரிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

போரை தொடர்ந்து நடத்தும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்ட
டைரக்டரி ஆஸ்திரியா மீது இருமுனைத் தாக்குதல் நடத்த திட்டமிட்டது.
அதன்படி ஒரு பிரெஞ்சுப்படை ஜூர்டன், மொரியோ (Jourdan, Moreau)
ஆகிய தளபதிகளின் தலைமையில் ரைன் ஆற்றைக் கடந்து ஜெர்மனி
வழியாகச் சென்று வியன்னாவைத் தாக்குவது என்றும், மற்றொரு படை
நெப்போலியனின் தலைமையில் இத்தாலியிலிருந்து ஆஸ்திரியப்
பகுதிகளைத் தாக்குவது என்றும் திட்டம் தீட்டப்பட்டது. இதன்படி புயல்
வேகத்தில் புறப்பட்டார் நெப்போலியன். ஆல்ப்ஸ் மலையைக் கடந்து
முதலில் சார்மீனிய மன்னரைத் தோற்கடித்தார். செவாய், கைஸ்

நாட்டைப் பாதுகாக்க வேண்டும்" என்ற எண்ணம் குடிகொண்ட எனவே நெப்போலியனை மன்னராக்குவது அவசரத்தேவை என மண்ணினர். பிரஷ்யா, ஆஸ்திரியா, ஸ்பெயின் போன்ற நாடுகளும் ஆமாற்றத்திற்கு ஆதரவளித்தன. எனவே பிரெஞ்சு செனட் இது விவாதித்து இறுதியில் "நெப்போலியன் போனபார்ட் அரசர் அழைக்கப்படல் வேண்டும். பிரெஞ்சுக் குடியரசு ஒப்படைக்கப்படுகிறது" என்ற தீர்மானத்தை எவ்வித எதிர்ப்பும் நிறைவேற்றியது. அப்போது நெப்போலியன் செயின்ட் கிளவுட் (Cloud) என்ற பாரிசுக்கு ஐந்து மைல் தூரத்திலிருந்த மாளிகைத் தங்கியிருந்தார். தீர்மானத்தின் நகல் 1804 மே 18-ல் நெப்போலியன் கொடுக்கப்பட்டது.

முழுக்குட்டு விழாவிற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. 1804 டிசம்பர் 2-ம் தேதி 'நோட்ரீடேம்' ஆலயத்தில் (The Church of Notre-Dame) விழா நடைபெற்றது. போப்பாண்டவர் ஏழாம்பயஸ் இந்த முடிவு விழாவில் பங்கு கொண்டார். பேரரசின் வான், செங்கோல், மணி ஆகியவைகளை ஆசீர்வதித்தார் போப். பின்னர் மணி முடியை எறி நெப்போலியனுக்குச் சூட்ட முற்பட்டார். ஆனால் நெப்போலியன் முடியை தானே எடுத்துச் சூட்டிக் கொண்டார். தம்மைவிட மே உயர்ந்தவரல்ல என்பதை வெளிப்படுத்தவே இவ்வாறு செய்த நெப்போலியன் அப்போது, 'மாமன்னர் நெப்போலியன் வாழ்க' என மக்கள் முழங்கினர். இவ்வாறு ஒரு சாதாரணக் குடிமகன், அரசருலத்தி அப்பாற்பட்டவர் பிரெஞ்சு அரியணையில் அமர்ந்தார். நெப்போலியன் தனது அரசியல் வாழ்வின் உச்சியை எட்டினார். பிரெஞ்சுக் குடியின் மீண்டும் முடியரசானது நெப்போலியனின் வாரிசே அவருக்கும் பேரரசராக வேண்டும் என்பது பற்றி வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்டது. அதற்கு ஆதரவாக, 30,50,000 வாக்குகளும், எதிராக இரண்டு ஆயிரம் வாக்குகளும் கிடைத்தது. நெப்போலியன் போனபார்ட்டு பரம்பரைவின் பிரான்சு ஆள்வதற்கு அங்கீகாரம் கிடைத்துவிட்டது.

9. டிராபால் கர்ட் (Battle of Trafalgar): அக்ட 21, 1805

ஸ்பெயின் கமராதன் உடன்படிக்கைகள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட பிந்தான்களை திறைவிற்றுவிடும் இரண்டு நாட்களுக்கு அக்கறை கொண்ட இல்லலை. உதாரணமாக மசுட்டா தீவில் இருந்து வெளியேற இங்கிலாந்து மீறியது பிரான்ஸ். இத்தாலிய விவகாரங்களில் தலையிட்டு இத்தாலியில் நெப்போலியனின் ஆதிக்க வளர்ச்சியைத் தவிர்த்து ஆங்கிலேயர் அஸ்திரியர் மீதும் 1803-ல் இங்கிலாந்து மன்னாட்சித் கொடுத்தான் ஹோவர் அரசர் பிரான்ஸ்.

இவைதவிர குடியேற்ற ஆதிக்கத்துறையிலும், வர்த்தகத் துறையிலும் இவ்விரு நாடுகளுக்குமிடையே ஏற்பட்ட போட்டி பகைமை உணர்ச்சியை மேலும் வளர்த்தது. எனவே மீண்டும் இங்கிலாந்திற்கும் பிரான்சுக்குமிடையே 1804-ல் போர் மூண்டது.

ஸ்பெயின் நாட்டு கடற்படை உதவியைப் பெற்று ஆங்கில கால்வாயைக் கடந்து இங்கிலாந்தைத் தாக்கத் திட்டம் தீட்டினார் நெப்போலியன். இதற்காக ஆங்கிலக் கால்வாயில் பௌலாங் (Boulogne) என்ற இடத்தில் நிலையான படை ஒன்றை திரட்டி வைத்திருந்தார். இங்கிலாந்தின் கப்பற்படைத் தளபதி நெல்சனின் தலைமையில் ஒரு படை ஆங்கிலக் கால்வாயைக் கண்காணித்து வந்தது. எனவே திட்டமிட்டபடி நெப்போலியனின் படையெடுப்பு நடைபெறவில்லை. ஸ்பானிய பிரெஞ்சு கூட்டுக் கப்பற்படையை 'டிரபால் கர்ட்' என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற போரில் தோற்கடித்து அழித்தார் நெல்சன். இப்போரில் காயப்பட்டு பின்னர் உயிரிழந்தார். ஆனாலும் அவரது சிறந்த வெற்றியினால் இங்கிலாந்தின் கடலாதிக்கம் நிலைநாட்டப்பட்டது. அத்துடன் இங்கிலாந்தின் மீது படையெடுக்கும் திட்டத்தைக் கைவிட்டார் நெப்போலியன்.

10. ஆஸ்திரியா, பிரஷ்யா, ரஷ்யா தோற்கடிக்கப்படுதல்:

நெப்போலியன் ஆதிக்க வெறியை ஒடுக்கவும், அவரது ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகளை முறியடிக்கவும் இங்கிலாந்தின் பிரதமர் 'இளையபிட்' ரஷ்யா, ஆஸ்திரியா, ஸ்வீடன் போன்ற நாடுகளுடன் கூட்டணி ஒன்றை 1805-ல் ஏற்படுத்தினார். இது பிரான்சுக்கு எதிராக அமைக்கப்பட்ட மூன்றாவது கூட்டணியாகும். டிரபால் கர்ட் போரில் நெப்போலியன் அடைந்த தோல்வி ஜெர்மனியில், அவர் பெற்ற வியக்கத்தக்க வெற்றிகளால் விரைவில் மறைந்து போனது. 1805-ல் ஆஸ்திரியப் படைத்தளபதி மாக் (Mack) என்பவரின் தலைமையில் போரிட்ட படைகளை உல்ம் (Ulm) என்ற இடத்தில் தோற்கடித்தார் நெப்போலியன். 33,000 ஆஸ்திரிய வீரர்கள் சரணடைந்தனர். வெற்றி பெற்ற பிரெஞ்சுப்படைகள் வியன்னா நோக்கி வேகமாக முன்னேறின.

1805 டிசம்பர் 2-ம் தேதி நெப்போலியன் பேரரசராகப் பதவி ஏற்ற முதலாண்டு நிறைவு நாள் அன்று, மறுபடியும் ஆஸ்ட்ரீலிஸ் (Austerlitz) என்ற இடத்தில் நடந்த பெரிய போரில் ஆஸ்திரியா படுதோல்வி யடைந்தது. நெப்போலியன் வியக்கத்தகு வெற்றி பெற்றார். வியன்னா கைப்பற்றப்பட்டது. இவ்வாறு ஆஸ்திரியாவின் எதிர்ப்பு முறியடிக்கப் பட்டது. பிரான்சுடன் 1805-டிசம்பரில் பிரிஸ்பர்க் (Treaty of Pressburg) உடன்படிக்கை செய்து கொண்ட ஆஸ்திரியா மூன்றாவது உடன்படிக்கை விலகியது. ரஷ்யா பின் வாங்கியது. இவ்வுடன்

வீழ்ச்சியின் தொடக்கமாகவும் அமைந்தது.

நெப்போலியனின் வீழ்ச்சி

கண்டதிட்டம் (Continental system): 1806-1812

நெப்போலியனுக்கு இன்னும் அடிபணியாமல் போகாண்டிருந்த நாடு இங்கிலாந்து மட்டுமே. இங்கிலாந்தின்

வலிமை நெப்போலியனுக்கு ஒரு சவாலாகவே அமைந்தது. எனவே இங்கிலாந்தை அடிபணியச் செய்ய நெப்போலியனின் மூளையில் ஒரு நுதானமான புதிய திட்டம் உதித்தது. அத்திட்டத்திற்குக் கண்ட திட்டம் அல்லது 'ஐரோப்பியப் பொருளாதாரத் திட்டம்' என்று பெயர்.

"இங்கிலாந்தின் செல்வத்திற்கும், வளத்திற்கும் கடல் ஆதிக்கத்திற்கும் காரணம் அந்நாட்டின் அயல்நாட்டு வாணிபம் தான். எனவே இங்கிலாந்தின் வாணிப நடவடிக்கைகளை, ஒழித்து விட்டால், நாட்டின் பொருளாதார வளம் குன்றி, செல்வம் சுருங்கி ஏழை நாடாகிவிடும். அதன்பின் அதன் அரசியல் ஆதிக்கத்தை ஒழித்துவிடலாம்" இதுவே நெப்போலியனின் கண்ட திட்டம்.

இங்கிலாந்தின் மீது பொருளாதாரத் தாக்குதலை மேற்கொள்ளும் தனது திட்டத்தை செயல்படுத்தும் பொருட்டு 1806, நவம்பரில் பெர்லின் நகரில் இருந்து சில ஆணைகளை வெளியிட்டார். இவை 'பெர்லின் ஆணைகள்' (Berlin Decrees) எனப்பட்டன. இதன்படி இங்கிலாந்து மீது பொருளாதார முற்றுகையிடப் பட்டது. பிரான்சும் அதன் குடியேற்ற நாடுகளும், மற்றும் சார்பு நாடுகளும் இங்கிலாந்துடன் வியாபாரம் செய்வது தடுக்கப்பட்டது. ஐரோப்பியத் துறைமுகங்களில் இங்கிலாந்து கப்பல்கள் நுழைய அனுமதி மறுக்கப்பட்டது.

நெப்போலியனின் இந்த பொருளாதார முற்றுகையைக் கண்டு இங்கிலாந்து பயப்படவில்லை. இதற்குப் பதில் நடவடிக்கையாக 'கவுன்சில் உத்தரவுகள்' (Order in-Council) என்ற ஓர் எதிர் ஆணையை 1807-ல் பிறப்பித்தது. அதன்படி "பிரான்சுடனோ, அதன் கூட்டாளி நாடுகளுடனோ, வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் கப்பல்கள் இங்கிலாந்துத் துறைமுகங்களுக்கு வந்து அனுமதிபெற்ற பின்னர்தான் பிரான்சுக்குச் செல்ல வேண்டும்" என்று இந்த ஆணைகள் கூறின. மிலான் ஆணைகள், (1807, Milan decrees), வார்சா ஆணைகள் (1807, Warsaw decree), போன்டெயின்புளோ ஆணைகள் (1810, Fontainebleau decrees) ஆகியவை மூலமாக நெப்போலியன் தனது கண்ட திட்டத்தை மேலும் தீவிரமாகச் செயல்படுத்தினார்.

கண்ட திட்டத்தின் விளைவுகள்:

தொடக்கத்தில் கண்ட திட்டம் நெப்போலியனுக்கு வெற்றியைத் தேடித் தந்தது. ஐரோப்பாக் கண்டத்தின் பெரும்பகுதி அவர் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்ததால் இத்திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவது சாத்தியமாயிற்று. நடுநிலை நாடுகளான டென்மார்க், ஸ்வீடன் கூட அவர் ஆணைகட்டுக்கு கீழ்ப்படிந்தன. ரஷ்யாவும் இத்திட்டத்தைச் செயல்படுத்த ஒப்புக் கொண்டது. ஆனால் இங்கிலாந்து தன் எதிர் நடவடிக்கையைத் தீவிரமாகச் செயல்படுத்தியதால் கீழ்க்கண்ட விளைவுகள் ஏற்பட்டன.

a) நெப்போலியனின் கண்ட திட்டத்தினால் ஐரோப்பா நாடுகளுடன் இங்கிலாந்து செய்துவந்த வியாபாரம் தடைபட்டது. ஆனால் அமெரிக்கா, கனடா போன்ற நாடுகளுடன் இங்கிலாந்து வியாபாரம் தங்குதடைவின்றி நடைபெற்றது.

b) பிரான்ஸ் பிற நாடுகளுடன் தொடர்புகொள்ள முடியவில்லை. அமெரிக்காவிலிருந்து வந்த தாவிய இறக்குமதி நின்று போலியர் ஐரோப்பிய நாடுகளில் உணவுப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது. இது ஐரோப்பிய நாடுகளில் எதிர்ப்பு பல நாடுகளில் தோல்வியை ஏற்படுத்தியது. நெப்போலியனுக்கு எதிர்ப்பு பல நாடுகளில் தோல்வியை ஏற்படுத்தியது. நெப்போலியனின் கண்ட திட்டம் சரிவரச்செயல்படுத்தப்பட முடியாத காரணத்தினாலேயே தோல்வியடைந்தது. இதுவே நெப்போலியனின் வீழ்ச்சியின் ஆரம்பம் ஆகும். C.D. ஜேசன் என்ற வரலாற்றாசிரியர் "நெப்போலியனின் கண்ட திட்டம் அவாது மிகப்பெரிய தவறின் விளைவாகும்" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

c) இங்கிலாந்துப் பொருட்களையே உபயோகித்து ஐரோப்பிய மக்கள் தொப்பி, பூட்ஸ், பருத்தி ஆடைகள், கம்பி ஆடைகள் போன்ற பொருட்களை கள்ளக்கடத்தல் மூலம் ஆரம்பித்தனர். ஸ்பெயினும், போர்ச்சுகல்லும் கள்ளக் கடத்தல் மையங்களாயின.

d) இத்திட்டத்தைப் போப்பாண்டவர் ஏழாம் பயல் ஏற்க யோசனை வைக்க தடை செய்ததால் பிரெஞ்சு கத்தோலிக்க மத நெப்போலியன் மீது வெறுப்படைந்தனர்.

e) இத்திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதில் பல இடையூறு இருந்ததால் ஐரோப்பிய நாடுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எதிர்ப்பு ஆரம்பித்தன. முதலில் போர்ச்சுகல்லும், பின்னர் ஸ்பெயின், ஆகிய நாடுகளும் கண்ட திட்டத்தை ஏற்காமலேயே ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் நெப்போலியன் போரில் ஈடுபட்டார். அதுவே வீழ்ச்சிக்கும் காரணமானது.

கண்ட திட்டத்தில் இங்கிலாந்து விவற்றியடையக் காரணங்கள்

1. இங்கிலாந்து கடல்வலிமை மிக்க நாடாக இருந்தமையால் நெப்போலியனின் கண்ட திட்டத்திற்குப் போதுமான தடைவிட முடிந்தது.

2. பிரான்சிற்கு வலிமையான கப்பற்படையிலாந்த இங்கிலாந்துப் பொருட்கள் கடத்தி வரப்பட்டதை தடுக்க முடியவில்லை. நெப்போலியனின் வீரர்கள் கூட இங்கிலாந்தில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட துணிகளை அணிந்திருந்தனர்.

3. உலகத்தின் பல இடங்களில் குடியேற்றங்கள் ஏற்படுத்தியிருந்ததால் இங்கிலாந்தின் வியாபாரம் பாதிக்க வில்லை.

4. இங்கிலாந்தின் பொருட்கள் ஐரோப்பாவில் அதிகமாக தேவைப்பட்டது அப்பொருட்கள் இத்திட்டத்தை எதிர்க்கும்

5. இங்கிலாந்துடன் செய்துவந்த ஒயின் வியாபாரம் தடைப்பட்டதால் போர்ச்சுகல்லில் பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்பட்டது எனவே போர்ச்சுகல் 1808-ல் கண்ட திட்டத்தை மீறி இங்கிலாந்துடன் வியாபாரம் செய்ய ஆரம்பித்தது.

மொத்தத்தில் நெப்போலியனின் கண்ட திட்டம் சரிவரச்செயல்படுத்தப்பட முடியாத காரணத்தினாலேயே தோல்வியடைந்தது. இதுவே நெப்போலியனின் வீழ்ச்சியின் ஆரம்பம் ஆகும். C.D. ஜேசன் என்ற வரலாற்றாசிரியர் "நெப்போலியனின் கண்ட திட்டம் அவாது மிகப்பெரிய தவறின் விளைவாகும்" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

2. தீபகற்பப் போர் (PENINSULAR WAR): 1808-1814

போர்ச்சுகல் ஸ்பெயின் ஆகிய நாடுகள் அமைந்த பகுதிக்கு 'ஐபீரியத் தீபகற்பம்' என்று பெயர். நெப்போலியன் இந்த இரு நாடுகளுடன் போர் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதால் இதற்கு 'தீபகற்பபோர்' என்று பெயர் ஏற்பட்டது.

தீபகற்ப போருக்கான காரணங்கள்:

a) இங்கிலாந்தின் நட்புநாடான போர்ச்சுகல் தனது வாணிபம் பாதிக்கப்பட்டதால் இங்கிலாந்துடன் உறவை வளர்த்துக் கொண்டு கண்ட திட்டத்தை ஏற்க மறுத்தது. எனவே போர்ச்சுகல் மீது நெப்போலியன் படையெடுத்தார். லிஸ்பன் பிடிபட்டது. அங்கிருந்த அரசுகும்பம் பிரெஞ்சுக்குத் தப்பி ஓடியது.

b) போர்ச்சுகல்லை நிரந்தரமாகத் தன் ஆதிக்கத்தின்கீழ் வைத்திருக்க வேண்டுமானால் வழியில் அமைந்திருந்த ஸ்பெயினையும் தனது ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டுவர வேண்டுமென்று நெப்போலியன் நினைத்தார்.

c) ஸ்பானிய நாட்டை மிக இழிந்த நாடாகக் கருதினார் நெப்போலியன். அது மிகவும் நலிந்ததாகவும், ஒற்றுமையின்றிக் காணப்பட்டதாகவும் அவர் கண்களுக்குத் தெரிந்தது.

d) அப்போது ஸ்பெயினை ஆட்சி புரிந்த நான்காம் சார்லசுக்கும் அவரது மகன் பெர்டினாண்டுக்கும் இடையே பல காரியங்களில் சர்ச்சை ஏற்பட்டது. இகனைத் தீர்த்து வைப்பது போலபாசாங்கு செய்து ஸ்பானிய உள் நாட்டு விவகாரத்தில் தலையிட்டார் நெப்போலியன். இறுதியில் தகப்பனையும், மகனையும் எமாற்றி உதறித்தள்ளி ஸ்பானிய அரியணையில் தனது சகோதரன் ஜோசப்பை அமர்த்தினார். இதனால்

நெப்போலியனின் இரண்டாம் மனைவி அழகி மரியலூயிசு ஐரோப்பாவிலேயே யாரும் கண்டதில்லை என்ற புகழ் ஏற்பட்டது.

b) நெப்போலியன் ஒல்டன்பர்க் (Oldenburg) என்ற ஜெர்மனியின் பரந்த நிலப்பகுதியை வெற்றியின் மூலம் இணைத்துக்கொண்டதால், அவரது ஆதிக்க வெறியை ரஷ்ய மன்னர் சார் அலெக்சாந்தர் வெறுத்தார்.

c) நெப்போலியன் ஆஸ்திரிய இளவரசி மரியலூயிசாவை திருமணம் செய்து கொண்டு ஆஸ்திரியாவுடன் உறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டது ரஷ்ய மன்னருக்கு பிடிக்கவில்லை.

d) மேலும் நெப்போலியன் 'வார்சா கோமக நாட்டை' நிறுவியது, பின்னர் அதனை விரிவுபடுத்தியது ஆகியவை தான் போலந்து மக்கள் வாழும் பகுதிகளை வெற்றிபெற்று இணைத்துக் கொண்டதற்கு எதிரான நடவடிக்கை என்று ரஷ்யா நினைத்தது. இவ்வாறு ஏற்பட்ட அரசியல் பிரச்சனைகளால் ரஷ்யா மீது போர் தொடுக்க முடிவெடுத்தார் நெப்போலியன். இதற்காக ஐந்து லட்சம் பேர்கொண்ட மாபெரும் படை ஒன்றைத் திரட்டினார். இதைப்போன்ற ஒரு பெரும்படையை

திருமணம் அழகுமிக்க St. Cloud என்ற நெப்போலியன் ரஷ்யாவை நோக்கிப் புறப்பட்டார் நெப்போலியன். இப்பெரும் அரண்மனையில் மிகச் சிறப்பாக 1810 மார்ச் 11-ல் நடைபெற்றது. அப்படையைக் கண்ட ரஷ்யப் போர்த் தலைவர்கள் போரிடாமலேயே பெற்றெடுத்தார். மன்னருக்கு வாரிசு கிடைத்ததில் மக்களுக்கு மகிழ்ச்சி பின்வாங்கினார்கள். ஆனால் அவர்கள் 'நாசமாக்குதல் கொள்கை'யைப் தனக்குப்பிறகு நாட்டை ஆளுவதற்கு வாரிசு வேண்டும் என்பது அழித்துச் சென்றனர். பொரோடினா (Borodino) என்ற ஆற்றங்கரையில் உயிருக்குரிய நேசித்த தன் மனைவியை விவாகரத்து செய்து ரஷ்யப் படைகளின் தளபதி 'குடுசோவ்' (Kutusov) என்பவர்தலைமையில் மறுமணம் புரிந்து மகனையும் பெற்றெடுத்தார் நெப்போலியன். ஆபிரெஞ்சுப்படைகளைச் சந்தித்தன. இறுதியில் நெப்போலியன் வெற்றி அந்த மகன் ஆட்சிக் கட்டிலில் அமர்வதற்கு காலம் சந்தர்ப்பெற்றாலும் நாற்பது ஆயிரம் போர் வீரர்களை இழந்தார். அதன்பின் கொடுக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஜோசபின் வ. நெப்போலியன் மாஸ்கோவை அடைந்தார். மாஸ்கோவில் ரஷ்யர் ஊழலும் நெப்போலியனின் வீழ்ச்சிக்கு ஒரு காரணமோ?

4. நெப்போலியன் ரஷ்யப் படையெடுப்பு: 1812

டிஸ்சிட் உடன்படிக்கைக்குப்பின் பிரெஞ்சு-ரஷ்ய நட்புறவு சிந்தாக மறைய ஆரம்பித்தது. இதன் விளைவாக ரஷ்யா நெப்போலியன் படையெடுத்தார். அதற்கான காரணங்கள் பின் வருமாறு:

a) இங்கிலாந்துக்கு எதிராக நெப்போலியன் கண்ட திட்டம் மூலம் பொருளாதாரப் போர் தொடுத்தபோது தனக்கு உதவி செய்து பனிமூட்டம். ஆறுகள் உறைந்து பனிக்கட்டிகளாயின. உணவின்றி ரஷ்ய மன்னர் பின் யாங்கி விட்டதாக நெப்போலியன் நினைத்தார். பிரெஞ்சுப் போர்வீரர்கள் பெருந்துன்பப்பட்டனர். அப்போது ரஷ்யத் தளபதி குடுசோவ் தலைமையில் ரஷ்ய வீரர்கள் கொரில்லாத் தாக்குதல் செய்து அதனைக் கைவிடுவதாக 1812 ல் நடத்தினார். இவ்வாறு இயற்கைச் சிற்றத்தாலும், கொரில்லாத்

1812 ஜூன் மாதம் தனது 'Grande Arme'e' மிகப்பெரிய படையுடன் ரஷ்யாவை நோக்கிப் புறப்பட்டார் நெப்போலியன். இப்பெரும் படையைக் கண்ட ரஷ்யப் போர்த் தலைவர்கள் போரிடாமலேயே பின்வாங்கினார்கள். ஆனால் அவர்கள் 'நாசமாக்குதல் கொள்கை'யைப் பின்பற்றி உணவுக்கிடங்குகள், பாலங்கள், பயிர்கள் ஆகியவற்றை அழித்துச் சென்றனர். பொரோடினா (Borodino) என்ற ஆற்றங்கரையில் ரஷ்யப் படைகளின் தளபதி 'குடுசோவ்' (Kutusov) என்பவர்தலைமையில் சரணடைவர் என்று நினைத்த நெப்போலியன் எமாற்றமடைந்தார். ஏனெனில் அங்கு யாருமே இல்லை. உணவுக்கிடங்குகள் காலியாகவும், தீப்பற்றி எரிந்து கொண்டும் காணப்பட்டன, எனவே 1812, அக்டோபரில் நெப்போலியன் மாஸ்கோவிலிருந்து பின் வாங்கினார். நெப்போலியன் மாஸ்கோ விலிருந்து பின்வாங்கிய (retreat) நிகழ்ச்சி வரலாற்றில் நடைபெற்ற பெரிய சோகமான நிகழ்ச்சியாகும்.

அச்சமயம் ரஷ்யாவில் குளிர்காலம் ஆரம்பித்தால் எங்கும் உணவின்றி பனிமூட்டம். ஆறுகள் உறைந்து பனிக்கட்டிகளாயின. உணவின்றி ரஷ்ய வீரர்கள் பெருந்துன்பப்பட்டனர். அப்போது ரஷ்யத் தளபதி குடுசோவ் தலைமையில் ரஷ்ய வீரர்கள் கொரில்லாத் தாக்குதல் செய்து அதனைக் கைவிடுவதாக 1812 ல் நடத்தினார். இவ்வாறு இயற்கைச் சிற்றத்தாலும், கொரில்லாத்

தாக்குதலாலும் நெப்போலியன் 1,000,000 ரூபாய் தண்டனை. 1,700,000 சிறைப்பிடிக்கப்பட்டனர். இந்தப் பேரழிவிற்கு இணையாக வரலாற்று எதையும் கூறமுடியாது. தனது படையின் ஒரு சிறிய பகுதி நெப்போலியன் ஜெர்மானிய எல்லைக்குள் நுழைந்தார்.

நெப்போலியன் ரஷ்யப் படையெடுப்பு, அவர் செய்த மிகப்பெரிய தவறாகும். நாட்டின் செல்வத்தையும், மக்களின் ஆற்றலையும் விலைமதிக்க முடியாத வீரர்களின் உயிரையும் நெப்போலியன் வீணாக்கினார். ரஷ்யப் படையெடுப்புதான் நெப்போலியன் வீழ்ச்சியின் முக்கியக் காரணம் என்று சொல்லப்படுகிறது. கெட்டில்பிரி கூறுவது "The expedition to mosco was the act in the great tragedy of Napoleon fall".

5. நாடுகளின் போர் 1813 (Battle of Nations) (லீப்சிக்)

ரஷ்யப் படையெடுப்பில் நெப்போலியன் தோற்றுப்போய் செய்தியால் ஐரோப்பிய நாடுகள் விழிப்புற்றன. நெப்போலியன் தோல்வி அந்நாடுகளுக்கு ஊக்கம் அளிப்பதாக இருந்தது. இங்கிலாந்து, ஆஸ்திரியா, பிரஷ்யா, ரஷ்யா ஆகிய நாடுகள் 1813ல் நெப்போலியனைக் கெதிராக நான்காவது கூட்டணியை அமைத்தன. மிகப்பெரிய வட்சம் வீரர்கள் கொண்ட படை திரட்டப்பட்டது. நெப்போலியன் படைமிகை இழக்கவில்லை. 1,85,000 வீரர்களைக் கொண்ட படை யைத் திரட்டினார். முதலில் 'டிர்ஸ்டன்' (Dresden) சண்டையில் நெப்போலியனை வெற்றிபெற்றார். ஆனால் மீண்டும் போர் 1813 அக்டோபர் 13-ல் 'லீப்சிக்' (Leipzig) என்ற இடத்தில் நடைபெற்றது. இப்போருக்குத்தான் 'நாடுகளின் போர்' அல்லது 'மக்களின் போர்' என்று பெயர். மூன்று நாட்கள் கடுமையாக நடைபெற்ற இப்போர் நெப்போலியனின் முழுமையான தோல்விக்கு முடிவடைந்தது. மொத்தம் 1,30,000 வீரர்கள் இறந்தனர். அதில் 50,000 பிரெஞ்சு வீரர்கள். பிரெஞ்சுப் படையின் ஒரு பகுதியுடன் நெப்போலியன் தப்பி பாரிசுக்கு ஓடினார். மீதியிருந்த வீரர்கள் சரணடைந்து கூட்டுப்படையின் தளபதியான 'வெலிங்டன்' பிரான்சின் தென்-வழியாக பிரான்சிலுள் நுழைந்தார்.

இப்போது பிரான்ஸ் தன்மீது ஒரு பெரிய படையெடுப்பு எதிர்தோக்கியது. இச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு விகவாசிகள் மீண்டும் பூர்பான் வம்சத்தை பதவிலமர்த்த முயன்றன. ஆனாலும் நெப்போலியனுக்கு ஆதரவு இருந்தது. மீண்டும் படையைத் திரட்டினார் நெப்போலியன்.

ஐ தந்திரிகள் 1813-டிசம்பரில் அமைதியான உடன்படிக்கைக்கு பச்சுவார்த்தையை ஆரம்பித்தனர். நெப்போலியனுடன் உடன்பாடு தும் ஏற்படவில்லை. எனவே போரின் மூலமே பிரச்சனைகளை தீர்த்துக் கொள்ள முடிவு செய்யப்பட்டது.

கூட்டுப்படைகள் பாரிசை நோக்கி முன்னேறின. பாரிசு மீது பெரிய தாக்குதலை எதிர்பார்த்த நெப்போலியன், தலைநகரை நிரிசிலிருந்து 'லாயிர்' (Loire) என்ற இடத்திற்கு மாற்ற உத்தரவிட்டார். ஆனால் அந்த ஆணையை ஏற்றுக் கொள்ளவோ, செயல்படுத்தவோ விரும்பாத தயாராக இல்லை. படைவீரர்களை விட தளபதிகள் போர் செய்து னைப்படைந்தவர்களாகக் காணப்பட்டனர். சூழ்நிலையைப் புரிந்து காண்ட நெப்போலியன், 'ஐரோப்பாவில் அமைதியை நிலைநாட்ட னான் தடையாக இருப்பதாக எல்லோரும் நினைப்பதால் பதவி லிலகுகிறேன்' என்று கூறி 1814 ஏப்ரல் 6-ல் முடிதுறப்பு பத்திரத்தில் டையெழுத்திட்டார். வல்லரசுகளுடன் தான் செய்து கொண்ட னிப்பட்ட போன்டேன்பிளூ (Treaty of Fontainebleau) டன்படிக்கையின்படி பிரான்ஸின் மீது தனக்கிருந்த உரிமையை விட்டுக் கொடுத்தார். மேலும் இதன்படி, நெப்போலியனுக்கு வருடத்திற்கு ஐரண்டு மில்லியன் பிராங்குகள் ஓய்வூதியமாகவும், அவர் மனைவி ரியலுயிலாவிற்கு இத்தாலியப் பகுதியான பார்மாவும், நெப்போலியனின் குடும்பத்தினருக்கு வருடத்திற்கு 2.5 மில்லியன் பிராங்குகள் ஓய்வூதியமாகவும் கொடுக்க ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. அடுத்த இரண்டு 'வாரத்திற்குள்ளாக இத்தாலிக்கு அப்பாலுள்ள சிறிய ல்பா (Elba) தீவில் வெற்றுப் பட்டத்துடன் ஓய்வெடுக்கச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டார்.

அதன்படி நெப்போலியன் 400 மெய்காப்பாளர்களுடன் தன் தாய் ாற்றும் சகோதரி பாலினுடன் சேர்ந்து 'Undaunted' என்ற பெயருடைய ங்கிலக் கப்பல் மூலம் 1814 ஏப்ரல் 27-ல் எல்பா தீவிற்குப் புறப்பட்டார். நெப்போலியனின் மனைவி மரியலுயிசாவும் மகனும் வீயன்னா னெப்போலியனின் மனைவி மரியலுயிசாவும் மகனும் வீயன்னா னெப்போலியன் எல்பாத் தீவிற்கு போகும் போது தனது ாஜி மனைவி ஜோசபினுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதில் புகழ்பெற்ற ாரி Never forget him who has never forgotten you and will never forget you! 1814 மே3-ம் தேதி எல்பா தீவினுள்ள போர்ட்டோ பெரைரோ Portoferraio) என்ற இடத்திற்கு போய்ச் சேர்ந்தார்.

5. அந்த நூறு நாட்கள் (Hundred days) 1815 மார்ச் 20 முதல் 1815 டிசம்பர் 29 வரை.

நெப்போலியன் எல்பாத் தீவிற்கு அனுப்பப்பட்ட பின்னர் ஐரோப்பிய நாடுகள் ஆஸ்திரியாவில் தலைநகரான வீயன்னாவில் மாநாடு

ஒன்றைக் கூட்டின பிரான்சில் 16-ம் ஜூலியின் தம்பி 1815 மன்னாக்கப்பட்டார். ஐரோப்பிய அரசியல் குழந்தை ஒருங்குபடுத்தி விவாதத்தில் ஈடுபட்டனர். இதற்கிடையே எல்பாட் எவ்வகைப் பாதுகாப்பிலும் வைக்கப்படாத நெப்போலியன் தீவிலிருந்து தப்பிச்செல்லும் எண்ணம் ஏற்பட்டது. அத்துடன் தோற்கடித்தன. பிரெஞ்சுப்படைகள் நிலைகுலைந்தன. நெப்போலியன் இடைவிட தூமான இடத்திற்கு அனுப்பிவிட ஏற்பாடு நடப்பதாக பிரெஞ்சுப்படையில் அதிர்ச்சி வளர்ந்து வருவதாகவும் ரகசிய தகவல் கிடைத்தது. எனவே மீண்டும் பிரான்ஸ் செல்ல முடிவு செய்தார். முடிவை தன் தாயிடம் சொன்ன போது அவர் ஆசீர்வதித்து அனுப்பினார். "Go my son, fulfill your destiny"

தீவில் தனது செலவுகளுக்குக் கொடுக்கப்படுவதாக வாக்களிப்பட்டிருந்த பணம் கொடுக்கப்படாததால் அதனையே காரணமாகக் காட்டி 1815 பிப்ரவரி 26-ல் எல்பாட் தீவிலிருந்து Inconstant என்ற கப்பல் புறப்பட்டு பிரான்சின் தெற்கு கடற்கரையிலுள்ள கேன்ஸ் (Cannes) இடத்திற்குக் கோ மார்ச் 1ல் வந்தடைந்தார். பின்னர் அங்கிருந்து ஆதாவான்களுடன் நடையணமாகவே பாரிசு நோக்கி புறப்பட்டார். மார்ச் 1-முதல் 20-ம் தேதி வரை சுமார் 720 மைல்கள் பயணம் மேற்கொண்டு மார்ச் 20 இரவு 9-மணி அளவில் பாரிசு வந்து சேர்ந்தார். 18-ம் ஜூலியின் ஆட்சியில் வெறுப்படைந்த மக்களும் நெப்போலியன் வரவேற்றனர். படை முழுவதும் 18-ம் ஜூலியைக் கைவிட்டது. நாட்டை விட்டே ஓடினார். 1815 மார்ச் 20-ம் நாள் முதல் 1815 ஜூன் 21-ம் தேதி வரை நெப்போலியன் தனது ஆற்றலையும், வலியையும் பெருக்கினார். மீண்டும் நெப்போலியன் பிரான்சிலிருந்து அந்த நாட்கள் வரலாற்றுச் சிறப்பு பெற்ற நாட்களாகும்.

7. வாட்டர்லூ போர் (Battle of Waterloo): 1815

நெப்போலியன் எல்பாட் தீவை விட்டு வந்து மீண்டும் பிரான்சிற்குள் நுழைந்து விட்டார் என்ற செய்தியைக் கேட்ட ஷியன் மாநாட்டில் கூடியிருந்த ஐரோப்பிய நாடுகள் அதிர்ச்சியடைந்தன. தங்களது நடவடிக்கைகளை நிறுத்தி வைத்துவிட்டு உலக அமைதியைக் கெடுப்பவரான (Destroyer of world peace) நெப்போலியன் தோற்கடிப்பதற்கு பெரும்படை ஒன்றை திரட்டினார். ஆங்கிலப்படை வெல்லிவ்ல்டன் பிரபு தலைமையிலும் பிரஷ்யப் படைகள் புளூச்சர் (Blucher) தலைமையிலும் அணி வகுத்து வந்தனர்.

கூட்டணிப்படைகள் ஒன்று சேர்ந்து 'வாட்டர்லூ' என்னுமிடத்தில் 1815 ஜூன் 18 ஞாயிற்றுக்கிழமை நெப்போலியனை முழுமையாகத் தோற்கடித்தன. பிரெஞ்சுப்படைகள் நிலைகுலைந்தன. நெப்போலியன் பாரிசை நோக்கி ஓட்டம் பிடித்தார்.

8. நெப்போலியனின் சோகமான முடிவு:

வாட்டர்லூ போரில் தோல்வியடைந்த நெப்போலியன் ஜூன் 21-காலை பாரிசுக்கு ஓடிவந்தார். பாரிசு நகரம் இன்னும் சில நாட்களில் எதிரிகளின் கையில் வீழ்ந்துவிடும் என்ற செய்தி பாரிசு முழுவதும் காட்டுத்தீ போல் பரவியது. இச்சூழ்நிலையில் சட்டமன்றத்தில் நெப்போலியனின் அரசியல் எதிரிகளின் கை ஒங்கியது. ஐரோப்பிய நாடுகள் நெப்போலியனுக்கு எதிராகத்தான் போர் புரிகிறார்கள். பிரான்சுக்கு எதிராக அல்ல. எனவே "பாரிசு மீது நடைபெறப்போகும். நாக்குதல்கள் நிறுத்தப்பட வேண்டுமானால் நெப்போலியன் பதவியைத் துறக்க வேண்டும்" என்று தீர்மானம் இயற்றினர்.

இதனை நெப்போலியன் முழுமனதுடன் ஏற்றுக் கொண்டு 1815 ஜூன் 22-ல் தனது 'எலிசே' (Elysee) அரண்மனையிலிருந்து பதவி துறக்கும் சாசனத்தை எழுதி அனுப்பினார். ஜோசப் பெளச்சி (Joseph Fouché) என்ற நெப்போலியன் அமைச்சரவையில் இருந்த காவல்துறை மந்திரியின் தலைமையில் தற்காலிக அரசாங்கம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. நெப்போலியன் மீது விரோதமும், காழ்ப்புணர்ச்சியும் கொண்ட இவர் அவசரமாக சட்டமன்றத்தைக் கூட்டி "நெப்போலியன் உடனடியாகப் பிரான்சை விட்டு வெளியேற வேண்டும்" என்ற தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினார். இதனையும் ஏற்றுக் கொண்ட நெப்போலியன், 1815 ஜூன் 29-ல் பாரிசிலிருந்து அமெரிக்கா செல்வதற்காக ரோச்போர்ட் (Rochefort) துறைமுகம் வந்து தனது நண்பர்கள் குழுவுடன் இரண்டு கப்பல்களில் அமெரிக்கா புறப்பட்டார். எல்பா தீவிலிருந்து தப்பி வந்ததிலிருந்து ஜூன் 29-ல் பிரான்சை விட்டு வெளியேறியது வரையுள்ள அந்த நூறு நாட்கள் நெப்போலியனின் சோகம் நிறைந்த நாட்களாகும். அதன் பிறகும் நெப்போலியன் வாழ்ந்த நாட்கள் சோக நாட்களே!

நெப்போலியன் கைது செய்யப்படுதல்:

பிரான்சைவிட்டு வெளியேறிய நெப்போலியன் எத்திசையிலும் செல்லமுடியாதபடி ஆங்கிலக் கப்பல்கள் தடுப்புச் சுவர் போல்தின்றன. எனவே 'பெல்லரோபன்' (HMS Bellerophon) என்ற ஆங்கிலக் கப்பலின் கணியான பிரடரிக் மெயிட்லாண்ட் (Frederick Maitland) என்பவரின் தலைமையில் அவர் கைது செய்யப்பட்டார். அத்துடன்

4. வீயன்னா மாநாடு (CONGRESS OF VIENNA, 1815)

நெப்போலியன் லீப்சிக் போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டு
தீவிற்கு அனுப்பப்பட்ட பின்னர் ரஷ்யா, பிரஷ்யா, ஆஸ்திரியா
இங்கிலாந்து ஆகிய நாடுகள் 1814 மார்ச் மாதம் செளமன்ட்
உடன்படிக்கை (Treaty of Chaumont) செய்து கொண்டு
வருடத்திற்கு முன்பு நிலவிய அரசியல் நிலை மற்றும் எல்லை

கோடுகளை ஏற்றுக்கொள்ள முடிவு செய்தனர். அதன்பின் 1814 மே மாதம் செய்து கொண்ட பாரிசு உடன்படிக்கையின்படி பிரான்ஸ் நாட்டின் எல்லை 'புரட்சிப் போர்களுக்கு முன்பு நிலவியபடி அமைக்கப்பட வேண்டும் என்றும், பொதுவான ஒரு சமாதான ஏற்பாடு செய்வதற்காக மாநாடு ஒன்று கூட்டப்பட வேண்டும் என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. அதன்படி ஐரோப்பிய மன்னர்களும் அரசியல் தலைவர்களும் குழம்பிப்போய் கிடக்கும் ஐரோப்பிய நாடுகளின் எல்லைகளைச் சீர்திருத்தி அமைக்கவேண்டுமென்று ஆஸ்திரியாவின் தலைநகரான வியன்னாவில் 1814, அக்டோபரில் ஒரு மாநாட்டைக் கூட்டினர். புரட்சிப் போர்களினாலும் நெப்போலியனின் படையெடுப்பு களினாலும் ஐரோப்பிய நாடுகளின் எல்லைகள் வெகுவாகக் குழப்பிக் கிடந்தன. எனவே ஐரோப்பிய தேசப்படத்தை திருத்தி அமைக்க இம்மாநாடு முடிவு செய்தது.

ஆனால் நெப்போலியன் எல்பாத் தீவிலிருந்து தப்பிவிடவே இம்மாநாடு நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது. வாட்டர்லூ போரில் மீண்டும் நெப்போலியன் தோற்கடிக்கப்பட்ட பிறகு மாநாடு தொடர்ந்து நடைபெற்றது. ரஷ்யா, பிரஷ்யா, ஆஸ்திரியா, இங்கிலாந்து போன்ற முக்கிய நாடுகள் இம்மாநாட்டில் கலந்து கொண்டன. மன்னிக்கப்பட்டு முடியாட்சி மீண்டும் கொண்டுவரப்பட்ட பிரான்சும் இந்த மாநாட்டில் கலந்துகொள்ள அழைக்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும். வியன்னா ஏற்பாட்டு ஒப்பந்தம் 1815-ஆம் மாதம் கையெழுத்திடப்பட்டது.

மாநாட்டில் பங்கு கொண்டவர்கள்:

1. முதலாம் பிரான்சிஸ் (FRANCIS II):

இவர் ஆஸ்திரியாவின் பேரரசர் ஆவார். நெப்போலியனைத் தோற்கடித்ததில் ஆஸ்திரியா பெரும் பங்கு வகித்ததால்தான் அதன் தலைநகரான வியன்னாவில் இம்மாநாடு கூட்டப்பட்டது. இவர்தான் மாநாட்டின் வரவேற்பாளர்.

2. சான்சலர் மெட்டர் நிக் (COUNT CLEMENS METTERNICH):

இவர் ஆஸ்திரிய நாட்டின் சான்சலர் ஆவார். வியன்னா மாநாடு கூட்டப்படுவதற்கு இவரே காரணம். மாநாட்டிற்குத் தலைமை தாங்கியவரும் இவரே. மிகச்சிறந்த அரசியல்வாதியும், ராஜ தந்திரமும் படைத்த இவர் "18-ம் நூற்றாண்டின் மாக்கியவல்லி" எனப்படுகிறார். மாநாட்டில் எழுந்த சிக்கலான பிரச்சனைகட்கு நல்ல முறையில் தீர்வு கண்டு ஆஸ்திரியாவின் பெருமையை உயர்த்தினார். புரட்சிக் கருத்துக்களும், தேசியமும் வளர்ச்சியடையாமலிருக்க தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கார்.

6. குடியரசுகளை ஒழித்தல்:

இந்த மாநாட்டில் கலந்துகொண்டவர்கள் அனைத்து குடியரசுகளும் அடங்கிய ஐரோப்பாவில் மீண்டும் குடியரசு ஏற்படுவதை விரும்பவில்லை. எனவே ஐரோப்பாவில் குடியரசு ஒழித்தல் வியன்னா மாநாட்டில் முக்கிய நோக்கமாகும்.

மேற்கண்ட நோக்கங்கள், கொள்கைகளின் அடிப்படையில் வியன்னா மாநாட்டின் ஏற்பாடுகள் அமைக்கப்பட்டன.

வியன்னா மாநாட்டின் ஏற்பாடுகள் (சாதனைகள்):

1. பிரான்ஸ்:

பிரான்ஸ் நாட்டின் எல்லைகள் 1790-ல் இருந்ததைப் போல அமைக்கப்படவேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. வெற்றியடைந்த நாடுகளின் கூட்டுப் படைகள் சுமார் மூன்று காலத்திற்குப் பின்னர் திரும்பி வைக்கப்பட வேண்டும். பிரான்சு குடியேற்றப் பகுதிகள் பெரும்பாலானவற்றை இங்கிலாந்துக்குக் கொண்டது. பிரான்சைச் சுற்றியிருந்த நாடுகளின் ராணுவ அதிகரிக்கப்பட்டது. நெப்போலியனால் அமைக்கப்பட்ட கூட்டமைப்பு கலைக்கப்பட்டு, 39 நாடுகளைக் கொண்ட 'ஜெனரல் கூட்டமைப்பாக' அது மாற்றப்பட்டது. இந்த கூட்டமைப்பு ஆன்டாஸ்திரியின் கண்காணிப்பில் வைக்கப்பட்டது. இவை தவிர பிற நாடுகளின் தலைநகரங்களிலிருந்து எடுத்து வந்த கலைப் பொக்கிஷங்களைப் பிரான்சு அந்த நாடுகளிடம் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

2. ஆஸ்திரியா:

இத்தாலியிலுள்ள லம்பார்டி, வெனிஷியா, இல்லீரியா பகுதிகள் ஆஸ்திரியாவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. ஆஸ்திரியாவுக்கு வம்சத்தைச் சார்ந்தவர்களை பார்மா, மாடனா, டஸ்கனி ஆகிய இத்தாலியப் பகுதிகளில் அரசர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர். அனைத்து இத்தாலிய முழுவதும் ஆஸ்திரியாவின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைக்கப்பட்டது. இத்தாலி ஒரு 'நிலவியல் சொல்லாக' (Geographical expression) மாற்றப்பட்டது.

3. ரஷ்யா:

பிரஷ்யாவிடமிருந்து போலந்துப் பகுதிகள் மீட்டெடுக்கப்பட்டு பின்லாந்துமே மீட்டுங்கப்பட்டு அவை ரஷ்யாவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. வார்சா பிரான்சு...

4. இங்கிலாந்து:

மத்தியதரைக்கடலில் மால்ட்டா, வடகடலில் ஹெலிகோலாந்து, செயின்ட்லூசியா, தென்ஆப்பிரிக்காவில் கேப்தோவன், டொபாகோ டிரினிடாட், அயோனியின் தீவுகள், நன்னம்பிக்கைமுனை, ஹோண்டூராஸ், மலாக்கா, இலங்கை ஆகிய பகுதிகள் இங்கிலாந்துக்குக் கிடைத்தன.

5. பிரஷ்யா:

பிரஷ்யாவுக்கு வெஸ்ட்பேலியா, சாக்சனி, மேற்கு பொமரேனியா ஆகிய பகுதிகள் கிடைத்தது. இதனால் பிரஷ்யாவின் செல்வமும், செல்வாக்கும் பெருகியது. மோஸல், டான்சிக் ஆகிய பகுதிகளையும் பிரஷ்யா தக்கவைத்துக் கொண்டது. ஜெர்மன் கூட்டமைப்பு நாடுகளில் பிரஷ்யாவின் வலிமை பெருகியது.

6. இத்தாலி:

வியன்னா மாநாடு இத்தாலியைப் பிரித்து அதன் ஐக்கியத்தைக் குலைத்துப் போட்டது. ஆஸ்திரியாவின் செல்வாக்கு இத்தாலியில் வலுத்தது. போப்பாண்டவருக்குச் சொந்தமான பகுதிகள் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டு போப்பின் அரசு மீண்டும் உருவாக்கப்பட்டது. நேப்பிள்ஸ், சிலிவி ஆகியவை பூர்பான் அரசுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. பார்மா (Duchy of Parma) நெப்போலியனின் மனைவியான மரியலூயிசாவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. இவ்வாறு இத்தாலியின் ஒற்றுமை வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டது.

7. ஸ்வீட்சர்லாந்து:

ஸ்வீட்சர்லாந்து ஒரு சுதந்திரக் குடியரசாக எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. அது தனித்து நிற்கும் உரிமை பெற்றது. அதற்கு மேலும் மூன்று கான்டன்கள் கொடுக்கப்பட்டது.

8. பெல்ஜியம், ஹாலந்து:

ஹாலந்தும், பெல்ஜியமும் இணைக்கப்பட்டு நெதர்லாந்து என்ற தனிநாடு அமைக்கப்பட்டது. ஹாலந்து மக்கள் புரட்டஸ் தாந்து மதத்தினர். பெல்ஜியம் மக்கள் கத்தோலிக்கர்கள். இவர்களிடையே ஒற்றுமையும், நட்பையும் ஏற்படுத்துவது கடினமான காரியம் என்று தெரிந்தும் இந்த ஏற்பாட்டை வியன்னா மாநாடு செய்தது.

நார்வே, ஸ்வீடன்:

டென்மார்க் நெப்போலியனுக்கு உதவி செய்ததால் அந்நாட்டினடிக்கப்பட்டது. அதனிடமிருந்து நார்வே பிடுங்கப்பட்டு ஸ்வீடன் ஸ்வீடன் இணைக்கப்பட்டது. இச்செயலினால் இரண்டு நாடுகளும் மன அமைதி இழந்தனர். இந்த இணைப்பை அவர் நம்பவில்லை.

ஸ்பெயின், போர்ச்சுகல்:

இவ்விரண்டு நாடுகளிலும் முடியாட்சி மீட்கப்பட்டது. பின்னர் அரசவம்சம் அங்கு அரியணையில் அமர்த்தப்பட்டது.

ஜெர்மனி:

ஜெர்மனி 39 மாநிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு அவைகள் புவப்பட்ட அரசியல் ஸ்தாபனமான 'ஜெர்மானிய நாடுகூட்டமைப்பில்' அங்கத்தினர்கள் ஆகவேண்டும் என்று கொள்ளப்பட்டன. இந்த 39 மாநிலங்களின் பிரதிநிதிகள் சர்க்கரியப் போசர் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார்.

6. மெட்டர்னிக் சகாப்தம்

(ERA OF METTERNICH-1815-1848)

1815-ல் வீயன்னா மாநாட்டிற்குத் தலைமை தாங்கிய ஆஸ்திரிய நாட்டின் சான்சலர் மெட்டர்னிக் அதிலிருந்து 1848-ம் ஆண்டு வரை ஐரோப்பிய அரசியலில் தலைமை இடம் வகித்தார். அப்பொழுது இவருடைய ஆதிக்கமே ஐரோப்பாவில் மேலோங்கியிருந்ததால் 1815 முதல் 1848 வரை உள்ள காலத்தை 'மெட்டர்னிக் சகாப்தம்' என்று அழைக்கலாம்.

1773, மே 15-ல் பிறந்த மெட்டர்னிக் இளமையிலேயே அரச சேவையில் புகுந்தார். தன்னுடைய தந்தையின் இராஜதந்திர அனுபவங்களை முழுமையாகப் பெற்றார். 1801-முதல் பெர்லின், பாரிசு, டிரஸ்டின் ஆகிய நகரங்களில் ஆஸ்திரிய இராஜதந்திரப் பணியில் அமர்ந்தார். தன்னுடைய அரசியல் தந்திரம், அனுபவம், திறமை இவற்றால் படிப்படியாக முன்னேறினார். இறுதியில் 1809, மே மாதம் தன்னுடைய 36-ம் வயதில் ஆஸ்திரியாவின் சான்சலாராகப் பொறுப்பேற்று 1848-ம் ஆண்டு வரை நீடித்தார். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆஸ்திரியா உருவாக்கிய மாபெரும் ராஜதந்திரியே மெட்டர்னிக் ஆவார்.

மெட்டர்னிக்கின் கொள்கைகள்:

1. விடுதலை மற்றும் புரட்சி இயக்கங்கட்கு எதிர்ப்பு:

புரட்சி நடந்த காலத்தில் பயங்கர ஆட்சியின் மூலம் பிரான்சில் டை பெற்ற மனிதத் தன்மையற்ற நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டபின், மெட்டர்னிக் புரட்சியின் பரம விரோதி ஆனார். பிரெஞ்சுப்புரட்சி ஒரு 'பாபக்கேடு' என்றும் "ஒழிக்கப்பட வேண்டிய ஏரிமலை" என்றும் "சமூக முங்கை கெடுக்கும் நச்சுப்பாம்பு" என்றும் கருதினார். எனவே தான்

விடுதலை, ஜனநாயகம் மற்றும் புரட்சிக் கருத்து
ஐரோப்பாவிலிருந்தே விரட்ட எண்ணினார்.

மெட்டர்னிக்

2. பழைய பிற்போக்குக் கொள்கைகளில் விருப்பம்:

மெட்டர்னிக் பிற்போக்குக் கொள்கைகளையும், பழைய நிலையை பாதுகாப்பதிலுமே நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். 'புரட்சி' ஐரோப்பிய சமூக அரசியல் அமைப்பை கெடுத்துக் கொண்டன. எனவே அதனைச் சரிசெய்ய வேண்டியது அவசியம். பூரண எதேச்சதிகார முடியாட்சியின் மீது நம்பிக்கை கொண்ட 'அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்ட அரசாங்கம் ஒரு அரசாங்கம் என்றார்.

3. தேசியத் தன்மை மீது வெறுப்பு:

மெட்டர்னிக் ஐரோப்பிய மக்களிடையே தேசிய வளர்வதை விரும்பவில்லை. முக்கியமாக ஆஸ்திரியாவின் எண்ணம் பரவவிடாமல் தடுக்க நினைத்தார். இவ்வாறு விடுதலை தேசிய எண்ணங்களின் வளர்ச்சியை விரும்பவில்லை.

மெட்டர்னிக் சகாப்தம்

டிப்படையிலேயே இவருடைய செயல்கள் இருந்தன. பேச்சுரிமையும், த்திரிகை சுதந்திரமும், பாராளுமன்ற ஜனநாயகமும் மெட்டர்னிக் ட்டத்தின் பரம விரோதிகள். எனவே அவற்றை ஒழிப்பதில் தீவிரமாக ஈயல்பட்டார் மெட்டர்னிக்.

ரோப்பாவில் மெட்டர்னிக் திட்டம்
சயல்படுத்தப்படுதல்:
ஆஸ்திரியா:

ஆஸ்திரியப் பேரரசில் ஜெர்மானியர்கள், மாகியர்கள், த்தாலியர்கள், செக் ஆகிய பல்வேறு இனத்தவர்கள் காணப்பட்டனர். வர்களிடம் தேசிய உணர்ச்சியும் அரசியல் ஒற்றுமையும் இல்லை. னவே அமைதியின்மையும், குழப்பங்களும் காணப்பட்டது. எனவே ங்கு எதேச்சதிகார முடியாட்சியை வெற்றிகரமாக அமைக்க முடிந்தது.

கல்விக் கட்டுப்பாடு: இளைஞர்களின் சுதந்திர எண்ணங்களை ற்குவதற்கு அவர்கள் அதிகமாக இருக்கக்கூடிய பல்கலைக் கழகங்கள் டு கட்டுப்பாடுகளை விதித்தார். புத்தகங்கள் தணிக்கை ஈயப்பட்டன. மாணவர்களின் அரசியல் கூட்டங்கள் நடசெய்யப்பட்டன. அரசியல் வரலாறு போன்ற பாடங்கள் டத்திட்டத்திலிருந்தே நீக்கப்பட்டன.

பத்திரிக்கைத் தணிக்கை: விடுதலை எண்ணங்களும் தேசிய உணர்வுகளும் வாாமல் இருக்க பத்திரிக்கைகள் தணிக்கை செய்யப்பட்டன. அப்படி டுதலை கருத்துக்களைப் பரப்பும் பத்திரிக்கைகள் தடைசெய்யப் டன.

எல்லைப் புறங்களில் பாதுகாப்பு: விடுதலைக் கொள்கைகள், புரட்சி எண்ணங்களைக் கொண்ட புத்தகங்கள், பிரதிகள் நாட்டின் உள்ளே ாமல் இருக்க நடவடிக்கைகள் எடுத்தார். வெளிநாட்டுப் ணங்கட்குத் தடை விதிக்கப்பட்டது. விடுதலை மற்றும் புரட்சிக் ித்துக்களைப் பற்றிப் பேசியவர்கள் விசாரணை இன்றி றறயிலடைக்கப்பட்டனர்.

ஆஸ்திரியப் பேரரசு தழைத்தோங்க வேண்டுமென்றால் வளர்வதை விரும்பவில்லை. முக்கியமாக ஆஸ்திரியாவின் தேசிய எண்ணம் பரவவிடாமல் தடுக்க நினைத்தார். இவ்வாறு விடுதலை தேசிய எண்ணங்களின் வளர்ச்சியை விரும்பவில்லை.

கொண்ட மக்கள் ஏமாற்றம் நிறைந்தவர்களாகக் காணப்பட்டனர். 1817-ம் ஆண்டு 'மார்ட்டின் லூதர்' போப்பாண்டவரை எதிர்த்து ஆண்டு நிறைவை ஒரு விழாவாகக் கொண்டாட ஆரம்பித்தார். அப்போது பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் பிற்போக்கு கொள்கையை எதிர்த்து கிளர்ச்சி செய்தனர். பிற்போக்கு நூல்கள் கொளுத்தப்பட்டன.

இச்சமயத்தில் மெட்டர்னிக் தன் திட்டத்தை செயல்படுத்த முற்பட்டார். 1819-ல் 'கார்ல்ஸ்பாட்' என்ற இடத்தில் ஜெர்மனியின் அரசியல் பிரமுகர்களின் கூட்டத்தை கூட்டி அதன் 'கார்ல்ஸ்பாட் ஆணை' (Garlsbad Decrees)களை வெளியிட அதன்படி பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள் மாணவர்களை கண்காணிக்கப்பட்டனர். அரசுக்கெதிரான புரட்சியாதை சதித்திட்டங்களைக் கண்டறிய நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு பத்திரிக்கைச் சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்டது. இதன் விளைவாக பிரெஞ்சு சாக்ஸனி, ஹெசுஹாசல் ஆகிய ஜெர்மானியப் பகுதிகளில் ஒரு ஓடுக்கப்பட்டது.

3. இத்தாலி:

வீயன்னா மாநாட்டின் மூலம் இத்தாலியின் வடபகுதி ஆஸ்திரியாவின் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டியிருந்தார் மெட்டர்னிக். நேப்பிள்ஸில் முடியாட்சியை ஏற்படுத்த இரண்டாம் பெர்டினாண்ட் ஆதரவு அளித்தார். அத்துடன் அவருடன் ரஷிய உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார்.

1820-ல் நேப்பிள்ஸில் கிளர்ச்சி ஏற்பட்ட போது ஆஸ்திரிய அனுப்பப்பட்டு கிளர்ச்சி நசுக்கப்பட்டது. 1821-ல் பீட்மாண்டில் ஏற்பட்ட போது அதுவும் ஒடுக்கப்பட்டது. மேலும் பார்மா, மாண்டூவா போப்பின் பகுதிகளிலும் புரட்சி நடவடிக்கைகள் ஒடுக்கப்பட்டன.

இதனால்தான் ஹேய்ஸ் என்பவர் "ஆஸ்திரியாவின் பித்தேர் இத்தாலியின் தலையையும் வாலையும் நசுக்கிப் போனான்" என்கிறார்.

4. ஸ்பெயின்:

வீயன்னா ஏற்பாட்டின்படி ஏழாம் பெர்டினாண்ட் மன்னராக் கப்பட்டார். இவர் ஸ்பெயின் நாட்டில் இயக்கங்களை ஒழிப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுத்தார். விடுதலைப் போராட்டங்களைக் கொண்ட அரசியலமைப்பை ரத்து செய்தார்.

ஆனாலும் புரட்சி இயக்கம் பரவியதால், வல்லுறு உதவியை நாடினார். 1822ல் வெரொனாவில் மாநாடு கூடி

7. 1830-ம் வருட ஜூலை புரட்சி (JULY REVOLUTION, 1830)

லூயி (1814-24) பேரரசராக முடி சூட்டப்பட்டார். இவர் நெப்போலியனின் சீர்திருத்தங்களைப் பின்பற்றினார். பிரெஞ்சு ஆதரவைப் பெறும் நோக்கத்துடன் 1814 ஜூன் 4 "அரசியலமைப்புச் சாசனம்" (Charter) ஒன்றை வெளியிட அனுப்பினார். இங்கிலாந்தில் அமைந்திருப்பதைப் போன்ற பாரலமையான அமைக்கப்பட்டது. மக்களின் உரிமைகளை மதித்து "பேக்கிங்ஹாம் அமைதி உரிமை, பத்திரிக்கை சுதந்திரம்" ஆகிய உரிமைகளையும் ஆனாலும் அதன்பின் நடந்த பல நிகழ்ச்சிகள் 1830 ஜூலைப் புரட்சி ஏற்படக் காரணமாயின.

ஜூலைப் புரட்சிக்கான முக்கியக் காரணங்கள்:
1. வெண் பயங்கரம்: (white terror):

18-ம் லூயி பிரெஞ்சு மக்களுக்கு 1814-ல் அரசியலமைப்பு சாசனத்தை (பட்டயம்) தீவிரவாதிகள் எதிர்த்து

இவர்கள் பிரான்சில் எதேச்சதிகாரமும், சிறப்புரிமைகளும் மீண்டும் கொண்டு வரப்பட வேண்டும் என்றனர். பத்திரிகை சுதந்திரம் பறிக்கப்பட வேண்டும் என்றனர். நிலங்களை இழந்த நிலகவானதார்களுக்கு மீண்டும் நிலங்களைக் கொடுக்க வேண்டும் என்றனர். எனவே மக்களுக்கு 18-ம் ஜூயி வழங்கிய பட்டயத்தை எதிர்த்தனர். வாட்டர்லூ போரில் நெப்போலியன் தோற்கடிக்கப்பட்டபின் ஏற்பட்ட குழப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, நாட்டில் பயங்கர நடவடிக்கைகளை ஆரம்பித்தனர். இதற்கு 'வெண் கொட்டம் அல்லது வெள்ளை கொடுர ஆட்சி' என்று பெயர். இவர்கள் மிதவாத அரச குடும்பத்தினரையும், கத்தோலிக்கர்களையும் தாக்க முற்பட்டனர். நாடெங்கிலும் கொலையும், கொள்ளையும் தாண்டவ மாடின. இந்த நிலை 1816-ம் வருடத் தேர்தல் வரை பிரான்சில் நீடித்தது.

2. முடியாட்சியை ஆதரிக்கும் பிரபுக்களின் வலிமை அதிகரித்தது:

பதினெட்டாம் ஜூயியின் மிதவாதக் கொள்கைகளை பிரபுக்களும், சமயக் குருமார்களும் எதிர்த்தனர். அவருடைய சீர்திருத்தங்களை விரும்ப வில்லை. பிரான்சில் மீண்டும் எதேச்சதிகார முடியாட்சியை அமைக்கவும், இழந்த தங்கள் உரிமைகளையும், சலுகைகளையும் மீண்டும் பெறவும் நினைத்தனர். புதிய பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை பெற்ற இவர்கள் உயர்குடியாளர் ஆட்சியை அமைக்க திட்டமிட்டனர். மேலும் ஐரோப்பிய அரசியலில் மெட்டர்னிக் வழியே பிரான்சும் செல்ல வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. பிரான்ஸ் நால்வர் உடன்பாட்டில் சேர்ந்தது. பின் அது ஐவர் உடன்பாடானது.

3. பிரெஞ்சு மன்னர் பத்தாம் சார்லஸ் (Charlex X) 1824-30:

1824-ல் 18-ஜூயி இறந்ததும் அவருடைய சகோதரர் 'கவுண்ட் அர்ட்டாய்' பத்தாம் சார்லஸ் என்ற பெயரில் பிரெஞ்சு மன்னரானார். இவர் ஒரு பிற்போக்குவாதி. இவர்தான் ஜூலை புரட்சிக்கு முக்கிய காரணம். இவருடைய ஆட்சிக் காலத்தில் பிரபுக்களும் குருமார்களும், 18-ம் ஜூயி வழங்கிய தாராள சீர்திருத்தங்களை அகற்றவும், எதேச்சதிகாரத்தை நிலைநாட்டவும் முயன்றனர். ஆனால் மக்கள் மனதில் புரட்சியின் வடுக்கள் ஆழமாகப் பதிந்திருந்ததால், பத்தாம் சார்லஸின் பிற்போக்குக் கொள்கைகளை ஏற்க மறுத்து, பின்னர் புரட்சியின் மூலம் தூக்கி எறிந்தனர்.

4. "வில்லெல்" மந்திரி சபை (Villeville Ministry):

1821-ல் வில்லெல் தலைமையில் புதிய மந்திரி சபை அமைக்கப்பட்டது. அப்போது முடியாட்சியைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் அரசாங்கத்தின் ஆதிக்கம் கொண்டிருந்தனர். பிற்போக்கு கொள்கை கொண்டவர்கள் மந்திரிசபை 1827 வரை நீடித்தது. அப்போது பத்திரிக்கைத் துறை முறை அமுல் படுத்தப்பட்டது. மக்களது உரிமைகள் பறிக்கப்படாமே மெலும் வில்லெலின் நடவடிக்கைகளால் தொழிலதிபர்கள் ஆதரவு அடைந்தனர். நடுத்தரக் குடும்பத்தினர் இன்னலுற்றனர். எனவே பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டார். புதிய தேர்தலுக்கு உத்தரவு இடப்பட்டது.

5. மார்டிக்னாக் மந்திரிசபை (Martignac Ministry):

அதன்பின் நடைபெற்ற தேர்தலில் மிதவாதிகள் பெரும்பெற்று மார்டிக்னாக் தலைமையில் புதிய மந்திரிசபை அமைக்கப்பட்டது. 1829 வரை நீடித்தது. இந்த அமைச்சரவை எடுத்த நடவடிக்கைகள் இயற்றிய சட்டங்களையும் அரசர் எதிர்த்தார். எனவே மார்டிக்னாக் விலக்கப்பட்டார். புதிய தேர்தலுக்கு உத்தரவிடப்பட்டது.

6. போலிக்னாக் மந்திரிசபை (Polignac Ministry):

முடியாட்சியை ஆதரித்த போலிக்னாக் பிற்போக்குவாதியின் தலைமையில் புதிய மந்திரிசபை அமைக்கப்பட்டது. இவர் பாராளுமன்றத்தின் எதிரி. எதேய ஆட்சியில் வழக்கமாகத் தோன்றும் தீமைகள் மீண்டும் தலைநகர் மக்கள் புரட்சியின் போது நாங்கள் அடைந்த உரிமைகளை விடுவோமோ என்று பயந்தனர்.

7. பத்தாம் சார்லஸின் ஆணவழம் அவர் இயற்றிய சட்டமும்:

நாட்டில் கொந்தளிப்பு அதிகமானதால் போலிக்னாக் மந்திரிசபை கலைக்கப்பட்டது. பாராளுமன்ற பிரதிநிதிகள் சபைக்கு புதிய தேர்தல் தேடுக்கப்பட்டவர்களில் மிதவாதிகளே பெரும்பெற்றனர். எனவே போலிக்னாக் துண்டுதலின் பேரில் 1830, 25-ம் தேதி மூன்று அவசர அடக்குமுறை ஆணைகளை வெளியிட்ட பத்தாம் சார்லஸ் அதற்கு "செயின்ட் கிளௌடு (St. Cloud) ஆணை" என்று பெயர் அதன்படி

- 1. மக்களின் வாக்குரிமை குறைக்கப்பட்டது.
- 2. பத்திரிக்கை சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்டது.

பத்தாம் சார்லஸின் இந்த ஆணைகள் மக்களுக்கு 18-ம் ஜூலியினால் வழங்கப்பட்ட உரிமைகளின் அப்பட்டமான மீறுதல் ஆகும். எனவே 1830, ஜூலை 28-ல் புதன்கிழமை பாரிசு நகர மக்கள் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டனர். புரட்சித்தலைவர் லபாயட்டின் (Lafayette) தலைமையில் Hotel de ville என்ற இடத்தில் ஒரு தற்காலிக அரசு அமைக்கப்பட்டது. தொழிலாளர்கள், முன்னாள் போர் வீரர்கள் மற்றும் மன்னரின் படைவீரர்கள் மக்களுடன் சேர்த்துக் கொண்டனர். சுமார் மூன்று நாட்கள் நடைபெற்ற தெருச்சண்டைகளிலும், குழப்பங்களிலும் 300 பேருக்கு மேல் மாண்டனர். பயந்து போன பத்தாம் சார்லஸ் நாட்டை விட்டே ஓடினார். பிரதிநிதிகள் சபை ஜூலை 13-ல் ஆர்லியன்ஸ் வம்சத்தைச் சேர்ந்த "லூயி பிலிப்" (Louis Philippe) என்பவரை "பிரெஞ்சு மக்களின் மன்னராகத்" தேர்ந்தெடுத்தது. அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்ட அரசாங்கம் பிரான்சில் அமைக்கப்பட்டது.

1830 ஜூலைப் புரட்சியின் முக்கியத்துவம் (விளைவுகள்)

1. அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்ட முடியாட்சி பிரான்சில் ஏற்படுத்தப்பட்டது. மக்களுக்கு மீண்டும் உரிமைகள் வழங்கப்பட்டது. 'செயின்ட் கிளௌடு' ஆணைகள் ரத்து செய்யப்பட்டன.
2. மெட்டர்னிக் ஒழித்துக்கட்ட நினைத்த தேசியம், விடுதலை எண்ணம் ஆகியவை உறுதியுடன் நிலை நாட்டப்பட்டன.
3. வீயன்னா மாநாடு ஒரு போலிக் கட்டிடம் என்பதனை இப்புரட்சி நிரூபித்தது. பெல்ஜியம் சுதந்திரம் அடைந்தது. ஜெர்மனி, இத்தாலி, ஸ்பெயின், போர்ச்சுகல் ஆகிய நாடுகளில் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. அது தேசியத்திற்குக் கிடைத்த பெரிய வெற்றியாகும்.
4. மக்களாட்சி முறை வலுப்பெற இப்புரட்சி உதவியது.
5. புரட்சி இயக்கங்களுக்கு பிரான்சும் இங்கிலாந்தும் ஆதரவு காட்டியதால், தேசிய விடுதலை இயக்கங்கள் தடையின்றி வளர்ச்சியடைந்தன.
6. இப்புரட்சி 'மெட்டர்னிக் திட்டத்திற்கு' கிடைத்த ஒரு பெரிய தோல்வியாகும்.
7. இப்புரட்சியின் விளைவாக இங்கிலாந்தில் பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன.

8. 1848-ம் வருட பிப்ரவரிப் புரட்சி (FEBRUARY REVOLUTION, 1848)

1848-ம் வருட பிப்ரவரி புரட்சி

103

3. சோஷலிச இயக்கத்தின் வளர்ச்சி:

1830-ம் வருட ஜூலைப் புரட்சிக்குப் பின்னர் 'ஜார்' உதயமானது. தொழிலாளர்களின் நலன் பேணும் 'சோஷலிஸ்ட் கட்சி' பிரெஞ்சு அரியணையில் அமர்த்தப்பட்டார். இவருடைய புதிய சமுதாயம் ஆகிய கருத்துக்கள் ஆழமாக விவாதிக்கப்பட்டன. "ஜூலை முடியாக" என்று அமைக்கப்படுகிறது. இவர்களுடைய இடனால் "சோஷலிச இயக்கம்" ஆரம்பமானது. சோஷலிச முடியாட்சியின் அடையாளச் சின்னங்களான கிரீடும், செவ்வகம் இயக்கத்திற்குத் தலைமை தாங்கியவர்களில் செயின்ட் சைமன், ராபர்ட் ஓவன், ஜூயி பிளாங் ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள் ஆவர்.

தொழிலாளர்களின் நலன் பேணும் 'சோஷலிஸ்ட் கட்சி' உதயமானது. தொழிலாளர்களின் அமைப்பு, தொழிலாளி முதலாளி உறவு, புதிய சமுதாயம் ஆகிய கருத்துக்கள் ஆழமாக விவாதிக்கப்பட்டன. இடனால் "சோஷலிச இயக்கம்" ஆரம்பமானது. சோஷலிச இயக்கத்திற்குத் தலைமை தாங்கியவர்களில் செயின்ட் சைமன், ராபர்ட் ஓவன், ஜூயி பிளாங் ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள் ஆவர்.

a) செயின்ட் சைமன் (St. Simon) 1760-1826:

இவருடைய கருத்துக்கள் சமுதாயச் சீர்திருத்தத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தது. "செயல்திறன் மிக்க மனிதனால் சமுதாயத்தை நல்வழிப்படுத்த முடியும். ஏழைகளும், பணக்காரர்களும் ஒன்றுபட்டு உழைத்தால் சமுதாயம் முன்னேறும். தொழிற்சாலைகளை அரசே ஏற்று நடத்தவேண்டும். உழைப்புக் கேற்ற ஊதியம் வேண்டும்" போன்ற தன்கருத்துக்களை வெளியிட்டார். Labour according to capacity and reward according to services' என்ற முறையில்தான் தொழிற்சாலை நிறுவனங்கள் சீரமைக்கப்பட வேண்டும் என்றார். இதனால் ஒரு புதிய எழுச்சி ஏற்பட்டது.

b) ராபர்ட் ஓவன்: (1771-1855)

பிரிட்டிஷ் சோசலிச இயக்கத்தின் தந்தை எனப்படும் ராபர்ட் ஓவன் தொழிலாளர் பிரச்சனைகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். கூட்டுறவு சங்கங்களின் மூலம் வேலை இல்லாதவர்களுக்கு உதவி அளிக்கும் முறையை ஆதரித்தார். இவ்வாறு கூட்டுறவு இயக்கங்களின் வளர்ச்சிக்கு பாடுபட்டார். இவருடைய கருத்துக்கள் பிரெஞ்சு தொழிலாளர்களிடையே பிரபலமாகியது.

c) லூயி பிளாங் (Louis Blanc):

ஜூயி பிளாங் சோசலிச இயக்கத்திற்கு ஓர் திட்டவாட்டமான கொள்கையை வகுத்துக் கொடுத்தார். தன்னுடைய "தொழிலாளர்களின் சீரமைப்பு" என்ற நூலில் "ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் வேலை செய்யும் உரிமை இருக்கிறது; அந்த உரிமையைக் கொடுப்பதும், பாதுகாப்பதும் அரசாங்கத்தின் கடமையாகும்" என்று குறிப்பிட்டார்.

அரசாங்கமே முதலீடு செய்து தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பித்து, அதில் தொழிலாளர்களின் நிர்வாகத்தை ஏற்படுத்தி லாபத்தைப் பிரித்துக் கொள்ளலாம்" என்றும் கூறினார்.

1848 பிப்ரவரிப் புரட்சிக்கான காரணங்கள்:

1. கட்சிகளின் எதிர்ப்பு:

ஜூயி பிளாங்கின் எதிர்ப்பு பல கட்சிகள் குரல் எழுப்பின. 'லெஜிடிமிஸ்ட்' (Legitimists) கட்சியினர் 'புர்போன்' பரம்பரை ஆள வேண்டும் என்று தலைத்தனர். 'போனபார்ட்' கட்சி (Bonapartists) நெப்போலியன் காலத்திய அரசு புதுப்பிக்கப்பட வேண்டும் என்று தலைத்தனர். 'ஆபுரகக் கட்சியினர்' (Republicans) முதலில் பிப்பை ஆதரித்தாலும், பின்னர் சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டு அடிக்கடி உதயம் செய்தனர். இவ்வாறு மக்களிடம் ஓர் சிவமையும், மனக்கொப்பும், உணர்வு குழறலும் ஏற்பட்டது.

2. தொழிலாளர்களிடையே காணப்பட்ட அதிருப்தி:

தொழிலாளர்களின் விவகாரமாக, நாட்டில் தொழிலாளர்களின் பெருமளவு ஆனால் தொழிலாளர்களின் கஷ்டங்கள் அதிகரித்தன. வேலையில்லாத பிரச்சனை குறைந்த ஊதியம், தொழிற்சாலைகளில் ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் அமர்த்தப்பட்டன. இதுவரை யாரும் புரட்சி செய்வதில்லை. அவர்கள் நலனைக் காக்கவேண்டும் என்று சோசலிசக் கொள்கை உருவானது.

பேரரசர் இக்கருத்துக்கள் பிறகு தொழிலாளர்களையே விழிப்படை
ஏற்படுத்தியது. தங்கள் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்கவும், உரிமை
பெறவும் போராடினர் லுயி பிளாங்.

4. ஹைசாட் (Guizot):

இவர் 1840-ல் முதல் அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டார். இவர் பதவி ஏற்ற
அரசனுக்கு ஆலோசகராகவும் செயல்பட்டார். இவர் பதவி ஏற்ற
தொழிலாளர்களின் கிளர்ச்சிகள் ஒடுக்கப்பட்டன. பழைய சட்டங்களை
சபைக்கும் உயிர்த்தினார். நாட்டின் பிரச்சனைகளைப் பற்றி
கவலைப்படவில்லை.

அப்போது பிரதிநிதிகள் சபையில் முக்கியத் தலைவராக
திசுந்தர்வால்தியர்ஸ் (Thiers) என்பவராவார். இவருக்கும் ஹைசாட்
பல விஷயங்களில் சரூத்து வேற்றுமை ஏற்பட்டது. தையர்ஸ்
சிந்தனையாளர். தாராளக் கொள்கைகளை ஆதரித்தார். அரசு
தன்னாட்சி முறைக்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்தார். வாக்குநாட்டின் பல பகுதிகளில்
விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டுகோள் விடுத்தார். ஆனால் ஹைசாட்
எதிர்த்தார்.

நாட்டில் சட்டமன்ற சீர்திருத்தமும், தேர்தல் முறை
வாக்குமையிலும் சீர்திருத்தங்கள் கேட்டு 1848-ம் வருட துவக்க
கிளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டன. ஆனால் கிளர்ச்சிகளை அதிகப்படுத்த
அளவிற்கு ஹைசாட் ஒரு சொற்பொழிவு ஆற்றினார். "மக்கள்
குறைபாடுகள் கண்டித்தமனமானவை. அவர்கள் கேட்கும் அர்
மாற்றங்கள் மாறுபட்ட மனப்பான்மை கொண்டு எழுந்தவை" என
பேசினார். இதனால் நாட்டின் எல்லாக் கட்சிகளும் அரசுக்கு
ஒன்று சேர்ந்தன.

3. சீர்திருத்த விருந்தும், பிரவரிப் புரட்சியும் (Reform Banquets):

ஹைசாட்டின் பேச்சிற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கவும், ஜன
நிதியான அரசு அமைய வேண்டுமென்றும், வாக்கு
விரிவுபடுத்தப்படவும், நாடெங்கிலும் "சீர்திருத்த விருந்து"
தைய்கும். அவர் ஆதரவாளர்களும் ஏற்பாடு செய்தனர்.

இத்தகைய கூட்டம் ஒன்று பாரிசு நகரில் 1848 பிப்ரவரி 22-ம்
திடீர் இரத்தம் ஆனால் இக்கூட்டம்
கொண்டிருந்த போது

நாட்டில் அமைதி இன்மை ஏற்பட்டது. பல இடங்களில் தீவட்டி
னர்வலம் நடத்தப்பட்டது.

இக்குழ்நிலையில் ஹைசாட் பதவி விலகினார்.
மகிழ்ச்சியடைந்த மக்கள் மன்னரைப் பதவியிலிருந்து விரட்டி பிரான்சில்
குடியரசை அமைக்க எண்ணினர். கிளர்ச்சியை அடக்க அனுப்பப்பட்ட
படையினரும் மக்களுடன் சேர்ந்து கொண்டனர். எனவே லுயிபிலிப் முடி
துறந்து 1848 பிப்ரவரி 24-ல் இங்கிலாந்துக்கு ஓடினார். பிரான்ஸில்
"இரண்டாவது குடியரசு" பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது.

1848-ம் வருட பிப்ரவரி புரட்சியின் பிரதிபலிப்புகள்:

1. ஆஸ்திரியாவில் புரட்சி:

பிப்ரவரிப் புரட்சி முதலில் ஆஸ்திரியாவில் எதிரொலித்தது.
மெட்டர்னிக்கினால் புரட்சியை அடக்கு முறைக்கு எதிராக
ஹங்கேரியிலும் புரட்சி இயக்கங்களை நகக்கினார். ஆனாலும்
சிறுபான்மை இனத்தவர்கட்கு சில உரிமைகளும் நாட்டில் சில
சீர்திருத்தங்களும் கொண்டுவரப்பட்டன.

தொழிலாளர்களும் மாணவர்களும் புரட்சியாளர்களுடன் சேர்ந்து
கொண்டனர். மெட்டர்னிக்கினால் புரட்சியை அடக்க அனுப்பப்பட்ட
படை மக்களுடன் சேர்ந்து கொண்டது. நிலைமையை சமாளிக்க முடியாத
மெட்டர்னிக் நாட்டை விட்டு ஓடினார். அத்துடன் 'மெட்டர்னிக்
சகாப்தமும்' முடிந்தது.

பின்னர் பேரரசர் முதலாம் பெர்டினாண்டு, பொஹிமியாவிலும்
ஹங்கேரியிலும் புரட்சி இயக்கங்களை நகக்கினார். ஆனாலும்
சிறுபான்மை இனத்தவர்கட்கு சில உரிமைகளும் நாட்டில் சில
சீர்திருத்தங்களும் கொண்டுவரப்பட்டன.

2. ஜெர்மனியில் புரட்சி:

1848-பிப்ரவரி புரட்சியின் விளைவாக ஜெர்மானிய
சிற்றரசுகளிலும் புரட்சி இயக்கம் பரவியது. மக்களின் அடிப்படை
உரிமைகளைப் பெறவும், புதிய அரசியலமைப்பை உருவாக்கவும்,
ஜெர்மானிய ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்தவும் புரட்சியாளர்கள் கோரிக்கை
வைத்தனர்.

பின்னர் பேரரசர் முதலாம் பெர்டினாண்டு, பொஹிமியாவிலும்
ஹங்கேரியிலும் புரட்சி இயக்கங்களை நகக்கினார். ஆனாலும்
சிறுபான்மை இனத்தவர்கட்கு சில உரிமைகளும் நாட்டில் சில
சீர்திருத்தங்களும் கொண்டுவரப்பட்டன.

ஆனால் கிளர்ச்சி தீவிரமடையவே பல சீர்திருத்தங்களை அறிவித்தார். ஆனால் கிளர்ச்சி தீவிரமடையவே பல சீர்திருத்தங்களை அறிவித்தார். ஆனால் கிளர்ச்சி தீவிரமடையவே பல சீர்திருத்தங்களை அறிவித்தார். ஆனால் கிளர்ச்சி தீவிரமடையவே பல சீர்திருத்தங்களை அறிவித்தார்.

3. இத்தாலியில் புரட்சி:

பிரெஞ்சிய புரட்சியின் விளைவாக இத்தாலியிலும் தோன்றியது. முதலில் சிசிலி பகுதியில் தோன்றியது. ஆஸ்திரியாவின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள லம்பார்டி, வெனிஷியா பகுதிகளில் மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்து ஆஸ்திரியப் படையல்களை எதிர்த்தனர். பீட்மாண்ட் அரசர் மக்களுக்குப் புதிய சலுகை வழங்கினார். வெனிஷியாவிலும் புதிய குடியரசு நிறுவப்பட்டது.

ஆனால் இத்தாலியப் பகுதிகளில் ஏற்பட்ட புரட்சி இயக்கம் ஆஸ்திரியத் துருப்புக்கள் அடக்கியது. புரட்சி இயக்கங்களுக்கு தடை தாங்கிய சார்லீனிய, பீட்மாண்டின் அரசர் "சார்லஸ் ஆல்பர்ட்" படையல்களை ஆஸ்திரியப் படையல்கள் தோற்கடித்தது. எனவே முடிதுறந்தார். அவருக்குப்பின் அவர் மகன் இரண்டாம் லூட்விக் இம்மானுவேல் பதவி ஏற்றார். இவர் மட்டுமே அரசியலமைப்பை கலைக்க மறுத்தார், பின்னர் இவர் தலைமையில் இத்தாலி ஐக்கியம் வழிவகுத்தார்.

1830, 1848-ம் வருடப் புரட்சிகளைப் பற்றிய ஒப்பீட்டு மதிப்பீடும்:

1) நோக்கங்கள் வேறுபட்டவை:

1830-ம் வருடப் புரட்சி பத்தாம் சார்லீனின் பிற்போக்கான கொள்கைகளை எதிர்த்து ஏற்பட்ட புரட்சியாகும். அப்போது "முடியாட்சியின் வல்லாட்சி"யைத் தான் எதிர்த்தது. முடியாட்சி எதிர்க்கவில்லை. எனவேதான் புரட்சியின் முடிவில் "முடியாட்சி" வல்லாட்சி ஒழிந்து அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்ட முடியாட்சி ஏற்பட்டது.

ஆனால் 1848-ம் வருடப் புரட்சியோ, ஜனநாயகக் கொள்கைகளை சேர்ந்த சமதர்ம இயக்கத்தின் புரட்சியாகும். வாக்குரிமை விரிவுபடுத்தவும், சமுதாயத்தில் சீர்திருத்தம் ஏற்படவும் புரட்சியாகும். சமதர்மம், குடியாட்சிமுறை இரண்டுமே இப்புரட்சி குறிக்கோள்கள் ஆகும். எனவேதான் இப்புரட்சி உட்பட்ட முடியாட்சி

முன்னர் லூயிபொலி விரட்டப்பட்டு பிரான்ஸ் நாடு ஒரு குடியரசாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது.

2) இரண்டு புரட்சிகளுமே ஐரோப்பாவில் எல்லா நாடுகளிலும் எதிரொலித்தது. 1830-ம் வருடப் புரட்சியின் போது அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்ட அரசாங்கங்கள் அமையவே கிளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டன. பெல்ஜியத்தில் தேசிய இயக்கம் உருவெடுத்து அது விடுதலை அடைந்தது. பல நாடுகளில் மக்களாட்சியுக்கும் பிறந்தது.

3) ஆனால் 1848-ம் வருடப் புரட்சி நடுத்தர வகுப்பினர் ஆட்சியை ஒழித்து அரசியல் சமத்துவத்தை ஏற்படுத்தியது. வயது வந்தோர் யாவருக்கும் வாக்குரிமை அளிக்கப்பட்டு குடியரசுக் கொள்கையில் ஒரு புதுயுகம் ஆரம்பமானது. தேசிய உணர்வு பல நாடுகளில் தூண்டிவிடப்பட்டது.

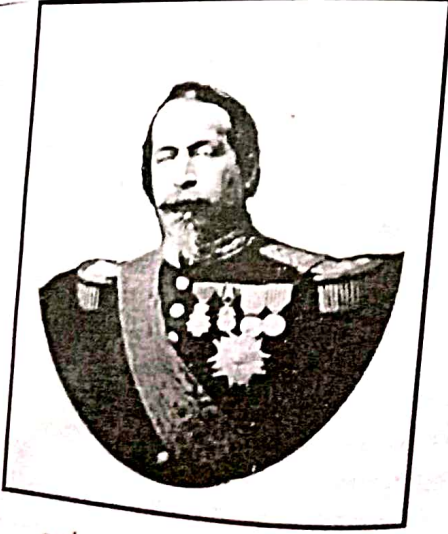
3) மொத்தத்தில் இரண்டு புரட்சிகளுமே தோல்வியடைந்தன. புரட்சியாளர்கள் அடக்கப்பட்டனர். 1830-ம் வருடப் புரட்சியினால் போலந்து என்ற நாடு மறைந்து போனது. 1848-ம் வருடப் புரட்சியின் இறுதியிலும் பிரஷ்யா, சார்லீனியாதிரை மற்ற நாடுகளில் புரட்சியினால் நேரடி பலன் ஏதும் கிட்டவில்லை.

4) இப்புரட்சிகளின் விளைவாக ஐரோப்பிய ஆட்சியாளர்களின் அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்ட அரசாங்கத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து கொண்டனர். இந்த வகையில் பாக்கும்போது இப்புரட்சியின் அரசியலில் முன்னேற்றக் கருத்துக்களைப் புகுத்தியதாகக் கருதலாம். ஆஸ்திரியாவில் அடிமை வியாபாரம் நிறுத்தப்பட்டது. பிரஷ்யாவிலும், சார்லீனியாவிலும் அரசியலமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. ஸ்காண்டிநேவிய நாடுகளின் மக்கள் தங்களுக்கென பல உரிமைகள் பெற்றனர். ஹாலந்து சட்ட சபைக்கு அதிக அதிகாரங்கள் உள்ள புதிய கூலிட்சர்லாந்து நாட்டில் மக்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் உள்புறம் அரரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. இங்கிலாந்தில் விக்ரம் வந்தார். நடுத்தர வர்க்கத்தினருக்கு வாக்குரிமை வழங்கும் விதத்தில் வர்க்கம் சொந்தமாக வைத்திருக்கும் சொத்தின் அளவு குறைக்கப்பட்டது. கிரேக்க நாடும் பெரும்பான்மை இலத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளும் கத்தோலிக்க நாடுகள் விட்டன. சுருங்கக் கூறினால் 1830, 1848-ல் நடைபெற்ற புரட்சிகள் தோற்றவைகளாகக் காட்சியளிப்பினும் தேசியப்பற்று, மக்களாட்சி முறையும் எல்லா எதிர்ப்புகளையும் உடைத்துத் தன்னி மெதுவாக முன்னேறி வந்தன என்பதே உண்மை.

9. மூன்றாம் நெப்போலியன் (Napoleon III-1848-1870)

1848-ம் வருடப் பிப்ரவரிப் புரட்சிக்குப் பின்னர் பிரான்சு குடியரசு நாடாக்கப் பரிசீலனை செய்யப்பட்டது. தற்காலிக அரசு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. இந்த புதிய குடியரசிற்கு அரசியல்வாதிகள் உருவாக்கப்பட்டது. அதன்படி 1848 டிசம்பர் 19-ம் தேதி தேர்தல் நடந்தது. அதில் புகழ்பெற்ற நெப்போலியன் போனபார்ட்டின் சகோதரரும் ஹாலந்து நாட்டின் மன்னராக நியமிக்கப்பட்ட வரலாறு ஜூலியோனபார்ட்டின் புதல்வரான லூயி நெப்போலியன் பெருவாசு வாக்துகள் பெற்று வெற்றி பெற்றார். பின்னர் 1852-ல் தன்னை மூன்றாம் நெப்போலியன் என்ற பெயருடன் பேரரசராக மாற்றிக் கொண்டு அப்போது இவர் ஐரோப்பாவில் மிக அதிக வலிமை பெற்ற ஆட்சி உடையவராக விளங்கினார். 1870-ம் ஆண்டு வரை பிரான்சை ஆண்ட மூன்றாம் நெப்போலியனின் ஆட்சியில் வெற்றியும் தோல்வி மாறிமாறி காணப்பட்டன. 1870-ல் மூன்றாம் நெப்போலியன் வீழ்ச்சியடைந்தார்.

மூன்றாம் நெப்போலியன்

1848 பிப்ரவரி புரட்சிக்குப் பின் பிரான்ஸ்:

1848-ம் வருடப் பிப்ரவரிப் புரட்சிக்குப் பின் அமைக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தில் சமதர்மவாதிகளின் செல்வாக்கு அதிகமாயிருந்தது.

எனவே அவர்கள் 'வேலை கேட்பது மக்களின் உரிமை; வேலை கொடுப்பது அரசின் கடமை' என்ற கொள்கையைச் செயல்படுத்தினார்கள். நாடு முழுவதும் பல 'வேலை வாய்ப்பு ஸ்தாபனங்கள்' நிறுவப்பட்டன. ஆனால் இச்செயல்களைக் குடியரசுவாதிகள் எதிர்த்தனர். 1848-ல் ஏப்ரலில் வயது வந்தோருக்கு வாக்குரிமை அடிப்படையில் 'தேசிய சட்டமன்றத்திற்கு' உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். சட்டமன்றம் மே 4-ம் தேதி கூடியது. இந்தப் புதிய சட்டமன்றத்தில் குடியரசுவாதிகள் பெரும்பான்மை பெற்றிருந்தனர். எனவே அவர்கள் சமதர்ம வாதிக்கு எதிராக நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர். வெறுப்படைந்த சமதர்ம வாதிக்கள் 1848, ஜூன் மாதம் பெரும் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டனர். இக்கிளர்ச்சியைத் தளபதி கெவக்நாக் என்பவர் இரும்புக்கரம் கொண்டு நசுக்கினார். சமதர்ம இயக்கம் நசுக்கப்பட்ட பின்பு பிரெஞ்சுக் குடியரசுக்குப் புதிய அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. அதன்படி,

a) பிரான்ஸ் நாட்டின் குடியரசுத் தலைவர் நான்கு ஆண்டு காலத்திற்கு மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும்.

b) புதிய சட்டமன்றம் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று முடிவானது. இதன் அடிப்படையில் 1848 டிசம்பர் 19-ம் தேதி தேர்தல் நடைபெற்றது. குடியரசுக் கட்சியின் சார்பில் தளபதி கெவக்நாக் (General Cavagnac) போட்டியிட்டார். நெப்போலியன் போனபார்ட்டின் சகோதரன் மகனும், அப்போது நெப்போலியன் குடும்பத்தில் மூத்த பிரதிநிதியாக இருந்தவருமான லூயி நெப்போலியனும் போட்டியிட்டார்.

குடியரசுத் தலைவராக லூயி நெப்போலியன்:

தேர்தலில் லூயி நெப்போலியனுக்கு ஆதரவான முறையில் இவர் பெயரே உயர்ந்ததாக இருந்தது. தனது பெரியப்பா மாவீரன் நெப்போலியனைப் போல பிரான்ஸ் நாட்டின் பெருமையை உயர்த்துவார் என்று மக்கள் நம்பினர். அத்துடன் லூயி நெப்போலியன் பலதரப்பட்ட மக்களுக்கும் பல்வேறு வாக்குறுதிகளை வாரி வழங்கியிருந்தார். எனவே பிரெஞ்சு மக்கள் நெப்போலியன் போனபார்ட்டின் பெருமையை மனதில் வைத்துக்கொண்டு லூயி நெப்போலியனுக்கு ஒட்டுப் போட்டுவிட்டனர். இவருக்கு ஐந்தரை மில்லியன் ஒட்டுக்கள் கிடைத்தன. மற்ற எல்லா வேட்பாளர்கட்கும் சேர்த்து இரண்டு மில்லியன் ஒட்டுக்கள் கூட கிடைக்கவில்லை.

பிரெஞ்சுப் பேரரசராக லூயி நெப்போலியன்:

குடியரசுத் தலைவராக இருந்த லூயி நெப்போலியன் விரைவிலேயே பேரரசரானார். நடைபெற்று முடிந்த தேர்தலில்

கொண்டு வரப்பட்டன. இதனால் விவசாய உற்பத்தி பெருகி இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளுடன் வியாபார ஒப்பீடு செய்யப்பட்டது. அயல்நாட்டு வாணிபம் செழிப்பதற்காக அட்டலாண்டிக் கம்பெனி என்ற அமைப்பு ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. இதனால் நாட்டின் பொருளாதார நிலை உயர்ந்தது.

6. போக்குவரத்து:

மூன்றாம் நெப்போலியன் காலத்தில் பிரான்சில் போக்குவரத்து வசதி அதிகரிக்கப்பட்டது. துறைமுகங்கள் விரிவாக்கப்பட்டன. கால்வாய்கள் வெட்டப்பட்டது. இரயில் பாதைகள் விரிவுபடுத்தப்பட்டன. இதனால் தொழில் நகரங்களுக்கு மூலப்பொருட்கள் வேகமாக எளிதாகவும் கொண்டு செல்வ வசதி ஏற்பட்டது. தபால், தந்தி துறை வளர்ச்சியடைந்தது.

7. பாரிசு நகரத்தின் வளர்ச்சி:

பாரிசு நகரில் புதுமை அம்சங்கள் கொண்ட, கலைத்திறனுடைய கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டன. சுகாதார வசதிகள் அதிகப்படுத்தப்பட்டது. நகரமே புதுமைக் கோலம் பெற்றது. ஐரோப்பாவிலே அழகுமிக்க நகரம் என்ற பெயர் பெற்றது. பாரிசு ஐரோப்பிய நகரத்தின் உறைவிடமாகத் திகழ்ந்தது.

மூன்றாம் நெப்போலியனின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை நோக்கங்கள்:

1. நெப்போலியன் போனபார்ட்டின் போல புகழடையும் அவர் அடைந்த உன்னதமான நிலையைத் தானும் அடையவும் விரும்பினார். அவர் வீட்டுச் சென்ற அரும்பணிகளைத் தொடர்வது பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் பெரும் ஸ்தலங்களை அடைவதுமே நோக்கம் என்ற மூன்றாம் நெப்போலியன்.
2. பிரான்சு நாட்டிலும் பிற ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் ஏற்பட்ட தேசிய உணர்ச்சியை மதிக்கவும் அதன் வெற்றிக்காக உழைக்கவும் விரும்பினார்.
3. விவன்சா மூலப்பொருட்களை உடைத்து அதன் மூலப்பொருட்கள் செய்ய நினைத்தார்.
4. மூலப்பொருட்கள் நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு உதவியாக இருப்பதை உறுதிப்படுத்த விரும்பினார்.

5. நெப்போலியன் போனபார்ட்டின் தோல்விக்குக் காரணம் அவர் இங்கிலாந்தை விரோதித்துக் கொண்டார் என்பதால், தானும் அந்தத் தவறைச் செய்யாமல் இங்கிலாந்துடன் நட்புடன் இருக்க நினைத்தார்.

6. ரஷ்யாவின் முதலாம் சார் நிக்கோலஸ் மூன்றாம் நெப்போலியனின் பதவியை அங்கீகரிக்கவில்லை. மேலும் ரஷ்யா தான் நெப்போலியன் போனபார்ட்டின் தோல்விக்குக் காரணம் என்று நினைத்து ரஷ்யாவை வெறுத்தார். அதற்காக வஞ்சம் தீர்க்கவும் எண்ணினார்.

வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் செயல் உருவம்:

மேற்கண்ட நோக்கங்களின் அடிப்படையில் மூன்றாம் நெப்போலியன் தனது வெளிநாட்டுக் கொள்கையை அமைத்துக் கொண்டார். முதலில் விருவிருப்பான சில வெற்றிகள் கிடைத்தது. இவரது சில வெளிநாட்டு நடவடிக்கைகள் வினோதமாகவும், நிலையற்றதாகவும் நாணயமற்றதாகவும் இருந்தது. எனவே இறுதியில் அவருடைய கொள்கைகள் நாட்டை அழிவிலும், அவமானத்திலும் கொண்டுபோய்விட்டது.

1. கிருமியப்போர் (1854-56):

துருக்கியின் ஆதிக்கத்திலிருந்து பாலஸ்தீனத்திலுள்ள கிறிஸ்தவப் புண்ணியஸ்தலங்களைப் பாதுகாப்பது குறித்து துருக்கிக்கும் ரஷ்யாவிற்கு மிடையே எழுந்த பிரச்சனையில் மூன்றாம் நெப்போலியன் தலையிட்டார். இந்த விவகாரத்தில் ரஷ்யாவின் தலையீட்டை வெறுத்தார். காரணம் இதனால் ரஷ்யாவின் செல்வாக்கும், பலமும் வளரக்கூடும் என்று பயந்தார். மேலும் இதில் தலையிடுவதன் மூலம் பிரான்சிலுள்ள கத்தோலிக்கர்களின் நல்லெண்ணத்தைப் பெறலாம் என்றும், நெப்போலியன் போனபார்ட்டின் ரஷ்யாவில் அடைந்த தோல்விக்கு வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்ளலாம் என்றும் நினைத்தார். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, வீரம் பொருந்திய இராணுவச் செயலைச் செய்வதின் மூலம் தனது அதிகாரம் புகழடையும் என்ற எண்ணத்துடன் கிருமியப் போரில் கலந்துகொண்டார்.

ரஷ்யா கப்பற்படை ஒன்றை அனுப்பி வாலாச்சியா மோல்டேவியா ஆகிய துருக்கியப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றியதுடன் போர் ஆரம்பித்தது. துருக்கிக்கு ஆதரவாக இங்கிலாந்தும் பிரான்சும் தங்கள் ஆரம்பித்தது. துருக்கிக்கு ஆதரவாக இங்கிலாந்தும் பிரான்சும் தங்கள் ஆரம்பித்தது. துருக்கிக்கு ஆதரவாக இங்கிலாந்தும் பிரான்சும் தங்கள் ஆரம்பித்தது. துருக்கிக்கு ஆதரவாக இங்கிலாந்தும் பிரான்சும் தங்கள் ஆரம்பித்தது.

- a) சார்லீயா, பீட்மாண்ட் ஆகிய இரண்டு பகுதிகள் இத்தாலியின் சிற்றரசரான முதலாம் விக்டர் இமாஜுவேலிடம் கொடுக்கப்பட்டன.
- b) லம்பார்டி, வெனிஷியா, இல்லீரியா ஆகிய பகுதிகள் ஆஸ்திரியப் பேரரசின் தோடிக்கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைக்கப்பட்டன.
- c) பார்க்கா, மாடனா, டஸ்கனி ஆகிய பகுதிகள் ஆஸ்திரியப் பேரரசின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வைக்கப்பட்டன.
- d) நேப்பிள்ஸ், சிசிலி ஆகிய பகுதிகள் பூர்போன் சிற்றரசர் கொடுக்கப்பட்டன.
- e) போப்பின் பகுதிகள், ரொமாக்கனோ ஆகிய பகுதிகள் போப்பாண்டவரின் ஆளுகைக்கு உட்படுத்தப்பட்டன.

இவ்வாறு இத்தாலியில் அந்நிய ஆதிக்கம் மேலாண்டிக்கப்பட்டது. இத்தாலி என்பது ஒரு நிலவியல் சொல்லாகவே (geographical expression) இருந்தது. ஆனால் இப்பகுதிகளில் இத்தாலியைத் தேசப்பற்று வீழ்ச்சியுறவில்லை. ஆஸ்திரியாவின் ஆதிக்கம் இத்தாலிய மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. 1848-க்குப் பிற்பாடு நடைபெற்ற பல சிசிலியர்களின் விளைவாக இத்தாலியப் பற்று எல்லாம் ஒன்றாக இணைந்து ஒரே நாடானது.

இத்தாலிய இணைவிற்கு இருந்த தடைகள்:

இத்தாலியப் பகுதிகள் மீது இருந்த ஆஸ்திரியாவின் ஆதிக்கம் இத்தாலிய இணைவிற்கு மிகப்பெரிய தடையாக இருந்தது. 1830, 1848 ஆகிய வருடப் புரட்சிகளின் தோல்வியின்போது இத்தாலியிலும் காணப்பட்ட ஆனால் ஆஸ்திரியாவின் சான்சலர் மெட்டர்னிகின் பரிசீலனையின் காரணமாக அடக்கிய புரட்சிகள் தோல்வியடைந்தன. இத்தாலிய இணைவு வேண்டாமா என இத்தாலியில் அந்நியர் ஆதிக்கம் குறிப்பாக ஆஸ்திரியாவின் ஆதிக்கம் குறிக்கப்பட வேண்டும். ஏனென்றால் ஆஸ்திரியாவின் தீர்ப்பாக்கு சக்தி இத்தாலியில் உறுதியாக வேண்டியிருந்தது எனவே இத்தாலிய மக்களிடையே தேசிய உணர்வு மேலும் வளர்ச்சியடைவது செய்ய வேண்டும்.

இத்தாலிய இணைவு ஏற்படுவதற்கான காரணங்கள்:

இத்தாலியிலிருந்த அந்நிய அரசுகள் புரட்சி இயக்கங்களைத் தடுக்கக் கருத்துக் கொண்டவர்களையும் அடக்க முற்பட்டவர்களையும் முற்போக்குக் கருத்துக் கொண்டவர்கள் கடுமையாகத் தண்டிப்பதற்கும், மெட்டர்னிகின்

தலையையும், வாலையும் நகக்கிப்போட்டது. ஆனாலும் தேசிய உணர்வு மக்களிடம் நிறிதுநிறிதாக வளர்ந்து வந்தது. விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டது. தேசிய ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்த அவர்களிடம் தீவிர உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. கீழ்க்கண்ட காரணங்கள் இத்தாலிய இணைவு ஏற்பட வழிவகுத்தன.

1. கார்லிபானாரி (Carbonari):

நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டை உருவாக்கவும், அடக்குமுறை ஆட்சியை விரட்டவும் இத்தாலியில் பல இரகசியக் கழகங்கள் அமைக்கப்பட்டன. அவைகள் தேசியமும் விடுதலையும் கோரி கிளர்ச்சி செய்தன. அவைகளில் ஒன்று தான் 'கார்லிபானாரி' என்ற ரகசியக் கழகமாகும். இக்கழகம் முதன் முதலில் 1820-ல் நேப்பிள்ஸ் நகரிலும் 1821-ல் பியட்மானாண்டிலும் நடைபெற்ற புரட்சிகளுக்குப் பெரிதும் துணைபுரிந்தது. அந்நியர் ஆதிக்கத்தை இத்தாலியிலிருந்து அகற்றுவது, நாட்டை ஐக்கியப்படுத்தி அரசியல் சுதந்திரம் பெறுவது ஆகியவையே இதன் முக்கியப் பணி ஆகும். விடுதலை எண்ணம் கொண்ட விழிக்க இளைஞர்கள் இக்கழகத்தில் அதிகமாகச் சேர்ந்தார்கள். இக்கழகத்தின் கிளைகள் நாடு முழுவதும் அமைக்கப்பட்டன.

2. இத்தாலியத் தத்துவ ஞானிகளும், கவிஞர்களும்:

இத்தாலிய தேசிய சுதந்திரப் போராட்டத்திற்கு இவர்களும் துணை புரிந்தனர். இத்தாலியத் தத்துவ ஞானிகளும், கவிஞர்களும் மக்களிடையே புரட்சிக் கருத்துக்களைப் பரப்புவதில் முக்கியப் பங்காற்றினார்கள். இத்தாலிய ஐக்கியம் ஏற்படும் முன்பு மக்கள் அனைவரும் ஒருமித்த அரசியல் கருத்துக்களை கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று மஜினி, தியோபெர்ட்டி, டிசாப்டிஸ் ஆகியோர் விரும்பினர். மான்சோரி (Manzoni) என்பவர். ஐபிராமொ சோசி (I PROMESSI SOSSI) என்ற நாவிலும், லில்லியோ பெல்லிஸ் (SILVIO PELLICE) என்ற தனது கயசரிதையிலும் மக்கள் மனதில் தேசிய உணர்வை ஏற்படுத்தும் விதமாக எழுதினார். நாவலாசிரியரான விக்டர் ஹுகோ (VICTOR HUGO) தனது நாவல்கள் மூலமாக குடியரசுக் கொள்கைகளைப் பரப்பினார்.

3. ரிஸ் ஆர்க்கிமென்டோ (Risorgimento):

இத்தாலியக் கவிஞர்களும் எழுத்தாளர்களும் தங்கள் கருத்துக்கள் மூலம் மக்கள் மனதில் தேசிய மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தினர். அதன் மூலம் இத்தாலியில் ஒரு 'புத்துயிர்ப்பு' இயக்கம் தோன்றியது. இத்தாலியில் வேகமாக வளர்ந்துவந்த தேசிய இயக்கம் முழுவதும் 'ரிஸ் ஆர்க்கிமென்டோ' அல்லது புத்துயிர்ப்பு என்ற சொல்லால் குறிக்கப்படுகிறது. 1847-ல் கவுண்ட் கலூரி ரிஸ் ஆர்க்கிமென்டோ என்ற பெயரில் ஒரு பத்திரிகையை ஆரம்பித்து தேசியக் கருத்துக்களைப் பரப்பினார். ரிஸ் ஆர்க்கிமென்டோ என்ற சொல் இத்தாலிய மக்களின் பழங்காலப்

இதனைக் கேட்ட ஆன் 19-ம் தேதி பியட்மாண்டின் மீது படையெடுத்தார். போர் ஆரம்பமாகிய பின்னர் உடன்படிக்கைப்படி சார்டனியாவுக்கு உதவுவதற்கு பிரெஞ்சுப்படை ஒன்றை அனுப்பினார் மூன்றாம் நெப்போலியன். ஜூன் 4-ல் மெஜண்டா (Megenta) என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற சண்டையில் ஆஸ்திரியப் படைகளை ஜூன் 24-ம் தேதி சால்பிரினோ (Solferino) என்ற இடத்தில் பிரெஞ்சு சார்டனியக் கூட்டுப்படை தோற்கடித்தன. லம்பார்டி, வெனிஷியா ஆகிய பகுதிகளிலிருந்து ஆஸ்திரியா விரட்டப்பட்டது.

இந்த வெற்றிகளுக்குப்பின் திடீரென போரை முடித்து கொண்டார் மூன்றாம் நெப்போலியன். ஏனெனில் அவர் சக்தி வாய்ந்த இத்தாலிய உருவாக்க விரும்பாததே காரணமாகும். தனது தளபதி புரேயு (Fleury) என்பவரை ஆஸ்திரியப் பேரரசர் பிரான்சிஸ் ஜோசப் பைச் சந்த அனுப்பினார். அவரும் போரை முடிக்க விருப்பம் கொண்டவராக இருந்தார். 1859, ஜூலை 11-ம் தேதி நெப்போலியனை வில்லாபிரான்சா (Villafranca) என்ற இடத்தில் சந்தித்து அவருடன் உடன்படிக்கை ஒன்று செய்து கொள்ளப்பட்டது. இந்தப்பேச்சு வார்த்தையில் சார்டனின் சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை. வில்லாபிரான்சா உடன்படிக்கை நவம்பர் 10-ல் குரிச் அமைதி ஒப்பந்தப்படி (Peace of Zurich) உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. வில்லாபிரான்சா உடன்படிக்கைபடி.

- லம்பார்டி மூன்றாம் நெப்போலியன் மூலம் வில்லாபிரான்சாவுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.
- வெனிஷியாவை ஆஸ்திரியாவே வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.
- பிரான்சும், ஆஸ்திரியாவும், போப்பாண்டவரின் தலைமையில் ஐக்கிய இத்தாலி உருவாக்கப்பட உதவி செய்ய வேண்டும்.
- பார்மா, மாடனா, டஸ்கனி ஆகிய பகுதிகளிலிருந்து விரட்டப்பட்ட அரசர்கள் மீண்டும் அங்கு அமர்த்தப்பட வேண்டும்.
- போப்பாண்டவர் தனது ஆட்சிப் பகுதியில் சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டும்.
- நைஸ், செவ்வாய், ஆகிய பகுதிகள் பிரான்சுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

இத்தாலிய இணைவு

127

இணைவதை இவ்வுடன்படிக்கைத் தடுக்கிறது என்றும் எனவே இதனை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது என்றும் இமானுவேலிடம் கலூர் கூர்னார். ஆனால் இமானுவேல் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. எனவே பதவியை கலூர் ராஜினாமா செய்தார். ஆஸ்திரிய சார்டனியப் போரின் விளைவாக லம்பார்டி சார்டனிய-பியட்மாண்ட் அரகடன் இணைக்கப்பட்டது.

3. பார்மா, மாடனா, டஸ்கனி, ரொமாக்கா ஆகியவை இணைதல் (Modena, Tuscany, Romagna):

ஆஸ்திரிய சார்டனியப் போரில் மூன்றாம் நெப்போலியன் இத்தாலிக்கு துரோகம் செய்தார் என்றாலும் அது இத்தாலிக்குப் பல வழிகளில் நன்மையாகவே முடிந்தது. வில்லாபிரான்சா உடன்படிக்கையின்படி, பார்மா, மாடனா, டஸ்கனி, ரொமாக்கா ஆகிய பகுதிகளில் வைக்கப்பட்ட பழைய ஆட்சியாளர்களை, மக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அந்தப்பகுதி மக்களிடம் மேலோங்கி நின்றவை கலூர், கரிபால்டி, மஜினி ஆகியோரின் பெயர்களே ஆகும். கலூரின் நெருங்கிய நண்பரான ஃபரினி (Farini) மாடனாவிலும் பார்மாவிலும் ரிகாசோலி (Ricasoli) என்பவர் டஸ்கனியிலும் புரட்சிக் கருத்துக்களைப் பரப்பினர். அங்கு தங்கள் ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிராக மக்கள் புரட்சியில் ஈடுபட்டனர். அதன் விளைவாக அங்கிருந்த ஆட்சியாளர்கள் ஒடிவிட்டனர். 1859-ஆகஸ்ட் மாதம் பிளாரன்ஸ் நகரில் கூடிய பாராளுமன்றம், டஸ்கனி இமானுவேலின் தலைமையை ஏற்றுக் கொள்வதாக அறிவித்தது. 1860- ஜனவரியில் மீண்டும் பதவியேற்றிருந்த கலூர் இந்த மத்திய இத்தாலியப் பிரதேசங்கள் அங்குள்ள மக்களின் விருப்பப்படியே இணைக்கப்படும் என்றார். மக்கள் வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்டது. இத்தாலியுடன் இணைவதற்கு ஆதரவாக 3,86,000 ஓட்டுகளும், எதிராக 15,000 ஓட்டுகளும் கிடைத்தன. எவ்விதப் போரும் இல்லாமல் பார்மா, மாடனா, டஸ்கனி, ரொமாக்கா ஆகிய மத்திய இத்தாலியப் பகுதிகள் பியட்மாண்ட் சார்டனிய அரகடன் இணைக்கப்பட்டன.

4. நேப்பிள்ஸ், சிசிலி, போப்பின் பகுதிகள் இணைக்கப்படுதல்:

இத்தாலி முழுமையாக இணைக்கப்பட வேண்டும் என்ற கலூரின் எண்ணம் நிறைவேற வேண்டுமானால் போப்பின் பகுதிகளும் இத்தாலியின் தென்பகுதியிலுள்ள நேப்பிள்ஸ், சிசிலி ஆகியவைகளும், இத்தாலியுடன் இணைக்கப்பட வேண்டும். போப்பாண்டவர் 9-ம் பயஸ் இத்தாலியின் விடிகலை மற்றும் ஐக்கியத்தை எதிர்ப்பவராவார்.

11. ஜெர்மானிய இணைவு (UNIFICATION OF GERMANY)

1807-ல் ஆஸ்ட்ரிக்கு முன்பு ஜெர்மனி 360-க்கும் மேற்பட்ட பல சிறுசிறு நாடுகளைக் கொண்டிருந்தது. இந்த நாடுகளுக்கெல்லாம் தலைமை வகித்திருந்தவரிடமிருந்து புனித ரோமானியப் பேரரசர் ஆனார். ஆனால் ஜெர்மானிய நாடுகள் அனைத்தும் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டுக் கொள்கை துறையில் சமநிலை கொண்டிருக்காமல் பிரிப்பற்றி வந்தன. 18-ம் நூற்றாண்டில் இறுதியில் ஜெர்மானியர்களிடம் தேசிய உணர்வு மக்களால் சாதிக்க முடியாததை ஜெர்மானிய நாடுகளில் வலிமை பெற்று விளங்கிய பிரஷ்யாவின் தலைமையில் 19-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஜெர்மானிய நாடுகள் அனைத்தும் இணைந்து 'ஐக்கிய ஜெர்மனி' உருவானது. இதற்கு முக்கியக் காரணமானவர் பிரஷ்யாவின் சான்சலர் லீஸ்மார்க் என்பவராவார். 'நவீன ஜெர்மானியை உருவாக்கியவர்' என்று லீஸ்மார்க் புகழப்படுகிறார்.

ஜெர்மானிய இணைவு ஏற்படச் சாதகமாக இருந்த சூழ்நிலைகள்:

1. நெப்போலியனின் பங்கு:

நெப்போலியன் போவபார்ட் சிதறுண்டு கிடந்த சுமார் 360 ஜெர்மானிய நாடுகளை வென்றார். பின்னர் அவைகளை 39 நாடுகளாக ஒன்று சேர்த்து அதற்கு 'ரைன் கூட்டமைப்பு நாடுகள்' என்று பெயரிட்டார். இவ்வாறு தன்னையும் அறியாமலேயே ஜெர்மானிய இணைவுக்கு உதவினார் நெப்போலியன். ஜெர்மானிய மக்களிடம் தேசிய உணர்வு ஏற்படக் காரணமாக இருந்தார்.

2. வீயன்னா மாநாடு:

1815-ல் கூடிய வீயன்னா மாநாடு நெப்போலியனால் உருவாக்கப்பட்ட ரைன் கூட்டமைப்பைக் கலைக்கவில்லை. அதன் பெயர் மட்டும் 'ஜெர்மானியக் கூட்டமைப்பு நாடுகள்' என்று மாற்றப்பட்டது. ஆனால் இந்தக் கூட்டமைப்பு ஆஸ்திரியாவின் தலைமையில் வைக்கப்பட்டது. இவ்வாறு வீயன்னா மாநாடும் ஜெர்மானிய நாடுகளின் இணைவுக்கு ஓரளவு உதவியது.

உருவான இந்த அமைப்பின் விளைவுகளுள் பற்றி காலம் உணர்ந்து கொண்ட மெட்டர்னிக் 1834-ல் எதிர்ப்பை ஏற்படுத்தின பவன் ஏதும் அளிக்கவில்லை. 1844-க்குள் ஹனோவர், ஒவ்வொரு மெக்லன்பர்க், தவிர எல்லா ஜெர்மன் நாடுகளும் கால்வரினி விட்டன.

இவ்வாறு ஜெர்மானிய நாடுகள் பிரஷ்யாவுடன் பொருள் வலையால் பின்னப்பட்டன. அந்த வலை வலிமையாகவும் இருந்திருக்காமலும் வளர்ந்தது. 1848-க்குள் பிரஷ்யா ஜெர்மன் நெருக்கமாகவும் பெற்று விட்டது. பின்னர் இதுவே அப்பொருளாதார மேன்மை பெற்று விட்டது. பின்னர் இதுவே அன்றைய ஜெர்மானிய இணைவுக்கு வழிவகுத்த ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தி ஜெர்மானிய இணைவுக்கு வழிவகுத்தது.

8. பிரஷ்ய மன்னர் முதலாம் வில்லியம்:

1860-ம் ஆண்டுகளில் ஐரோப்பிய அரசியல் நடவடிக்கை மைய இடமாக விளங்கியது பிரஷ்யாவும், ஜெர்மனியும் ஆகும். பிரஷ்யாவின் மன்னராக முதலாம் வில்லியம் பதவி ஏற்றதிலிருந்து அரசியலில் புதிய சகாப்தம் தோன்றியது. இவர் ஹோகன் சோலர் மன்னர்களின் கொள்கைகளை அப்படியே பின்பற்றினார். "இந்த முடி கடவுளிடமிருந்தே வந்தது. கடவுளின் கைகளிலிருந்தே இதனைப் பெற்றுக் கொண்டேன்" என்றார். ஆனால் ஜெர்மன் நாடுகளின் ஒற்றுமை உணர்வுக்கு மதிப்பளித்தார். அப்போது பிரஷ்ய இருந்த தேசிய சங்கத்தின் (National Association) கோஷம் ஒற்றுமையாக இரு ஒற்றுமையாக இரு" என்பதை இவர் எதிர்க்கவில்லை. இவருடைய தலைமையில் தான் ஐக்கிய ஜெர்மனி உருவானது.

9. பிஸ்மார்க் (Otto von Bismark):

பிரஷ்யமன்னர் முதலாம் வில்லியம் ஆட்சியில் மக்கள் அமைப்புச் சீர்திருத்தம் கேட்டுப் போராடினார்கள். பிரச்சனைகளை தீர்க்க முடியாத வில்லியம் 1862-ல் பிஸ்மார்க் என்பவரை முதலமைச்சராக நியமித்தார். அவற்ற துணியும், ஆற்றலும் பெற்றவர் பிஸ்மார்க். பதவி ஏற்றது ஜெர்மானிய வரலாற்றில் புதிய அத்தியாயம் தோற்றுவித்தது. பிஸ்மார்க் பிரஷ்யாவின் தலைமையில்தான் ஜெர்மன் ஐக்கியப்பட வேண்டும் என்று விரும்பினார். அப்போது ஜெர்மன் பரவிய தேசிய இயக்கத்தை மிகக் கவனமாக அணுகினார். ஏனென்றால் அந்த இயக்கத்தில் 'அரசியலமைப்பு சார்ந்த அரசு அமைப்பு' என்னும், ஜெர்மானிய ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தும் உணர்வு கலந்திருந்ததுதான் காரணம்.

மேலும் ஜெர்மானிய நாடு ஆஸ்திரியாவின் நேரடி, மறைமுகக் கட்டுப்பாட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்ததால், ஆஸ்திரியாவை ஜெர்மனியைவிட்டு விரட்டினால்தான் ஜெர்மானிய இணைவு நடைபெறும் என்று நம்பினார். இதற்காக இவர் பின்பற்றிய கொள்கைதான் 'இரும்பும் குருதியும்' (Blood and Iron) என்பதாகும். "வெறும் பாராளுமன்ற விவாதங்களினாலோ, பெரும்பான்மை வாக்களிப்பாலோ எந்தப் பிரச்சனையையும் தீர்க்க முடியாது. இரும்பும் குருதியும் சாதனைகளைப் படைக்கும்" என்று கூறி பலாத்காரத்தின் மீது நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். அதன்படியே ஜெர்மானிய இணைவிற்காக சீழ்க்கண்ட மூன்று முக்கிய போர்களில் ஈடுபட்டார் பிஸ்மார்க்.

ஜெர்மானிய இணைவை ஏற்படுத்திய மூன்று போர்கள்:

1. டென்மார்க்குடன் போர் (War with Denmark), 1864:

மிகவும் பழமை வாய்ந்த, மதிப்பு மிகுந்த முடியாட்சியைக் கொண்ட நாடு டென்மார்க் ஆகும். அதன் தென்பகுதியின் எல்லையில் இருந்தவைதான் செலஸ்விக், ஹோல்ஸ்டீன் (Schleswig, Holstein) என்ற இரு பகுதிகள் ஆகும். அவை டென்மார்க்கின் பகுதிகளாக இல்லையென்றாலும் நண்டகாலமாகவே டென்மார்க்கினர் அதிகமாகவும், இருந்தன. செலஸ்விக்கில், டென்மார்க்கினர் அநிகமாகவும், ஹோல்ஸ்டீனில் ஜெர்மானியர் பெரும்பான்மையினராகவும் இருந்தனர். இந்த இரண்டும் தனித்தனியாகவே இருந்தாலும் பொதுவான மந்திரிசபையே செயல்பட்டு வந்தது. 1815-ம் வருட வியன்னா ஏற்பாட்டின்படி ஹோல்ஸ்டீன் ஜெர்மானிய நெகிழ் கூட்டமைப்பில் ஒரு அங்கமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தது.

1848-ம் வருட பிப்ரவரிப் புரட்சி இந்த இரண்டு பகுதிகளிலும் பரவியது. டென்மார்க்கிடமிருந்து பிரிந்து செல்ல முயற்சிக்கப்பட்டது. ஆனால் டென்மார்க் மன்னரான மூன்றாம் பிரடரிக் அம்முயற்சியினை முறியடித்தார். பின்னர் 1852-ல் பிரான்ஸ், பிரஷ்யா, ஆஸ்திரியா, ரஷ்யா, இங்கிலாந்து ஆகிய நாடுகள் லண்டனில் கூடி டென்மார்க்கின் எதிர்காலம் பற்றிய 'லண்டன் உடன்படிக்கை' ஒன்றைச் செய்து கொண்டன. அதன்படி வாரிக் இல்லாத டென்மார்க் மன்னர் மூன்றாம் பிரடரிக் காலத்திற்குப் பின் ஒன்பதாம் கிறிஸ்தியான் (Christian IX) என்பவர் அரசாவதற்கு ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. பிரடரிக் இறந்த பின் 1863-ல் ஒன்பதாம் கிறிஸ்தியான் டென்மார்க்கின் மன்னரானார். ஆனால் இந்த ஏற்பாட்டை பிரான்பட்டி விருந்த ஜெர்மானிய பாராளுமன்றம் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அத்துடன் செலஸ்விக், ஹோல்ஸ்டீன் பகுதிகள் அகஸ்டன்பர்க் கோமகவான சேர் என்ற ஜெர்மானியருக்குத்தான் சேர வேண்டும் என்று கூறியது.

ஜெர்மானிய இணைவு

ஜெர்மானியர் தென் சென்னைப் பரப்பிற்கு இடம் புகுந்தனர். பிரஷ்யாவில் இணைக்கப்பட்ட பகுதிகள்...
 1842-ல் ஆண்டு முழுமையாக பிரண்டான்புரம் இணைக்கப்பட்டது.
 1847-ல் ஆண்டு முழுமையாக பிரஷ்யா இணைக்கப்பட்டது.
 1871-ல் ஆண்டு முழுமையாக ஆஸ்திரியா இணைக்கப்பட்டது.
 1871-ல் ஆண்டு முழுமையாக பிரண்டான்புரம் இணைக்கப்பட்டது.

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சென்னை நகரம் பிரண்டான்புரம் இணைக்கப்பட்டது. இந்தக் கெடுவை பிரண்டான்புரம் மன்னர் நிராகரிக்கவே ஆஸ்திரிய பிரஷ்யக் கூட்டுப்படை களிளால் எவ்வித ஏதிர்ப்புமின்றி சென்னைக்கும் ஜேறாஸ்ஸெனும் 1864-ல் கைப்பற்றப்பட்டன. போர் எந்தாகவும் விரைவாகவும் முடிந்துவிட்டது.

பிரண்டான்புரம் மன்னர் ஜெர்மானிய அரசுகளிடம் முறையிட்டார். பலன் ஏதும் இல்லை. நார்பே, ஸ்வீடன் ஆகியவை பிரண்டான்புரம் மன்னர் இணைக்கப்பட்டன. இங்கிலாந்தின் பால்மென்டன் ஏதும் பிரண்டான்புரம் மன்னரால் நெப்போலியனோ மெக்ஸிகோ பிரச்சனையில் முற்றிக்கிடந்தார். ஜெர்மானியத் தேசியவாதிகளோ, பிரண்டான்புரம் மன்னரின் செயல்களை ஜெர்மானிய இணைவிதகளை நடவடிக்கைகளைக் கருதி வாய்ப்பு மவுனிகளாக இருந்தனர். ரஷ்யா நடுநிலை வலித்து. பிரண்டான்புரம் செயல்கள் கண்டிக்க சர்வதேச சங்கீர்ப்பு, ஐ.நா. சபையோ அப்போது இல்லை. இவ்வாறு பிரண்டான்புரம் நடவடிக்கைகளை ஜெர்மானியில் கேட்டார் யாரும் கிடையாது.

போர் முடிந்தவுடன் சமாதான உடன்படிக்கையையும் வேகமாகச் செய்து கொண்டார் பிரண்டான்புரம், 1864-ஆம் ஆண்டு, 30-ல் பிரண்டான்புரம் கெடுவை பிரண்டான்புரம் செய்து கொண்டது. அதன்படி போர்ப்பிரண்டான்புரம் அகலியன் பிரண்டான்புரம் பிரண்டான்புரம் அரங்க அங்கீகரிக்கப்பட்டார். பிரண்டான்புரம் ஆஸ்திரிய அரசாங்கத்தை ஜேறாஸ்ஸென் பகுதிகளின் மீது உள்ளே சிறையை பிரண்டான்புரம் பிரண்டான்புரம். இவ்வாறு சென்னை ஜேறாஸ்ஸென் பகுதிகள் பிரண்டான்புரம் ஆஸ்திரியாவால் கட்டாக ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது. இந்த ராஜதந்திர வெற்றி முடிவாக பிரண்டான்புரம் கெடுவை. அதன்படி 1865 ஆகஸ்ட் 14-ல் கெடுவை ஏற்பாட்டின்படி (Convention of Gastein) தந்திரமாக சென்னைக்கே தான் வைத்துக் கொண்டு, ஜெர்மானியர்கள் அதிகம் வாழ்ந்த ஜேறாஸ்ஸென் பகுதிகளை ஆஸ்திரியாவுக்குக் கொடுத்தார். பிரண்டான்புரம் இந்த இரண்டு பகுதிகளின் ஏதிர்ப்பு பிடித்தெளிவாக்கப் பட்டதால் இன்னும் இரண்டு ஆண்டுகளில் பிரண்டான்புரம் ஆஸ்திரியாவுடன் போரிடும் வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

2. ஆஸ்திரிய பிரஷ்யாப் போர் (Seven Weeks War): 1866

ஜெர்மானிய இணைவு ஏற்பு பிரண்டான்புரம், ஜெர்மானிய சிற்றாகலிலிருந்து ஆஸ்திரியாவின் ஆதிக்கம் ஏதிர்ப்பு பிரண்டான்புரம் வேண்டும் என்று பிரண்டான்புரம் தந்திரமாக பிரண்டான்புரம் பிரண்டான்புரம் போர் அவசியம் தேவை என்பதை உணர்ந்து செயல்பட்டார். பிரண்டான்புரம் தான் ஆஸ்திரியப் போரும் போரில் போது. ஆஸ்திரியாவைத் தோற்கடிப்பதற்கான ராஜதந்திர நடவடிக்கைகளை பிரண்டான்புரம் பிரண்டான்புரம்.

1. கிரேக்க சுதந்திரப்போர்

(Greek War of Independence, 1821-1832)

ஐரோப்பிய மண்ணிலிருந்து துருக்கியப் பேரரசு
நிற்ப்படுவதற்குக் காரணமாக இருந்தவை பால்கன் நாடுகளே.
துருக்கிய ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்த செர்பியாவில்தான் முதன் முதலாகப்
புரட்சி வெடித்தது. 1804-ல் காரா ஜார்ஜ் (Kara George) என்பவரின்
தலைமையில் செர்பிய மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்தனர். 1812-ல் செர்பியாவுக்கு
புரட்சி வழங்க சல்தான் ஒப்புக்கொண்டார். ஆனால் அது
சமர்ப்படுத்தப்படாமல் போகவே 1815-ல் மிலாஸ் அப்ரனோவிக் (Milos
Obrenovic) என்பவரின் தலைமையில் மீண்டும் புரட்சி ஏற்பட்டு செர்பியா

விடுதலை அடைந்தது. சொப்யாவில் ஏறபட்ட புரட்சி கிரேக்க நாட்டுக்கும் பரவியது. தேசிய உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்ட கிரேக்க மக்கள்தான் எதிர்த்து புரட்சியில் ஈடுபட்டனர்.

கிரேக்க சுதந்திரப் போருக்கான காரணங்கள்:

1. துருக்கியப் பேரரசின் சீர்கெட்ட நிர்வாகம்:

துருக்கி சுல்தான் கிரேக்க மக்களின் நலன்களில் அக்கறை கொள்ளவில்லை. மக்கள் மீது அடக்கு முறையை கட்டவிழ்த்து விட்டது மக்களிடம் விரிவகுலிப்பதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தது. நிலகவான்தார்களும், உயர்பதவிவகித்தவர்களும் கிரேக்க மக்களை துன்புறுத்தினர். ஆளுநர்கள் ஊழல் நிறைந்தவர்களாகக் காணப்பட்டனர். எனவே கிரேக்க மக்கள் புரட்சியில் ஈடுபட்டனர்.

2. பிரெஞ்சுப் புரட்சி: 1789

பிரெஞ்சுப் புரட்சி கிரேக்க மக்களுக்கு சுதந்திர உணர்ச்சியை ஊட்டியது. புரட்சிக் கருத்துக்கள் மக்களிடையே வேகமாகப் பரவி தேசிய உணர்வைத் தட்டி எழுப்பியது.

3. கலாச்சார மறுமலர்ச்சி:

கிரேக்கர்கள் தங்களுடைய பழையமையான கலாச்சார வரலாற்றுப் பெருமையை நினைவு கூர்ந்தனர். பழங்கால கிரேக்க சமுதாயம் பண்பாடு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் எண்ணற்ற நூல்கள் எழுதப்பட்டன. மாண்டஸ்க்யூ, வால்டர், ஆகியோரின் நூல்கள் கிரேக்க மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. இந்த கிரேக்க கலாச்சார மறுமலர்ச்சி தான் சுதந்திரப் போருக்கு முக்கியக் காரணம்.

4. தேசியவாதிகளின் நடவடிக்கை:

கிரேக்க தேசியவாதிகளான ரீகாஸ், கொரேஸ் ஆகியோர் மக்களை சுல்தானின் அடக்கு முறை ஆட்சிக்கு எதிராக கிளர்ச்சியில் ஈடுபடுத்தினர். ரீகாஸ் என்பவர் 'ஹேட்டிரியா பிலைக்' என்ற ரகசியக் கழகத்தை ஆரம்பித்தார். இதனால் சுல்தானால் கொலை செய்யப்பட்டார். ரீகாஸின் மரணத்திற்குப் பிறகு கொரேஸ் என்பவர் கிரேக்க மக்களின் பழங்காலப் பெருமைகளையும், தேசிய உணர்வையும் மக்களிடையே தனது பேச்சாற்றல் மூலம் வெளிப்படுத்தினார்.

5. கிரேக்க திருச்சபையின் நடவடிக்கைகள்:

மக்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதில் கிரேக்க திருச்சபை அருந்தொண்டாற்றியது. பல பள்ளிக் கூடங்கள்

நிறுவப்பட்டன. வெளிநாட்டுக்குச் சென்று உயர்கல்வி கற்க பல கிரேக்கர்கள் அனுப்பப்பட்டனர். அவர்கள் திரும்பி வந்து மக்களிடையே தேசிய உணர்வை பரப்பினர்.

விடுதலைப் போரின் ஆரம்பம்:

1820- கிரேக்க மக்கள் தங்கள் விடுதலைப் போரை ஆரம்பித்தனர். நாடெங்கிலும் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்த ரகசியக் கழகமான ஹேட்டிரியா பிலைக் (Hetairia Philike) உறுப்பினர்கள் மக்களிடையே தேசிய உணர்வை பரப்பினர். சுல்தான் கலகக்காரர்களை படுகொலை செய்தார். 1821-ல் அலக்ஸாந்தர் யப்சிலாந்தி (Alexander Ypsilanti) என்பவரின் தலைமையில் கிரேக்கப்புரட்சி வெடித்தது. ஆனால் அப்போது ரஷ்யா மெட்டர் நிக்கின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டிருந்ததால் கிரேக்களுக்கு உதவ முன்வரவில்லை. யப்சிலாந்தி கைது செய்யப்பட்டார். புரட்சி அடக்கப்பட்டது.

1821-ல் மீண்டும் மோரியா (Morea) பகுதியில் புரட்சி துவங்கியது. ஏராளமான முஸ்லீம்கள் கொல்லப்பட்டனர். ஆனால் சுல்தான் கிரேக்கர்களின் எழுச்சியை ஈவிரக்கமில்லாமல் ஒடுக்கினார். ஆயிரக் கணக்கான கிரேக்கர்கள் கொல்லப்பட்டனர். இருந்த போதிலும் ஏதென்சிலும், அதன் அருகாமையிலுள்ள கடற்கரைப் பகுதியிலும் கிரேக்கர்கள் தங்கள் கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தினர். 1822-ல் அங்கு ஒரு தற்காலிக அரசு ஒன்றைப் பிரகடனப் படுத்தி அதன் தலைவராக அலக்ஸாந்தர் மொராக்டே என்பவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

இந்நிலையில் கிரேக்கர்களின் எழுச்சியை அடக்குவதற்கு துருக்கிய சுல்தான் எகிப்திய பாஷா முகமது அலி என்பவரின் உதவியை நாடினார். முகமது அலி தனது மகன் இப்ராகிம் பாஷாவின் தலைமையில் ஒரு படையை அனுப்பினார். இந்த உதவிக்கு ஈடாக மோரியா, சிரியா, சிரீட் ஆகிய பகுதிகளைத் தருவதாக சுல்தான் ஒப்புக் கொண்டார். இப்ராகிம் அலியின் படைகள் வேகமாக முன்னேறி கரும் தேசத்தை விளைவித்தன. மோரியாவை விடுவித்தது. கிரேக்கத் திருச்சபை பேட்ரியார்க் அவர் அரண்மனை வாயிலேயே தூக்கிவிடப்பட்டார். அச்சமயத்தில் தான் ஐரோப்பிய நாடுகள் இப்பிரச்சனையில் தலையிட்டன. இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், ரஷ்யா ஆகிய நாடுகள் 1827, ஜூலை 6-ம் தேதி லண்டன் உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திட்டன. அதன்படி துருக்கியும் கிரீசும் போர் நிறுத்தம் செய்ய வேண்டும். கிரேக்கர்களின் கயாட்சியை சுல்தான் அங்கீகரிக்க வேண்டும். இக்கன சுல்தான் ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டால் அவர் மீது போர் தொடுக்க நேரிடும் என்று கூறப்பட்டது.

சுல்தான் பணிய மறுக்கவே மூன்று வல்லரசுகளின் கூட்டுக் கடற்படை துருக்கியக் கடற்பகுதிக்குள் நுழைந்தது. 1827, ஆகஸ்ட் 12-ல் நவாரினோ கடற்போரில் (Battle of Navarino) துருக்கிய எகிப்திய கூட்டுக்

கப்பற்படை அழிக்கப்பட்டது. இதற்குப் பிறகு இங்கிலாந்து இடம்
 தொடர்ந்து போரிட மறுத்துவிட்டன. ஆனால் கிரேக்க நாடு
 காக்கும் தார்க்க உரிமை தனக்கு இருப்பதாகக் கூறி ரஷ்ய நாடு
 திக்கோலஸ் போரை தொடர்ந்து நடத்தினார். வாலாச்சியா
 மோல்டோவியாவும் கைப்பற்றப்பட்டது. பின்னர் ஏதென்சை
 கைப்பற்றப்பட்டு, கான்ஸ்டான்டினோபிளை நெருங்கியது ரஷ்ய
 எனவே கந்தான் ஜாதானத்திற்கு உடன்பட்டார். போர், 1829
 14-ல் செய்து கொள்ளப்பட்ட ஏட்ரிய நோப்பிள் உடன்படிக்கை
 வடைந்தது.

ஏட்ரிய நோப்பிள் உடன்படிக்கை (Treaty of Adrianople)

செப்டம்பர், 14

இந்த உடன்படிக்கையின் படி,

1. துருக்கியக் கிரேக்க நாட்டின் விடுதலையை அங்கீகரித்து
2. டான்யூப் நதிப்பகுதிகளிலிருந்து பாதுகாப்புக் கோட்டை
 அழிக்கப்பட்டன. போர் இழப்பீட்டுத் தொகை தர துருக்கி சம்மதி
3. மால்டோவியா, வாலாச்சியா ஆகிய பகுதிகள்
 பாதுகாப்பின் கீழ் சுய ஆட்சி பெற்ற பகுதிகளாக ஆயின.
4. காகசின் ஒரு பகுதி ரஷ்யாவுக்குக் கிடைத்தது. பாஸ்பு
 நீரிணைப்பு வழியாக ரஷ்ய வாணிபக் கப்பல்கள் தங்குதடைய
 செல்ல வழி ஏற்பட்டது.

இவ்வாறு கிரேக்க சுதந்திரப் போரின் முடிவில் கிரிஸ் ஒரு சுதந்திர
 நாடாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. ஆனால் இந்த போரின் மூலம்
 நன்மையடைந்த நாடு ரஷ்யாதான். பால்கனில் ரஷ்ய ஆதிக்கம்
 ஆரம்பித்தது. துருக்கி பலவீனம் அடைந்தது.

3. கிருமியப்போர் (Crimean War) 1854 - 56

கிழக்கத்தியப் பிரச்சனையில் கிருமியப் போர் ஒரு தீவிரமான விளங்கியது. ஐரோப்பிய வரலாற்றில் இப்போர் முக்கியமான நிகழ்ச்சியாகும். இந்தப் போரில் எல்லா ஐரோப்பிய நாடுகளும் பங்கு கொண்டன. துருக்கியின் சீர்குலைவை மையமாக வைத்துக் கொண்டு ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் நடத்திக் கொண்டிருந்தன. ஆசியல் சூதாட்டத்தின் ஒரு பகுதியே கிருமியப் போர் ஆகும். பந்தரைக்கடல் பகுதியில் ஆதிக்கம் செலுத்துவது பற்றி ரஷ்யாவுக்கும் நாடுகளான பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து ஆகிய நாடுகளுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட மோதல்தான் இப்போர். இது ஐரோப்பிய அரசியலில் முக்கிய விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. கிருமியத் தீபகற்பத்தில் போர் நடைபெற்றதால் இதற்கு கிருமியப்போர் எனப்பெயர் ஏற்பட்டது.

போருக்கான காரணங்கள்:

1. துருக்கியின் மீது ரஷ்யாவின் திட்டங்கள்:

ரஷ்ய சார் முதலாம் நிக்கோலஸ் துருக்கியை 'ஐரோப்பிய நோயாளி' (Sickman of Europe) என்று வர்ணித்தார். சிதைந்து, சீர்குலை போகக்கூடிய நிலையிலுள்ள துருக்கியப் பேரரசின் பகுதிகளில் இங்கிலாந்து சேர்ந்து கொண்ட பங்குபோட்டுக் கொள்விரும்பினார். இங்கிலாந்துக்கு எகிப்தையும் கிரீட்டையும் கொடுத்துவிட்டு, தான் கான்ஸ்டாண்டிநோபிளை எடுத்துக் கொள்ள திட்டமிட்டார். மேலும் பால்கன் பகுதியிலுள்ள ஸ்லாவ் இனத்தவரை பாதுகாக்கும் பொறுப்பு தனக்கே உண்டு என்று வாதாடினார். நிக்கோலஸின் இந்தத் திட்டங்களையும், விருப்பங்களையும் கொள்கைகளையும் இங்கிலாந்து ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தது.

2. ரஷ்யத் திட்டங்களுக்கு இங்கிலாந்தின் எதிர்ப்பு:

ரஷ்யாவின் திட்டங்களை இங்கிலாந்து நிராகரித்தது. துருக்கிய நோயாளி என்பதை இங்கிலாந்து ஏற்கவில்லை. ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் எங்கு உதவிசெய்தால் அது மீண்டும் வலிமையாக வல்லரசுகள் அப்பகுதியில் ரஷ்யா தனது ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்தியதைத் தடுக்கக் குதான் செல்லும் வழி.

3. ஷாஹாம் நெய்மேயின் ரோகம்:

1852ல் பிரான்சின் பேரரசராக முடிசூட்டிக் கொண்ட ஷாஹாம் நெய்மேயின், மாவீரன் நெய்மேயின் போராளிகள் அடைந்த பெருமையினைத் தானும் அடைய விரும்பினார். எந்தளும் ஒரு போரில் பெரும் வெற்றி பெற்று புகழ் பெறுவதுடன் பிரான்சின் தனது நிலைமைய உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள நினைத்தார். பால்கன் நாடுகளின் நிலைமையை அவருக்கு ஏற்ற வாய்ப்பினை அளித்தது. துருக்கியப் பேரரசைப் பங்கிட்டு செய்து அதில் பெரும் பகுதியைப் பிரான்சுக்குச் சேர்க்க வேண்டுமென்று பேராசைப்பட்டார்.

4. ரெய்ல்கேம் ஆலயக் கட்டுப்பாட்டுப் பிரச்சனை:

துருக்கியின் ஆதிக்கத்திலிருந்து பாஸ்தானின் பகுதிகளையும், மற்றும் பெத்லகேம்மில்லுள்ள புனித ஆலயங்களை நடத்தி வரும் உரிமை பற்றி பிரச்சனை ஏற்பட்டது. இந்தப் புனித ஆலயங்களை ரோமன் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையைச் சேர்ந்த மதகுருமார்கள் கட்டுப்பாட்டில் வைப்பதா, அல்லது கிரேக்க வைதீக திருச்சபைக்குமார்களின் கீழ் வைப்பதா" என்பதே பிரச்சனை. ரோமன் கத்தோலிக்க மதகுருமார்கள் கட்டுப்பாட்டில் வைக்க வேண்டுமென்று பிரான்சும், கிரேக்க வைதீக திருச்சபை குருமார்கள் கட்டுப்பாட்டில் வைக்க வேண்டுமென்று ரஷ்யாவும் கூறின. பெத்லகேம் நகர் கல்தானின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்ததால் இப்பிரச்சனை பற்றி தீர்ப்பு அளிக்கப்படவில்லை. ஆனால் கல்தான் ரஷ்யாவின் கல்தானிடம் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் கல்தான் ரஷ்யாவின் நிலையை ஆதரிக்காமல் பிரான்சுக்குச் சாதகமாக 1852-ல் தீர்ப்பு வழங்கினார். இதனால் ரஷ்யாவில் பெரும் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டது. துருக்கியிடமான உறவுகளை ரஷ்யா துண்டித்துக் கொண்டது.

5. ரஷ்யாவின் ஆக்கிரமிப்பு:

துருக்கி கல்தானின் தீர்ப்பினால் ரஷ்யா ஆதிக்க கோபமடைந்தது. துருக்கியிலுள்ள கிரேக்க வைதீக திருச்சபையைச் சேர்ந்த மக்களைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு தன்னுடையது என்று ரஷ்யா கூறியது. இதனையும் கல்தான் நிராகரிக்கவே கோபமடைந்த ரஷ்யா ஆக்கிரமிப்பு செயல்களில் ஈடுபட்டது. 1853-ஐ அடையவில் வாலாச்சியா, மோல்டேவியா ஆகிய இரு பகுதிகளை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது. 1854-ல் கல்தானிடம் ரஷ்யாவின் மீது கல்தான் போர் தொடுத்தார். கிருமியப் போர் ஆரம்பமானது.

போரின் போக்கு: (Course of the war)

1853, நவம்பர் மாதம் அட்மிரல் நகிமோவ் (Nakhimov) தலைமையில் இயங்கிய ரஷ்யக் கப்பற்படை சினோப் போரில் (Battle of Sinope) துருக்கியப் கப்பற்படையைத் தோற்கடித்தது. ரஷ்யாவின் போர்தொடுக்க ஏதேனும் காரணம் கிடைக்காதா எனக் காத்த இங்கிலாந்தும் பிரான்சும் சினோப்போரில் துருக்கியின் தோல்வி காரணமாகக் கொண்டு ரஷ்யா மீது போர் தொடுத்தன. இத்துருக்கியத்திற்காக ஏதேனும் ஒரு வழியில் மேல் நாடுகளின் துணை பெறவிரும்பிய கலூர் சார்மனியப்படை ஒன்றினை நேசநாடுகளின் துணையாக அனுப்பினார்.

முதலில் வாலாச்சியா, மோல்டோவியா பகுதிகளிலிருந்து பிரான்சின் வாங்கியது. இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் நாடுகளின் கூட்டுப்படை 1854, செப், 20-ம் தேதி கிருமியாவில் இறங்கின. ரஷ்யா வசம் செபஸ்டபூல் துறைமுகம் முற்றுகையிடப் பட்டது. இந்த முற்றுகை ஓரண்டுக்கும் மேலாக நீடித்தது. செபஸ்டபூல் முற்றுகையின் பாலக்கிளாவா (Balaklava) என்ற இடத்தில் பெரும் போர் நிகழ்ந்தது. இதில் கூட்டுப்படையினர் தங்கள் உயிரையும் பணயம் வைத்துப் போர் வெற்றி பெற்றதை டென்னிசன் தனது கவிதைகளில் தீட்டியது. இதற்குச் சிறிது காலத்திற்குப்பின் இங்கர்மன் (Inkerman) என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற போரிலும் ரஷ்யர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர்.

செபஸ்டபூல் (Sebastopol) முற்றுகையின் போது கூட்டுப்படையினருக்கு பலத்த ஆட்சேதம் ஏற்பட்டது. ஏராளமான பிரிவினர்கள் மாண்டுபோயினர். எண்ணற்ற வீரர்கள் காயமடைந்து விரைந்து பரவிய தொற்று நோய்களும் வீரர்களை நிலைகுலை வைத்தன. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தாங்க முடியாத கடுங்குளிர் பல் இறந்தனர். இந்த நேரத்தில்தான் பிளாரன்ஸ் நைட்டிங்கேல் (Florence Nightingale) என்ற அம்மையாரின் உதவி வீரர்களுக்கு கிடைத்தது. ஸ்கூட்டி என்ற இடத்திலுள்ள மருத்துவமனையில் சிறந்த மருத்துவ உதவியைப் பெற்ற வீரர்கள் "the lady with the lamb" என்று அழைக்கப்பெற்ற பெருமையுடன் அழைந்தனர்.

1855, செப்டம்பர் 9-ல் 349 நாள் முற்றுகைக்குப்பிறகு செபஸ்டபூல் வீழ்ந்தது. ரஷ்யாவில் முதலாம் நிக்கோலஸ் 1855, பிப்ரவரியில் இறந்து பதவியேற்றிருந்த சார் இரண்டாம் அலக்சாந்தர் தொடர்ந்து போரிடும் பரவலில்லை என்று முடிவு செய்து போரை நிறுத்த சமாதானம் நாடினார். தளர்ந்திருந்த கூட்டு நாடுகளும் சமாதானத்திற்கு இணங்கி செபஸ்டபூலைப் பாதுகாக்க ரஷ்யர்கள் மேல்கொண்ட போரும் முடிவடைந்தது.

ரஷ்ய வரலாற்றில் அழியா இடம் பெற்றுவிட்டன. ரஷ்ய எழுத்தாளர் வியோடால்ஸ்டாய் 'செபஸ்டபூலின் கதைகள்' என்ற வீர ராவியத்தை எழுதினார்.

பாரிசு உடன்படிக்கை (Treaty of Paris): 1859 மார்ச் 9

கிருமியப் போர் பாரிசு உடன்படிக்கையின்படி முடிவடைந்தது. இந்த உடன்படிக்கையின்படி.

1. துருக்கியின் ஒன்றுமையும், சுதந்திரமும் பாதுகாக்கப்பட்டது. ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் துருக்கி சமமாகக் கருதப்பட்டு சேர்க்கப்பட்டது.

2. துருக்கி சுல்தான் தனது ஆதிக்கத்தின் கீழ் வாழ்ந்து வரும் கிறிஸ்தவர்களை நன்றாக நடத்துவதாகவும், நாட்டில் பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்வதாகவும் ஒப்புக் கொண்டார்.

3. வாலாச்சியா, மோல்டோவியா ஆகிய இரண்டு பகுதிகளும் சுதந்திரமடைந்தன. (பிற்காலத்தில் இவை இரண்டும் இணைந்து ருமேனியா என்று அழைக்கப்பட்டது.)

4. கருங்கடல் பொதுவாக்கப்பட்டது. அங்கு எல்லா நாடுகளின் வியாபாரக் கப்பல்கள் மட்டுமே சென்று வரலாம். எந்த நாட்டின் போர்க் கப்பலும் நுழையக்கூடாது.

5. அமைதிக்காலத்தில் டாண்டன்ஸ்டால் துறைமுகத்தில் போர்க் கப்பல்கள் தங்கக்கூடாது.

6. டான்யூப் நதி எல்லா நாட்டுக் கப்பல் போக்குவரத்திற்கும் திறந்து விடப்படவேண்டும்.

7. கருங்கடல் பகுதியில் கடற்படைத் தளங்கள் அமைக்க தனக்கிருந்த உரிமையை ரஷ்யா இழந்தது.

8. செர்சியா துருக்கியில் நோடித் தலைநகர் இல்லாத கயாட்டி பெற்ற நாடாக அறிவிக்கப்பட்டது.

கிருமியப்போரின் முக்கியத்துவம் (விளைவுகள்):

1. கிருமியப் போரின் விளைவாக, கருங்கடல் பகுதியிலும், மத்தியதரைக்கடல் பகுதியிலும், பால்கன் தீபகற்பத்திலும் ரஷ்யாவின் ஆதிக்கம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு விட்டது. பால்கனில் உடுக்க வைக்கத் திருச்செய்யைச் சார்ந்த கிறிஸ்தவ மக்களின் பாதுகாப்பானதாக தன்னை அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை கைவிட வேண்டியதாயிற்று.

முடிவில் ஏற்பட்ட எழுதப்பட்ட எழுத்து முடிவில்லை. சிறிது காலத்திற்குள்ளாகவே ரஷ்யா மீண்டும் துருக்கியப் பேரரசில்

4. ரஷ்ய-துருக்கியப் போர் (Russo Turkish War 1876 - 78)

(பெர்லின் மாநாட்டுக்கு இட்டுச் சென்ற நிகழ்ச்சிகள்)

கிருமியப் போருக்குப்பின் ஏற்பட்ட பாரிசு உடன்படிக்கையால் உடன்படிக்கை நடைமுறைப்படுத்தவும் இல்லை. துருக்கி தனது அந்த உடன்படிக்கையின்படி இசைந்தது. ஆனால் உடன்படிக்கை கிளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டன. துருக்கியின் வீழ்ச்சியை 1856-க்கும் 1876-க்குமிடையே ரஷ்ய துருக்கியப்போர் ஏற்படக் காரணமாயின. அதன் தொடர்ச்சியாகவே 1878-ல் பெர்லின் மாநாடும் நடப்பட்டது.

காரணங்கள்:

1. ருமேனியா என்ற புதிய நாட்டின் உதயம்:

1856-ம் வருட உடன்படிக்கைக்குப்பின் வாலாச்சியாவும் மால்டேவியாவும் இணைக்கப்பட வேண்டுமென்று மூன்றாம் ரஷ்யப்போலியன் கூறினார். இது உடன்படிக்கையின் ஷரத்துக்களை மீறிய செயலாகும். 1861-ல் இவ்விரண்டு பகுதிகளும் சேர்ந்து ருமேனியா (Rumania) என்ற புதிய நாடு உதயமானது. இதனைத் துருக்கி வன்மையாகக் கண்டித்தது. 1867-ல் செர்பியாவும் சுதந்திரமடைந்தது.

கிருமியப் போரினால் ரஷ்யா தான் இழந்த மதிப்பையும் மரியாதையையும் மீட்க முயற்சித்தார் ரஷ்ய சார் இரண்டாம் அலெக்சாந்தர். அந்தப் போரின் முடிவில் ஏற்பட்ட பாசிக உடன்படிக்கையை மீறுவதற்கு பிராங்கோ-பிரஷ்யப்போர் 1871 அலெக்சாந்தருக்கு ஒரு வாய்ப்பை அளித்தது. பிஸ்மார்க்கின் நட்புறவைப் பெற்றுக்கொண்ட சார் அவருடைய மறைமுக உதவியுடன் கருங்குடி பகுதியிலுள்ள செபஸ்ட்பூலில் ஒரு கடற்படைத் தளத்தை ஏற்படுத்தினார். இவ்வாறு பாசிக உடன்படிக்கையை மீறியது ரஷ்யா. மேலும் தனது ஆதிக்க விரிவாக்கத்துக்காக துருக்கியப் பேரரசு மீது தாக்குதல் நடத்தும் திட்டமிட்டார் சார் இரண்டாம் அலெக்சாந்தர்.

3. கஸ்தானின் அடக்குமுறை:

பாசிக உடன்படிக்கையின்படி, தன் கீழ் ஆடங்கி உள்ள நாடுகளை சீர்திருத்தங்கள் செய்வதாக வாக்களித்த கஸ்தான், எந்த சீர்திருத்தம் செய்யவில்லை. வரி வசூலிப்பவர்களின் கொடுமை அதிகரித்தது. மிகக் கஸ்தான் ஆட்சி மீது அதிர்ந்தியடைந்தனர். மேலும் பாசிக மக்களிடையே தேசிய உணர்வு வளர்ந்தது. இதனால் துருக்கிய விவகாரங்களில் தலைவிட ரஷ்யாவுக்கு நல்ல வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

4. பஸ்கேரியப் படுகொலை:

செர்சியா, கிரீஸ், ருமேனியா ஆகியவை கத்திரம் அடைந்தன. பார்த்த பேரஸ்லீயாவும், ஹெர்செலோலிவாவும் துருக்கி கஸ்தான் எதிர்த்து 1875-ல் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டன. முஸ்லீம்களுக்கு எதிரான உணர்வுகள் ஒன்றுபட்டதால் பாஸ்கன் பகுதி முழுவதும் கிளர்ச்சிப் பரவியது. 1876-ல் பஸ்கேரியப் புரட்சியாளர்கள் திறங்கணக்கான துருக்கிய அதிகாரிகளைக் கொன்றனர். கஸ்தான் இப்புரட்சியை அறிந்த கமிஸ்டர் நகர்க்கினார். பழிவாங்க அனுப்பப்பட்ட பெரும் துருக்கியப்படை அகப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான அப்பாயி மக்களை படுகொலை செய்தது. இரண்டாம் பஸ்ஸந்தாக்கிலிருந்த எண்பது ஊர்களில் பதினைந்து மட்டுமே தப்பி விளைந்தன. பாடாக் (Batak) நகரிலிருந்த ஏழாயிரம் பேரின் ஐந்தாயிரம் பேர் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். இவ்வாறு சுமார் பஸ்ஸந்தாக்கில் இறந்தவர்கள், பெண்கள்...

பஸ்கேரியப் படுகொலைகளைக் கேட்ட ஆங்கில மக்கள் கொதிப்படைந்தனர். மாஜி பிரதமர்களிடம் 'ஐரோப்பிய நோயாளியை மூட்டை முடிச்சுகளுடன் ஐரோப்பாவை விட்டு வெளியேற்ற வேண்டும்' என்று கண்டித்தார். ஆனால் அரசாங்கமோ துருக்கியின் கொடுமைகளைவிட ரஷ்யாவின் அபாயம் பெரியது என்று நினைத்து உதவிக்கு வரவில்லை. துருக்கிய விவகாரங்களில் தலைவிட சந்தர்ப்பத்தை எதிர்நோக்கியிருந்த ரஷ்யா பஸ்கேரியப் படுகொலையைக் கண்டித்தது. அத்துடன் பஸ்கேரிய மக்களுக்கு ஆதரவாக 1877, ஏப்ரல் 14-ம் தேதி துருக்கி மீது போர் தொடுத்தது. பஸ்கேரியா, ருமேனியா, செர்சியா, மாண்டிநெக்ரோ ஆகிய நாடுகளும் ரஷ்யாவுடன் சேர்ந்து கொண்டன.

பேரின் போக்கு:

1877, ஜூன் மாதம் ரஷ்யப்படை துருக்கியப் பேரரசின் வட பகுதியிலிருந்து ருமேனியா வழியாக டான்பூப் நதியைக் கடந்தது. கடும் போருக்குப் பின்னர் பிளீவ்னா (Plevna) கோட்டை சிடிக்கப்பட்டது. 'கார்ஸ்' (Kars) கோட்டையும் வீழ்ந்தது. துருக்கியப் படைகள் படுதோல்வி அடைந்தன. 1878, ஜனவரியில் சோபியா, எட்ரிய நோபிள் ஆகிய நகரங்களும் வீழ்ந்தன. துருக்கியத்தளபதி ஆஸ்பம் பஷா (Osman Pasha) தனது நாற்பதாயிரம் வீரர்களுடன் சரணடைந்தார். கான்ஸ்டாண்டிநோபிளுக்கு அருகிலிருந்த சான்ஸ்டெபனோ (Sanstefeno) என்னுமிடத்தில் கையெழுத்தான உடன்படிக்கைப்படி ரஷ்ய துருக்கியப் போர் முடிவடைந்தது.

சான்ஸ்டெபனோ உடன்படிக்கை (Treaty of Sanstefeno):

- 1878, மார்ச் 3
- 1. ரஷ்யாவும் துருக்கியும் செய்து கொண்ட சான்ஸ்டெபனோ உடன்படிக்கையின்படி,
 - 1. செர்சியா, ருமேனியா, மாண்டிநெக்ரோ ஆகிய நாடுகள் கத்திர நாடுகளாயின.
 - 2. பஸ்கேரியா ஒரு தன்னாட்சி பெற்ற கிறிஸ்தவ நாடாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. ஆதல் எல்லைகள் டான்பூபிலிருந்து ஏரியன் கடல் வரையிலும், கருங்கடல் முதல் ஏக்சித் ஏரி வரையிலும் பரவியிருந்தது.
 - 3. ரஷ்யா-ஆஸ்திரியா ஆகிய நாடுகளின் நேரடி கண்காணிப்பில் செர்சியா, ருமேனியா, மாண்டிநெக்ரோ விளையும் துருக்கி கஸ்தான்...

5. பால்கன் போர்கள் (Balkan Wars) 1912-14

பெர்லின் உடன்படிக்கைக்குப் பின்னர் கிழக்கத்தியப் பிரச்சனையில் பல புதிய குழப்பங்கள் ஏற்பட்டன. பால்கன் நாடுகளும் வலரசுகளும் அந்த உடன்படிக்கையின் ஷரத்துக்களை மதித்துக் கவிலலை. பால்கன் நாடுகளே தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் காண்டிருந்தன. இதற்கிடையில் துருக்கியப் பேரரசில் தேசியப் புரட்சி நடந்தது. துருக்கிய இளைஞர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து 'இளந் துருக்கியர் யக்கம்' என்ற ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்தி பேரரசில் தீவிரமான திருத்தங்களைப் புகுத்தி சிதைந்து கொண்டிருந்த துருக்கியப் பேரரசைப் பாற்ற முயற்சித்தனர். இந்த முயற்சிகளின் விளைவாக ஏற்பட்டதே பால்கன் போர்கள் ஆகும்.

இளந்துருக்கியர் இயக்கம் (Young Turk movement):

துருக்கி சுல்தான் இரண்டாம் அப்துல்ஹமீது (1876-1909) காலத்தில் அமைச்சராக இருந்த கியமில்பாஷா (Kiamil Pasha) நாட்டில் திருத்தங்களை புகுத்த முயற்சி எடுத்தார். ஆனால் அவர் 1896-ல் தானால் டிஸ்மிஸ் செய்யப்பட்டார். பேரரசில் தாராளக் கொள்கை காண்டவர்கள் அவரைப் பின்பற்றினார்கள். அப்போதுதான் தீவிரவாத துருக்கிய இளைஞர்களும், தேசியவாதிகளான இளைஞர்களும் சேர்ந்து இளந்துருக்கியர் இயக்கம்' ஒன்று ஆரம்பித்தனர். இவர்கள் துருக்கியை ராப்பிய நாடுகளின் பிடியிலிருந்து காப்பாற்ற நினைத்தனர். துருக்கியப் பேரரசு சிதைந்து வருவதையும், பால்கனில் தேசிய உணர்வு விவருவதையும் கண்ட அவர்கள் நிறைய சீர்திருத்தங்களைப் புகுத்தினாலொழிய பேரரசைக் கட்டிக்காப்பது கடினம் என்று கருந்தார்கள். மேலும் துருக்கியை ஒரு ஜனநாயக நாடாக்கவும் கரும்பினர். "The empire was to be regenerated, not by humanizing it, but by Ottomanizing it" என்பது தான் இளந்துருக்கியர் கொள்கையாக இருந்தது.

தலைவர்கள்
தலைவர்கள்
தலைவர்கள்
தலைவர்கள்
தலைவர்கள்
தலைவர்கள்
தலைவர்கள்
தலைவர்கள்
தலைவர்கள்
தலைவர்கள்

1. இளம் துருக்கியர்கள் துருக்கியப் பேரரசை துருக்கியமயமாக்க வடிக்கைகளை எடுத்தனர். துருக்கிய ஆட்சிப் பகுதியிலுள்ள மக்களும் துருக்கி மொழியைப் பேசுமாறு கட்டாயப் படுத்தப்பட்டனர். படையில் எல்லோரும் பணிபுரியும்படி செய்தது. இது பால்கன் பகுதியிலிருந்த கிறிஸ்தவர்களை

2. மக்களிடம் காணப்பட்ட அதிர்ப்தியை பயன்படுத்தி அண்டு, பால்கன் நாடுகள் துருக்கியப் பேரரசிலிருந்து பிரிந்து செல்ல உடனடி நடவடிக்கைகளை எடுத்தனர். அத்துடன் குழப்பம் நிறைந்து காணப்பட்ட பேரரசை குப்பாட்டுக் கொள்வதிலும் ஆர்வம் கொண்டனர்.

3. துருக்கியின் ஆதரவின் கீழ் வைக்கப்பட்ட மாலிடோனியாவில் கிறிஸ்தவர்கள் துன்புறுத்தப்பட்டனர். அவர்கள் மீது துருக்கிய ஆட்சியும், கலாச்சாரமும் திணிக்கப்பட்டது. எனவே மாலிடோனியாவுக்கு ஆதரவாக பால்கன் நாடுகள் ஒன்றுபட்டன.

4. துருக்கிக்கு எதிராக பால்கன் நாடுகளை ஒன்றுசேர்க்க முயற்சி செய்தவர் பல் கேரிய அரசர் பெர்டினாண்டு என்பவராவார். இதன் காரணமாக 1912, மார்ச் மாதம் செர்பியா, பல் கேரியா, கிரீஸ் ஆகிய நாடுகள் சேர்ந்து 'பால்கன் கழகம்' (Balkan League) ஏற்படுத்தின.

5. துருக்கியின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் உள்ள நாடுகளை மீட்கவும் உடனடி நடவடிக்கை மேற்கொள்ளவும், துருக்கிய ஆதிக்கத்தை மீட்கவும், துருக்கியப் பகுதிகளை தங்களுக்குள் பங்கு போட்டுக் கொள்ளவும் தங்கள் வேற்றுமைகளை மறந்து 'பால்கன் கழக' நாடுகள் சேர்ந்து போர் தொடுத்தன.

பாரிஸ் போக்கு:

1912, அக்டோபரில் பால்கன் கழக நாடுகளில் ஒன்றான செர்பியா துருக்கி மீது போர் தொடுத்ததுடன் பால்கன் போர் தொடங்கியது. துருக்கிய அரசும் என்வர்பாஷா தலைமையில் ஒரு படையைத் திரட்டியது. ஆனால் தேசிய எழுச்சியுடன் போர் புரிந்த பால்கன் கழக நாடுகளின் படைகளுக்கு முன்பு துருக்கியப்படைகளால் தோல்வி அடைந்தது. செர்பியாவும் கிரீசும் சேர்ந்து மொனாஸ்டிரர் (Monastir), மாலிடோனியா ஆகிய இடங்களை கைப்பற்றி

16. முதல் உலகப்போர் (FIRST WORLD WAR-1914-1918)

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் உலகம் ஒரு மாபெரும் சிக்குண்டு பல இன்னல்கட்கு ஆளானது. ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கிடையே ஏற்பட்ட பகைமையும் வெறுப்புணர்வும் பெரிய போரை ஏற்படுத்தி விட்டன. ஐரோப்பாவில் பல ஆண்டுகளாக உலகப்போர் எனலாம். இந்தப் போருக்கான காரணங்கள் 19-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலேயே நிகழ்ந்திருக்கின்றன. உலக வரலாற்றில் களுக்கிடையே போர் ஏற்படுவது புதுமை அல்ல என்றாலும், வரலாற்றில் முதல் உலகப்போர் மனிதனுக்கும் மனித நாகரிகத்திற்கும் மிகவும் உண்டு பண்ணியது.

முதல் உலகப்போரில் 6 கோடியே 50 லட்சம் மனிதர்கள் பங்கு கொண்டார்கள். இவர்களில் ஐந்து பேரில் ஒருவர் போரில் இறந்து போய்விட்டார்கள். மூன்று பேரில் ஒருவர் காயம் அடைந்தார். சுமார் 10 லட்சம் பேர் நிரந்தர ஊனம் அடைந்தார்கள். உலகத்தில் முக்கால் பங்கு மேல் நிலப்பரப்பு இப்போரில் ஈடுபட்டிருந்தது. ஜெர்மனியின் உலமையிலான நாடுகள் ஐரோப்பாவிலும் உலகத்திலும் தங்கள் ஆதிபத்தியத்தை ஏற்படுத்தவும், இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் தலைமை வகித்தன. உலகத்தில் ஜனநாயகம் மற்றும் தேசிய சுய நிர்ணய உரிமையைப் பாதுகாப்பதற்காகவும் போரிட்டன.

பாருக்கான காரணங்கள்:

ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கிடையே ஏற்பட்ட ரகசிய உடன்படிக்கைகள்:

முதலாம் உலகப்போருக்கு முன்பாக ஐரோப்பிய நாடுகள் தங்கள் நாட்டு மக்களுக்குத் தெரியாமல் ரகசிய உடன்படிக்கைகள் செய்து கொண்டன. 1871-ம் வருடம் முடிவடைந்த பிரான்சு பிரஷ்யப் போருக்குப் பின்பு இவ்வித ரகசிய உடன்படிக்கைகள் செய்து கொள்ளும் முறை வளர்ச்சியடைந்தது. இதுவே முதல் உலகப்போருக்கான முக்கிய காரணம் ஆகும். ஜெர்மனி, இத்தாலி, ஆஸ்திரியா ஆகிய நாடுகள் ஒன்று சேர்ந்து தங்களுக்குள் முக்கூட்டு உடன்படிக்கையை 1882-ல் ஏற்படுத்திக் கொண்டன. இந்த உடன்படிக்கைக்கு எதிராக, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து, ரஷ்யா ஆகிய நாடுகள் சேர்ந்து 'மூவர் நேச ஒப்பந்தம்' ஒன்றை 1907-ல் ஏற்படுத்திக்கொண்டன. இவ்விதம் ஐரோப்பாவானது இரண்டு

இராணுவப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. இவைகளுக்கிடையே ஏற்பட்ட விரோதமே முதல் உலகப்போருக்கு முக்கியக் காரணமாக விளங்கியது.

2. ஏகாதிபத்திய உணர்வு:

ஏகாதிபத்திய உணர்வு ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கிடையே அளவுக்கு அதிகமாகக் காணப்பட்டது. ஒவ்வொரு ஐரோப்பிய நாடும் தன்னனத்தானே செழிப்புடையதாகவும், வலிமைமிக்கதாகவும் தனது ஆதிக்கத்தைப் பிற நாடுகளில் பரப்பவும் முயற்சித்தது. இதனாலேயே உலகப்போர் மூண்டது என்று கூறலாம். "ஜெர்மானியர்கள் உலகை ஆள்பிறந்தவர்கள்" என்றும், "ஜெர்மானியப் பண்பாடு உலகமெங்கும் பரவ நாசரிகக் காப்புப் போராட்டம் (Kultur Kampf) நடத்துவதே தங்கள் கடமை" என்றும் ஜெர்மானியர்கள் கூறினார்கள். ஆனால் போன்று பிற்போக்கான நாடுகளில் நாசரிகத்தைப் பரப்புவது வெள்ளையர் பொறுப்பு" என்று ஐரோப்பிய நாடுகள் கருதின. இப்படி ஏகாதிபத்திய ஆதிக்கத்தைப் பரப்ப ஒவ்வொரு நாடும் நினைத்தது. இதில் போட்டி ஏற்பட்டு இறுதியில் அது போராக முடிந்தது.

3. ஐரோப்பிய நாடகளிடையே காணப்பட்ட படைபெருக்கம்:

1870-ம் ஆண்டிற்குப் பிறகு, போர்க்கருவிகளைச் சேகரிப்பதிலும் படை பலத்தைப் பெருக்குவதிலும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கிடையே கடும் போட்டி ஏற்பட்டது. ஐரோப்பிய நாடுகள் செய்து கொண்ட ரகசிய உடன்படிக்கைகள் இப்போட்டியை மேலும் அதிகரித்தன. ஒவ்வொரு நாடும் தனது வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் இராணுவச் செலவிற்கு அதிக அளவு பணம் ஒதுக்கியது. கெய்சர் வில்லியம் பல போர்க் கப்பல்களைத் தயார் செய்தார். கப்பற்படையை வலிமையாக்கினார். இவற்றோடு நோக்கத்தைப் புரிந்து கொண்ட இங்கிலாந்தின் பிரதமர் வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் பெருமளவில் ராணுவ உபயோகத்திற்காக ரஷ்யாவுடன் சேர்ந்து பல புதிய ரயில் பாதைகளை அமைத்தார். துப்பாக்கிகளைத் தயாரிப்பதிலும் எரி பொருட்களைச் சேமித்து வைப்பதிலும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கிடையே போட்டி ஏற்பட்டது. இவ்வித ஆயுத உற்பத்திப் போட்டி முதல் உலகப்போருக்கு முக்கியக் காரணமானது.

4. குறுகிய தேசிய உணர்வு:

ஒரு நாட்டின் மீதுள்ள பற்றானது பிறநாட்டின் மீது பகைமையை ஏற்படுத்தியது. ஜெர்மனி மீதுள்ள அன்பானது ஜெர்மானிய மக்கள் பிராணை வெறுக்கவும், இதே போன்று பிரான்ஸ் ஜெர்மானிய மக்கள்

மக்கள் நாடுகளின் மீது அளவு கடந்தபடி வைத்தாட்சு. உலகத்தின் மையமாக விளங்குவதே இங்கிலாந்துதான் என்று ஆங்கிலேயர்களும் "உலகத்திலேயே புனிதமான நாடு பிரான்ஸ்தான்" என்று பிரெஞ்சு மக்களும், "கடவுளின் உலகப்படுத்தினமையே ஜெர்மனிதான்" என்று ஜெர்மனியர்களும் கருத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் இது நாடுகளுக்கிடையே பகைமையை வளர்த்தது

5. இரண்டாம் கெய்சர் வில்லியத்தின் ஏகாதிபத்திய வெறி:

ஜெர்மானியப் பேரரசர் இரண்டாம் வில்லியம் ஆணவம் மிக்க ஏகாதிபத்திய வெறி கொண்டவர். ஜெர்மனியை உலக வல்லரசாக்கத் திட்டம் தீட்டினார். "ஜெர்மானிய இனமே உலகை ஆள்பிறந்தது" என்றும் "உலகை ஆள்வது அல்லது வீழ்வது" என்றும் கொக்கரித்தார். ஆங்கிலேயரின் வலிமையைத் தப்புகண்கிட்டு இங்கிலாந்தை வீழ்த்தக் கனவு கண்டார். உலக விவகாரங்களில் அதிகமாகத் தலையிட்டு புதிய ஜெர்மனியின் புகழைப் பரப்ப நினைத்தார். இதற்காக ஜெர்மனியின் ராணுவ வலிமையை அதிகப்படுத்தினார். இவரது ஏகாதிபத்திய வெறுப்பே முதல் உலகப்போருக்கு வழி நடத்தியது.

6. மக்களின் எண்ணத்தை மாற்றிய செய்திக்கள்கள்:

செய்தித்தாள்கள் மக்களின் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டி, பிறநாட்டின் மீது வெறுப்பை வளர்த்தன. அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள பத்திரிக்கைகள் உலகச் செய்திகளைத் திரித்துக் கூறி மக்களைத் தவறாக வழிநடத்தின. சுதந்திரமாகச் செயல்பட்ட பிரெஞ்சுப் பத்திரிக்கைகளோ, காலையில் ஜெர்மனியின் மீதான வெறுப்பை அள்ளித் தெளித்தன. காமையாக வெளிவந்த செய்தித்தாள்கள் வெளியிட்ட செய்திகளை மையமாக வைத்துதான் உலகமே கழல்வது போன்ற நிலை ஏற்பட்டது. திரித்துக் கூறப்பட்ட செய்திகள், அடிப்படையற்ற வதந்திகள், முடிப்பெய்கள் ஆகியவற்றின் மூலம் நாட்டு மக்களிடையே பகைமையை உணர்ச்சியை வளர்க்குன செய்தித்தாள்கள்.

7. அமைதியை ஏற்படுத்த சமாதான ஸ்தாபனம் இல்லாமல்:

போரிடுவதற்காக ஐரோப்பாவில் பல அமைப்புகள் இருந்தன. ஆனால் பகைமையைக் கட்டுப்படுத்தவும், நாடுகளுக்கிடையே ஏற்படும் சிறுசிறு பிரச்சனைகளைத் தீர்த்து வைக்கவும் மனதிறைவு ஏற்படுத்தும் நிலையில் ஒரு ஆகில உலகச் சமாதான ஸ்தாபனம் இல்லாதது முதல் உலகப்போருக்குக் காரணமானது. 1898-ல் ரஷ்ய மன்னர் சமாதானத்தை ஏற்படுத்தும் நோக்கத்துடன் ஐரோப்பிய வல்லரசுகளைப் படைக்குறைப்பு பற்றி விவாதிக்க வேலூவில் கூட்டப்படும் மாநாட்டில் கலந்து கொள்ள

1911-ல் மொராக்கோவில் மீண்டும் நெருக்கடி ஏற்பட்டது. அங்கு ஏற்பட்ட உள்நாட்டுக் கலவரத்தை அடக்க பிரான்ஸ் தனது கப்பற்படையை அனுப்பியது. இதனை வன்மையாகக் கண்டித்த ஜெர்மனி. தனது எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டும் மொராக்கோவின் ஜெர்மானிய நலன்களைப் பாதுகாக்கவும் 'பேன்டார்' என்ற யுத்தக்கப்பலை மொராக்கோவிலுள்ள அகாடிர் துறைமுகத்திற்கு அனுப்பியது. இதனால் பதட்ட நிலை ஏற்பட்டது. ஐரோப்பாவை போர் அபாயம் சூழ்ந்தது. இந்தப் பிரச்சனையில் பிரான்சுக்கு ஆதரவாக செயல்பட்டது இங்கிலாந்து. எனவே போரைத் தவிர்ப்பதில் நாட்டம் கொண்டது ஜெர்மனி. பிரெஞ்சுக்காரர்களின் கொள்கைகளை தான் எதிர்க்கவில்லை என்று ஜெர்மனி கூறியது. பிரான்சும், ஜெர்மானிய வியாபாரிகளை முன்பு போல் மீண்டும் அனுமதிக்க ஒத்துக் கொண்டது.

இந்த அகாடிர் பதட்ட நிலை மூன்று முக்கிய விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. அவை பின்வருமாறு:

a) இந்த திகழ்ச்சி ஜெர்மானியர்கட்கு எதிரான உணர்வை பிரான்ஸில் தோற்றுவித்தது.

b) பிரான்சுக்கும் இங்கிலாந்துக்குமிடையே உறவு வலுவடைந்தது.

c) மொராக்கோவில் தனக்குள்ள ஆர்வத்தை இங்கிலாந்து பங்கப்படுத்திவிட்டதாகக் கருதி அதன் மீது பகைமை கொண்டது ஜெர்மனி. இவை உலகப்போரை தோக்கி இரண்டு நாடுகளையும் தோல்வழிநடத்திச் சென்றது.

11. பால்கன் பகுதியில் ஏகாதிபத்தியப் போட்டி:

ஐரோப்பாவின் கிழக்குப் பகுதியான பால்கன் பகுதியில் ஆதிக்கத்தை திறுவ ஸ்லாவிய மக்களுக்கும், டிபுட்டானிக் இன மக்களுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட போட்டியே உலகப் போராக மாறியது. 1878-ம் வருட பெர்லின் உடன்படிக்கைப்படி பால்கன் பகுதியிலிருந்த போஸ்னியா, ஹெர்சிகோவினா ஆகிய நாடுகளைப் பாதுகாப்பாளராக மட்டுமே இருக்குமாறு ஆஸ்திரியா கேட்டுக்கொள்ளப் பட்டது. ஆனால் 1908-ல் ஜெர்மனியின் ஆதரவுடன் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. இதனால் ஜெர்மனியின் ஆதரவுடன் ஆஸ்திரியா.

இந்த ஆக்கிரமிப்பு பால்கன் பகுதியிலிருந்து செர்பியாவுக்குப் போதிர்ச்சியைக் கொண்டுவந்தது. போஸ்னியா

கொள்ள எண்ணம் கொண்டிருந்தது செர்பியா. எனவேதான் ஆஸ்திரியாவின் வளர்ச்சியைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்தது. பால்கன் பகுதியில் தனது செல்வாக்கை நிலைநாட்ட முயற்சி செய்த ரஷ்யா செர்பியாவுக்கு ஆதரவளித்தது. ஆனால் அண்மையில் நடந்த ரஷ்ய-ஜப்பானியப் போரில் ரஷ்யா தோல்வியடைந்து பலவீனமடைந்ததால் செர்பியாவுக்கு படையுதவி செய்யும் நிலையிலில்லை ரஷ்யா. ரஷ்யாவின் ஆதரவில்லாமல் ஆஸ்திரியாவை ஜெயிக்க முடியாது என்று உணர்ந்த செர்பியா எந்த நடவடிக்கையிலும் ஈடுபடாததால் நெருக்கடி தணிந்தது. ஆனால் செர்பியாவும் ரஷ்யாவும், ஆஸ்திரியா, ஜெர்மனி ஆகிய நாடுகளின் மீது வெறுப்புற்று பழி தீர்த்துக் கொள்ள வழி தேடியது. இத்தகைய பழிவாங்கும் உணர்வும், பதட்ட நிலையும் முதல் உலகப்போர் ஏற்படுவதற்கு ஏற்றதாக இருந்தது. மேற்கண்ட பதிலொரு காரணங்களை ஆராயும்போது 'முதல் உலகப்போர் வல்லரசுகளின் சமநிலைப்போர்' என்று நாம் கருத்தில் கொள்ளலாம்.

உடனடிக்க காரணம்:

12. சராஜீவோ படுகொலை:

1908-ல் ஆஸ்திரியா போஸ்னியாவை இணைத்துக் கொண்டதிலிருந்து, அங்கிருந்த ஸ்லாவ் இனத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் ஆஸ்திரியாவின் ஆட்சியை அகற்றவும், சகோதர நாடான செர்பியாவுடன் ஒன்றுபடவும் கிளர்ந்தெழுந்தனர். இந்த தேசிய உணர்வினை அடக்க ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி எதிர் நடவடிக்கைகளை எடுத்து வந்தது.

இக்குழந்தைவயில்தான் ஆஸ்திரியாவின் பட்டத்து இளவரசரும், பேரரசர் பிரான்சிஸ் ஜோசப்பின் மருமகனுமான ஆர்ச்சிபிஷ்ப் பிரான்சிஸ் பெர்டினான்டு தனது மனைவியுடன் போஸ்னியாவிலுள்ள சராஜீவோ என்ற நகருக்கு 1914 ஜூன் 28-ம் தேதி விஜயம் செய்தார். அப்போது கேவ்ரில்லோ பிரின்சிப் (Cavriilo Principi) என்ற 24 வயது செர்பிய இளைஞனால் ஆர்ச்சிபிஷ்ப் பெர்டினான்டு அவர் மனைவியும் காலை 10:15 மணி அளவில் கட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். இந்தப் படுகொலையதான் ஐரோப்பாவை உடனடியாகப் போரில் தள்ளிய திகழ்ச்சியாகும்.

இந்தப் படுகொலையைப் பயன்படுத்தி செர்பியாவை நகக்க நிலைத்தார். ஆஸ்திரியாவின் வெளியுறவு அமைச்சர் கவுண்ட்லியோ போல்ட் பெர்ச்சோல்ட் (COUNT EOPOLD BERCHOLD). போஸ்னியாவில் 'கறுப்புக் கை' (Black Hand) என்ற ரகசிய பயங்கரவாத இயக்கம் ஒன்று செயல்பட்டு வந்தது. இதில் செர்பிய தீவிர தேசியவாதிகள் உடனடி நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர். இந்த இயக்கத்தினர் செர்பியா